

1

Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı
Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı
Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı
Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı

Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı

Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı

Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı

Tanrı **Tanrı Müjde'dir** Tanrı

Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı

Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı

Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı

Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı

Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı

Tanrı'nın Sevgisinde Kendisini Armağan Olarak Vermesi
Üzerine Derin Düşünceler

Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı

Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı Tanrı

John Piper

TANRI MÜJDE'DİR

TANRI'NIN SEVGİSİNDE KENDİSİNİ ARMAĞAN
OLARAK VERMESİ ÜZERİNE DERİN DÜŞÜNMELELER

JOHN PIPER

KARANLIKTAN IŞIĞA YAYINLARI

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
info@karanliktanışiga.com
www.karanliktanışiga.com
Tel: (0212) 567 89 93

Kitap: Tanrı Müjde'dir
Özgün Adı: God Is The Gospel
Yazar: John Piper
Çevirmen: Ege Kaya
Çeviri Editörü: Göksel Erdoğan
Mizanpaj: Aysun Alsancak

ISBN: 978-605-72785-4-8
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 52351

© 2005 by Desiring God Foundation. All rights reserved. Originally published by Crossway. Translated and printed by permission.

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve izin ile kullanılmıştır. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayın, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç herhangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerinin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır. Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
Şubat 2023

Evliliđi ve müziđi, birlikte
Sevgi'nin en iyi Armağanı yapan
Abraham ve Molly Piper'a.

*Yaşamımız senden gelir
Ve sende biter.
Böylece yaşamaya başlarız.
Sen yaşamların yaşamısın.
Sen kalplerin kalbisin.
Sen verdiğin armađansın.
acp*

İÇİNDEKİLER

Teşekkür	7
Giriş: Dünyanın En İhtiyacı Olduğu Şey—Müjde'nin En Büyük Armağanı, Tanrı	10
Bölüm 1	
Müjde— Bildiri ve Açıklama	20
Bölüm 2	
Müjde—Anlamının Kutsal Kitap'a Dayalı Kapsamı	27
Bölüm 3	
Müjde—“İşte Tanrınız!”	45
Bölüm 4	
Müjde—Tanrı'nın Görünümü Olan Mesih'in Yüceliği	66
Bölüm 5	
Müjde—Yüceliğinde Doğrulanan, Kutsal Ruh'un İçsel Tanıklığı	87
Bölüm 6	
Müjde—Müjdelemede, Müjde Hizmetlerinde ve Kutsallaştırılmada Mesih'in Yüceliği	100
Bölüm 7	
Müjde—Tanrı'nın Hoşnutluğunun Yüceliği	115

Bölüm 8		
Müjde—Mesih'i Yücelten Pişmanlığın Temeli Olan Mesih'in Yüceliği		122
Bölüm 9		
Müjde—Tüm Kurtaran ve Acı Veren Armağanları Aracılığıyla ve Armağanlarında Tanrı'nın Kendisini Armağan Olarak Vermesi		137
Bölüm 10		
Müjde—Tüm İyi Armağanlarının Aracılığıyla ve Armağanlarında Tanrı'nın Kendisini Armağan Olarak Vermesi		156
Bölüm 11		
Müjde—Bunu İyi Yapan Nedir: Yüceliği Görmek Mi Yoksa Yüce Olmak Mı?		175
Sonuç:		
Tanrı Müjdedir—Gelin Fedakârlıkta Bulunup Şarkı Söyleyelim		197

TEŞEKKÜR

İlk olarak, İsa Mesih'e şunu söylüyorum: "Sana şükrederim, çünkü bana yanıt verdin, kurtarıcım oldun... Kutsal yerde baktım sana, gücünü, görkemini görmek için. Senin sevgin yaşamdan iyidir, bu yüzden dudaklarım seni yüceltir." (Mez. 118:21; 63:2-3).

İkinci olarak, Noël ve Talitha; kitabımı yazmak için uzunca bir süre kendimi çalışmaya verip ortadan kayb olduğum zamanlarda beni sevdiğiniz için teşekkür ederim. Ayrıca Müjde'yi benimle yaşadığınız için teşekkür ederim.

Üçüncü olarak, dua destek takımım; benim adıma yaptığınız günlük dualarınız için ve Şeytan'a, günaha, hastalığa ve sabotajlara karşı yine benim adıma savaştığınız için teşekkür ederim. Tanrı, merhametiyle bunların yanıtını verdi.

Dördüncü olarak, Bethlehem Baptist Kilisesi'nin görevlileri ve ihtiyarları; yazı yazmam için verdiğiniz zaman ve her şeyde, özellikle de Müjde'de, Tanrı'nın üstünlüğüne yönelik tutkuyu yayma vizyonu için yaptığınız fedakârlıklar için teşekkür ederim.

Beşinci olarak, Desiring God'daki Justin Taylor ve Carol Steinbach; biz Tanrı'da en çok ne zaman tatmin bulursak, Tanrı'nın bizde en çok o zaman yüceltilmiş olduğu gerçeğini belirtmedeki verimli ortaklığınızın yanı sıra, teolojik olarak bileyici özelliğiniz, düzeltme yeteneğiniz ve neşeli angaryalarınız (dizinler) için teşekkür ederim.

Son olarak, Jonathan Edwards ve John Owen; ruhuma ruhsal bir ışık ve yaşam olan Mesih'in yücelikleri üzerine olan görüşleriniz için size teşekkür ederim.

Nitekim Mesih de bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü.

1 . P E T R U S 3 : 1 8

GİRİŞ:
DÜNYANIN EN İHTİYACI
OLDUĞU
ŞEY—MÜJDE'NİN EN BÜYÜK
ARMAĞANI, TANRI

Günümüzde—her nesilde olduğu gibi—sevgisinin her şeyi tatmin eden armağanı olarak kendisini sunan Tanrı'dan gerçekleşen uzaklaşmayı izlemek hayret vericidir. Tanrı'nın kendisinin, Müjde'nin en büyük armağanı olarak nadiren ilan edilmesi de hayret vericidir. Ancak Kutsal Kitap bize, Tanrı'nın sevgisinin en iyi ve en büyük armağanının, Tanrı'nın güzelliğinden zevk almak olduğunu öğretir. "RAB'den tek dileğim, tek isteğim şu: RAB'bin güzelliğini seyretmek, tapınağında O'na hayran olmak için ömrümün bütün günlerini O'nun evinde geçirmek." (Mez. 27:4). Müjde'nin en iyi ve en büyük armağanı Mesih'i kazanmamızdır. "...uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih'i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum. Öyle ki, Mesih'i kazanayım..." (Flp. 3:8). Bu, Müjde aracılığı ile Tanrı'nın sevgisinin her şeyi kapsayan armağanıdır; bu da Mesih'in yüceliğini sonsuza dek görmek ve tadını çıkarmaktır.

Bunun yerine, Tanrı'nın sevgisini ve Mesih'in Müjdesi'ni, pek çok küçük şeylerin, özellikle de çok önemsenmekten

duyduğumuz sevincin ilahi bir onayına dönüştürdük. Kutsal Kitap'taki Tanrı merkezliliğin—ve Müjde'ye sadakatin—değer testi şudur: Tanrı sizi çok önemseddiği için mi, yoksa Oğlu pahasına O'ndan sonsuza kadar zevk almanızı sağladığı için mi daha çok sevildiğinizi hissediyorsunuz? Mutluluğunuz, Mesih'in çarmıhını sizin değerimize bir tanık olarak görmeye mi, yoksa Tanrı'nın değerinden sonsuza dek zevk almanın bir yolu olarak mı görmeye bağlı? Memnuniyetinizin temeli Tanrı'nın Mesih'teki yüceliği mi?

Aden Bahçesi'ndeki ilk günahtan, büyük beyaz tahtın son yargısına kadar, insanoğlu, (Tanrı'nın) kendisinden başka her şeyin armağanı olarak Tanrı'nın sevgisini kucaklamaya devam edecektir. Gerçekten de Tanrı'nın sevgisinden gelen on bin armağan vardır. Mesih'in Müjdesi, ölümüyle gelini için on bin bereket satın aldığı haberini ilan eder. Ancak bu armağanların hiçbiri, kişiyi önce Tanrı'ya ulaştırmadıysa, nihai sevince ulaştırmayacaktır. Ve Müjde'nin en büyük armağanı, Rab'bin kendisi olmayan hiç kimse, Müjde lütfundan yararlanamayacaktır.

KUTSAL SEVGİ KENDİNE HAYRANLIĞIN ONAYI MIDIR?

Üzücü olan şey, kökten insan merkezli bir sevgi görüşünün kültürümüze ve kiliselerimize olan nüfuzudur. Yürümeye başladıkları andan itibaren çocuklarımıza sevildiklerini hissetmenin, değerli oldukları anlamına geldiğini öğretiriz. Bu sevgi görüşü etrafında koca bir eğitim sistemi inşa ettik—müfredat, ebeveynlik becerileri, motivasyon stratejileri, yararlı modeller ve satış teknikleri. Çoğu insan sevilme hissini, fazlasıyla değer verilme hissiyle eş tutar ve başka bir alternatifi düşünmeleri çok zordur. Eğer beni yeterince fazla ve değerli görmüyorsan, beni sevmiyorsun demektir.

Ancak bu sevgi tanımını Tanrı'ya uyguladığınızda, bu O'nun değerini zayıflatır, iyiliğini baltalar ve nihai tatminimizi bizden çalar. Eğer Tanrı'nın kendisi sevginin nihai ve en iyi armağanı değilse, o zaman Tanrı en büyük hazine değildir, O'nun kendini vermesi en büyük merhamet değildir, Müjde günahkârların Yaratıcıları'ndan zevk alabileceği iyi haber değildir, Mesih bizi Tanrı'ya getirmek için acı çekmemiştir ve ruhlarımız tatmin için O'ndan öteye bakmalıdır.

Kutsal sevginin, kendine hayranlığın onayı olmak üzere bu şekilde çarpıtılması sinsidir. Bu, sinsice en dini davranışlarımıza sızar. Bize olan sevgisinden dolayı Tanrı'yı övdüğümüzü iddia ederiz. Ama bize olan sevgisi en derinde O'nun bize fazlasıyla değer vermesiye, burada gerçekten övülen kimdir? Görünen o ki, sadece Tanrı insan merkezli olduğu sürece, Tanrı merkezli olmaya istekliyiz. Çarmıh bizim değerimize tanıklık ettiği sürece çarmıhla övünmeye hazırız. O zaman bizim gururumuz ve sevincimiz *kim*?¹

YÜCE BENLİK Mİ, YÜCE GÖRKEM Mİ?

En büyük hatamız, mutlu olmayı istemenin, çok değer görmemiz gerektiğini istemek anlamına geldiğine inanmaktır. Onaylanmak çok iyi hissettirir. Ama bu iyi his, Tanrı'nın dege-

¹ İnsanlar da dahil olmak üzere Tanrı'nın armağanlarından gerçek bir sevinç duyma sorununu Onuncu Bölümde ele alacağım. Şimdilik, örnek olarak, Pavlus'un 1. Selanıkliler 2:19'da dediğine bakınız, "Umudumuz, sevincimiz kimdir? Rabbimiz İsa geldiğinde O'nun önünde övüneceğimiz zafer tacı nedir? Siz değil misiniz?" Şu soru ise hâlâ mevcuttur: O'nun sevincinin nihai kaynağı veya temel veya tabanı veya hedefi nedir? İnsanlar elbette bize neşe getirir. Kendi temiz vicdanımızın bir sevinç kaynağı olduğu konusunda da hiçbir tartışma yok (Rom. 14:22). Soru şudur: Bu sevinç Tanrı ile nasıl ilişkilidir? Bu şeyler bize O'nu daha çok gösterdiği veya bizi O'na yönelttiği için mi sevinç kaynağı oluyor? Yoksa O bizi onlara götürdüğü için sevinç mi?

rinden değil, benliğin değerinden kaynaklanır. Mutluluğa giden bu yol bir illüzyondur. Ve bunun hakkında ipuçları mevcuttur. Mesih'e dönmeden önce bile her insanın yüreğinde bu ipuçları bulunur. Bu ipuçlarından birisi, kimsenin özgüvenini artırmak için Büyük Kanyon'a veya Alplere gitmemesidir. Büyük derinliklerin ve görkemli dağların önünde olan şey bu değildir. Ama oralara gideriz; oralara sevinç için gideriz. Ama eğer sağlığımızın ve mutluluğumuzun merkezi çok fazla değerimizin olması ise, bu nasıl olabilir? Cevap, bunun merkez olmadığıdır. Harika aydınlanma anlarında yüreklerimizde bir tanık vardır: ruh sağlığı ve büyük mutluluk, büyük bir benliği görmekten değil, büyük bir görkemden gelir.

MÜJDE'DEKİ EN BÜYÜK, EN İYİ, NİHAİ, EN KESİN İYİLİK

İsa Mesih'in Müjdesi bu görkemin ne olduğunu açığa çıkarır. Pavlus buna şöyle der, "Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığı..." (2.Ko. 4:4). İki ayet sonra ise "İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliği..." demiştir.

Tanrı Müjde'dir derken (bunlar olmadan hiçbir armağanın iyi olmayacağı) Müjde'nin en büyük, en iyi, nihai, en kesin iyiliğinin, sonsuz memnuniyetimiz için açığa çıkan, Tanrı'nın Mesih'in yüzündeki görkemi olduğunu kastediyorum. Tanrı'nın kurtaran sevgisi, Tanrı'nın, bizi en derinden ve en kalıcı şekilde tatmin eden şeyle, yani kendisiyle büyülemek için gerekli her şeyi yapmaya olan bağlılığıdır. Günahkâr olduğumuz ve Tanrı'dan etkilenme hakkımız ve arzumuz olmadığı için, Tanrı'nın sevgisi bu hakkı ve bu arzuyu bize sağlamak için bir kurtuluş planını harekete geçirmiştir. Tanrı'nın sevgisinin en büyük kanıtı, günahkârların Tanrı'ya yaklaşma

hakkına sahip olabilmeleri ve sonsuza dek O'nun varlığının zevkinde yaşayabilmeleri için Oğlu'nu günahlarımız uğruna ölmesi ve yeniden dirilmesi için göndermesiydi.

Hristiyan Müjdesi'nin iyi bir haber olması için, bu haberin hak etmeyen günahkârların alıp tadını çıkarabileceği, her şeyi tatmin eden, sonsuz bir armağan sağlaması gerekir. Bunun da doğru olması için, bu armağanın üç şeye sahip olması gerekir. İlk olarak, bu armağan, Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih'in kanı ve doğruluğu ile satın alınmalıdır. Günahlarımız bizden alınmalı, Tanrı'nın bize karşı gazabı ortadan kaldırılmalı ve Mesih'in doğruluğu bize aktarılmalıdır. İkinci olarak, bu armağan ücretsiz ve kazanılmamış olmalıdır. Eğer Müjde armağanını hak etmek zorunda kalsaydık, iyi bir haber olmazdı. Üçüncüsü, bu armağan, diğer tüm armağanlarının üzerinde, Tanrı'nın kendisi olmalıdır.

Eğer bu kitap Tanrı'nın, kurtuluşun gerçekleştirilmesinde ve uygulanmasında kullandığı *yollar ve araçlar* konusunda Kutsal Kitap'a dayalı bir anlayış edinmek için yapılan savaşları küçümsüyor gibi görülürse, bu kitap yanlış anlaşılabilir.² Bu kitabın, Müjde'nin nihai amacının sonsuz değerine odaklanıyor olması, Tanrı'nın bizi oraya getirmek için kullandığı büyük Müjde araçlarından ödün vermeme kararlılığımızı azaltmak yerine artırmalıdır.

² Bunu demenin bir diğer yolu da, John Murray'ın *Redemption—Accomplished and Applied* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1955), kitabındaki klasik söylemlerinin *tümünün* önemli olmasıdır; yalnızca “övgü” ile sonuçlanan kısmı değil. Kefaretin gerekliliği, doğası, mükemmelliği ve kapsamı hakkındaki görüşlerimiz ve etkili çağrı, yeniden doğuş, iman, tövbe, aklanma, evlatlığa alınma, kutsallaştırılma, sona kadar dayanma ve Mesih ile bir olma hakkındaki görüşlerimiz çok önemlidir. Bu kitapta söylediğim hiçbir şey, bu temel Kutsal Kitap gerçeklerini küçümsemek üzere yorumlanmamalıdır. Hatta, amacın (Tanrı'nın kendisini görmek ve tatmak) değerliliğinin, araçların gerçeğini korumak için bizi daha uyanık hâle getireceğini umuyorum.

Müjde, Mesih'in yüzünde parlayan Tanrı'nın görkeminden nihai ve tam olarak zevk alacağımızın iyi haberidir. Bu zevkin günahkârlar için Mesih'in hayatı pahasına satın alınması gereği, O'nun görkemini daha da parlak hâle getirir. Ve bu zevkin karşılıksız ve hak edilmemiş bir armağan olması bunu çok daha parlak hâle getirir. Ancak İsa'nın bu armağan için ve bu armağanın hak edilmemiş özgürlüğü için ödediği bedel, armağanın kendisi değildir. Armağan, sonsuz sevinçle görülen ve tadılan, Tanrı'nın görkemli sureti olan Mesih'in kendisidir.

EĞER MESİH CENNETTE OLMASAYDI,
ORADA MUTLU OLUR MUYDUNUZ?

Bizim neslimiz—ve her nesil— için kritik soru şudur: Eğer cennete gidecekseniz ve orada hastalık yoksa, dünyada edindiğiniz tüm arkadaşlarınız, sevdiğiniz tüm yemekler, sevdiğiniz tüm aktiviteler, gördüğünüz tüm doğal güzellikler, tüm fiziksel zevklerinize varsa ve hiç insanlar arası çatışma veya doğal afet yoksa, Mesih orada olmasa bile cennetten hoşnut kalır mıydınız?

Ve Hristiyan liderler için ise soru şudur: İnsanlar bu soruyu duyunca kocaman bir *Hayır* ile yanıtlamaya hazır olacak şekilde onlara vaaz veriyor, öğretiyor ve önderlik ediyor muyuz? Müjde'yi ve Tanrı'nın sevgisini nasıl anlarız? Tanrı'nın kendisini armağan olarak sunduğu sevgisinden dünyayla birlikte uzaklaşıp, bu sevgi armağanını gördüğümüz şeyi sevdiğimiz bir ayna olarak mı görür olduk? Müjde'yi, Tanrı'nın Mesih'in yüzünde parlayan görkemini armağanının merkezi ve nihai olmasından ziyade, marjinal olacak şekilde mi sunduk? Eğer öyleyse bu kitabın, Tanrı'nın "Tanrı'nın sureti

olan Mesih'in yüceliğinin Müjdesi'nin ışığının" yüce değerini ve önemini görmemiz için bizi uyandırmasının bir yolu olması için dua ediyorum. Kilise hizmetlerimizin, on yedinci yüzyılın büyük Püriten yazarı John Owen'ın kilise hizmetleriyle aynı odak noktasına sahip olması için dua ediyorum. Richard Daniels onun hakkında şunları söylemiştir:

John Owen için o kadar önemli olan ve kendisi tarafından o kadar sık ve yaygın bir şekilde alıntılanan bir motif vardır ki, yazar onu Owen'ın teolojisinin odak noktası olarak adlandırır . . . yani, Müjde'de, Mesih'in verdiği Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın yüceliğini "Mesih'in yüzünde" gördüğümüz ve böylece O'nun suretine dönüştürüldüğümüz doktrini.³

İNSANLARI CENNETE HAZIRLIYOR MUYUZ?

Halkımızın, en büyük zevkin Mesih'in armağanlarının değil, Mesih'in kendisinin olacağı cennete hazırlandığını gerçekten söyleyebilir miyiz? Ve eğer halkımız buna uygun değilse, oraya gidebilecekler mi? Bizi cennete götüren iman, Mesih'in asıl ziyafetinin öncüsü değil midir? J. C. Ryle bir keresinde Koloseliler 3:11'e dayanan "Mesih Her Şeydir" adlı bir vaaz vermiştir. Vaazında şöyle demiştir:

Fakat ne yazık ki, açıkça kurtaran bir imanları olmadığı ve Mesih'le gerçek bir ilişkileri olmadığı hâlde, öldüklerinde 'cennete gitmekten' bahseden pek çok kişi, cennete ne kadar da az layıktır. Burada İsa'ya hiç-

³ Richard Daniels, *The Christology of John Owen* (Grand Rapids, Mich.: Reformation Heritage Books, 2004), 92.

bir onur vermiyorsunuz. O'nunla hiçbir paydaşlığınız yok. O'nu sevmiyorsunuz. Yazık! Cennette ne yapabilirsiniz ki? Orası sizin için bir yer olmaz. Oranın sevinçleri sizin için bir sevinç olmaz. Oranın mutluluğu, sizin edinmeyeceğiniz bir mutluluk olur. Oranın vazifeleri, yüreğinize bir yorgunluk ve yük olur. Ah, tövbe edin ve çok geç olmadan değişin!⁴

Bir insanı, cennete daha hazır olmak kadar onu yeryüzünde daha faydalı olmak için hiçbir şey hazırlamaz. Bu doğrudur, çünkü cennete hazır olmak, Rab İsa'yı görmekten zevk almak demektir ve Rab'bin yüceliğini görmek, O'nun benzerliğine dönüşmek demektir (2.Ko. 3:18). Hiçbir şey bu dünyayı Mesih'e daha çok benzeyen daha fazla insandan daha fazla kutsayamaz. Çünkü dünya Mesih'e benzeyerek Mesih'i görebilir.

DÜNYANIN EN ÇOK İHTİYAÇ DUYDUĞU ŞEY

Mesih'in Müjdesi'ni ve Tanrı'nın sevgisini kutladığımızda ve kurtuluş armağanını yücelttiğimizde, bunu öyle bir şekilde yapalım ki, insanlar bunun aracılığıyla Tanrı'nın kendisini görsünler. Müjde'yi dudaklarımızdan işitenler bilsinler ki kurtuluş, Mesih'in görkemini görmenin ve tatmanın kanla satın alınan armağanıdır. İnsanlar buna iman etsin ve "Mesih her şeydir!" desinler. Ya da mezmurcunun sözlerini kullanacak olursak, "'Tanrı yücedir!' desin hep, senin kurtuluşunu özleyenler!" (Mez. 70:4). "Kurtuluş yücedir" değil de, "Tanrı yücedir!" desinler.

⁴ J. C. Ryle, Koloseliler 3:11'e dayalı "Mesih Her Şeydir" adlı bir vaazda. *Holiness: Its Nature, Hindrances, Difficulties, and Roots* (1877; reprint, Moscow, Ida.: Charles Nolan Publishers, 2001), 384.

İsa Mesih'in kilisesi daha şiddetli bir şekilde şöyle desin, "Benim payıma, benim kâseme düşen sensin, ya RAB" (Mez. 16:5). "Geyik akarsuları nasıl özlerse, canım da seni öyle özler, ey Tanrı! Canım Tanrı'ya, yaşayan Tanrı'ya susadı" (Mez 42:1-2). "Bedenden uzakta, Rab'bin yanında olmayı yeğleriz" (2.Ko. 5:8). "Dünyadan ayrılıp Mesih'le birlikte olmayı arzuluyorum; bu çok daha iyi" (Flp. 1:23).

Dünyanın, Tanrı'ya hayran halkının işlerinde ve sözlerinde Mesih'in değerini görmekten başka bir şeye ihtiyacı yoktur. Bu durum, kilise, Tanrı'nın kurtaran sevgisinde kendisini armağan olarak vermesine ve Tanrı'nın kendisinin Müjde olduğu gerçeğine uyandığında gerçekleşecektir.

*Korkmayın! Size, bütün halkı çok sevindirecek
bir haber müjdeliyorum: Bugün size, Davut'un kentinde bir
Kurtarıcı doğdu. Bu, Rab olan Mesih'tir.*

L U K A 2 : 1 0 - 1 1

*Şimdi, kardeşler, size bildirdiğim,
sizin de kabul edip bağlı kaldığımız Müjde'yi
anımsatmak istiyorum. . . Aldığım bilgiyi size öncelikle ilettim:
Kutsal Yazılar uyarınca Mesih günahlarımıza karşılık öldü,
gömüldü ve Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildi.*

1 . K O R İ N T L İ L E R 1 5 : 1 - 4

MÜJDE— BİLDİRİ VE AÇIKLAMA

İsa Mesih'in Müjdesi'nin tüm dünyanın duyacağı şekilde tüm muhteşem doluluğuyla müjdelenmesi, yani bildirilmesi, duyurulması, beyan edilmesi ve yayınlanmasının, bu kitabın etkilerinden birisi olması için dua ediyorum. Müjde'yi duyan kişi bunları yapar. İyi haberi paylaşır. Ve *Müjde* iyi haber demektir. İyi haber, eskiden köylerdeki tellalların yaptığı gibi açıkça bildirilmek için vardır

Duyduk duymadık demeyin! Kral'a karşı tüm isyancılar, ayaklananlar, muhalifler ve protestocular! Kraliyet kararnamesini dinleyin! Büyük bir hesaplaşma günü, adalet ve intikam günü yaklaşmakta. Ama şimdi kulağınızı açın ve duyun, Kral'ın hükümdarlığının tüm sakinleri! Af, Hükümdarınız'ın merhametiyle burada duyurulmaktadır. Bir bedel ödenmiştir. Tüm borçlar bağışlanabilir. Tüm isyanlar bağışlanabilir. Tüm onursuzluklar bağışlanabilir. Hiç kimse bu tekliften mahrum değildir. İsyanda kullandığınız silahlarınızı bırakın, boyun eğerek diz çökün, egemenlik sevgisinin bir

armağanı olarak kraliyet affını alın, hükümdarınıza bağlılık yemini edin ve Kralınız'ın özgür ve mutlu bir tebaası olarak ayağa kalkın.

HABER! HABER! HABER!

Yeni Antlaşma'da, Müjde için kullanılan kelime *euangelion* (εὐαγγέλιον) kelimesidir. İyi veya neşeli anlamına gelen bir ön ekten ve mesaj veya haber anlamına gelen bir kök sözcükten oluşur. Yeni Antlaşma'da "zafer mesajı, ama aynı zamanda neşe getiren siyasi veya özel mesajlar"¹ anlamında yaygın olarak kullanılmıştır. Yazılı basının, radyonun veya televizyonun olmadığı bir dönemde, iyi haberi olan bir haberci, haberi bizzat ulaştırırdı. Bu haber, bir duyuru olarak söylenirdi. Haberin bir kutlama havası olurdu. Haberci, getirmesi gereken haberle çoşardı. Bu *iyi* haberdı.

Günümüzde Müjde'nin haber kalitesine olan merak ve hayret duygusunu kaybetmek kolaydır. Yeni Antlaşma'nın iyi haberinin gerçekte nasıl olduğunu hissedebilirsek, bunun Luka 2:10-11'de var olan duyurulma şeklini unutmamamız gerekir: "Melek onlara, 'Korkmayın!' dedi. 'Size, bütün halkı çok sevindirecek bir *haber* müjdeliyorum: Bugün size, Davut'un kentinde bir Kurtarıcı doğdu. Bu, Rab olan Mesih'tir.'"

Bu haber dünyaya geldiğinde, etkisi olağanüstüydü, çünkü haberin kendisi olağanüstüydü. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. O zamandan beri de böyle bir şey olmadı. Tarihe kesinlikle yeni bir şey girmişti. Hatta şöyle de denilebilir: İsa'nın gelişiyile tamamıyla yepyeni bir tarih başladı.

¹ Ulrich Becker, "Gospel, Evangelize, Evangelist," The New International Dictionary of New Testament Theology, 3 vols., ed. Colin Brown (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1986), 2:107.

TUTSAKLAR NEDEN SEVİNÇLİ? HABERİ

Gelen Müjde'yi başka bir açıdan düşünün. Bu sefer antik bir şehrin tellalını değil, modern bir tutsak kampını düşünün. İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru, az yemek ve pis koşullara sahip bir kampta dikenli tellerin arkasında tutulan Amerikan savaş tutsaklarını hayal edin.² Tellerin dışında, tutsak eden kişiler özgürdür ve umursamazcasına hayatlarına devam ederler. Tellerin içinde yakalanan askerler ise zayıf, solgun, tıraşsız ve kirlidir. Her gün bazıları ölür.

Sonra bir şekilde, kışlalardan birine gizlice küçük bir telsiz sokulur. Bu telsiz yoluyla dış dünyayla ve savaşın ilerleyişi ile bir bağlantı sağlanır. Sonra bir gün, telin dışındaki tutsak eden kişiler çok garip bir şey görürler. Telin içindeki zayıf, kirlili, tıraşsız Amerikan askerleri sevinçlilerdir ve gülüyorlardır ve gücü olan birkaçı bağırıyor ve teneke kutuları havaya fırlatıyordur.

Bunu dikenli telin dışındaki herkes için bu kadar garip yapan şey, onlar için hiçbir şeyin değişmemiş olmasıdır. Bu Amerikan askerleri hâlâ tutsaklık altındadır. Hâlâ az yiyecekleri ve suları vardır. Ve birçoğu hâlâ hasta ve ölmektedir. Ancak tutsak edenlerin bilmediği şey, bu askerlerin bir haber duyduğudur. Düşman hatları kırılmıştır. Özgürlüğün nihai savaşı yapılmış ve kurtarıcı birlikler kamptan sadece birkaç kilometre uzaktadır. Özgürlük yakındır.

İşte haberin yarattığı fark budur. Hristiyanlar, Mesih'in dünyaya geldiğini ve Şeytan'ı, ölümü, günahı ve cehennemi yenmek için gereken nihai savaşı gerçekleştirdiğini duydular. Savaş yakında sona erecek ve kimin kazanacağı konusunda

² Bu karşılaştırmayı ilk olarak Amerika'nın kent merkezlerindeki kilise hizmetleri hakkında Ray Bakke'den duydum. Burada kullanmak için uyarladım.

artık hiçbir şüphe yok. Mesih kazanacak ve kendisine umut bağlamış olan herkesi özgür kılacak.

İyi haber acı, ölüm, günah ya da cehennem olmadığı haberi değildir. Tabii bu haberin içersinde bunlar var. Ama asıl iyi haber şudur: Kralın kendisi geldi ve bu düşmanlar yenildi ve O'nun yaptıklarına ve vaatlerine güvenirse, ölüm cezasından kurtuluruz ve Kurtarıcımız'ın yüceliğini görür ve O'nunla sonsuza kadar yaşarız. Bu haber bizi umut ve sevinçle doldurur (Rom. 15:13), bizi kendimize acımdan kurtarır ve acı çekenleri sevmemizi sağlar. Umutla sürdürülen bu sevgide, kurtuluşun son borazanı çalana kadar ve tutsak kampı “yeni yeryüzü” hâline gelene kadar direnmemize yardım edecektir (2.Pe. 3:13).

PEKİ BU HABER NE ANLAMA GELİYOR?

Ancak Müjde sadece bir haber değildir. Öncelikle haber, sonra doktrindir. *Doktrin* öğretisi, açıklamak ve aydınlatmak anlamına gelir. Doktrin, Müjde'nin bir parçasıdır, çünkü haber sadece bir habercinin ağzıyla beyan edilip bırakılamaz—dinleyicinin aklında anlaşılmalıdır. Tellal, “Af, Hükümdarınız'ın merhametiyle burada duyurulmuştur” derse, birisi “‘Af’ ne demektir?” diye sorabilir. Haber duyurulduğunda çok soru sorulacaktır. “Ödenen bedel nedir?” “Kralın onurunu nasıl lekeledik?” Müjde bildirildiğinde, aynı zamanda açıklanmalıdır. Ya telsizdeki kişi bazı tutsakların emin olmadığı bir teknik terminoloji kullansaydı? Birinin bunu açıklaması gerekcekti. Anlaşılamayan iyi haber, bırakın iyi olmayı, haber bile değildir.

Müjde doktrini önemlidir, çünkü iyi haber o kadar dolu, zengin ve harikadır ki, bir hazine sandığı gibi açılması ve

içindeki tüm hazinenin dünyanın zevki için çıkarılması gerekir. İşte doktrin bu hazinelerin açıklamasıdır. Doktrin onların gerçek değerini ve neden bu kadar değerli olduklarını açıklar. Doktrin, Müjde'nin elmaslarının sadece sıradan kristaller olarak kenara atılmasını engeller. Doktrin, Müjde'nin hazinelerini, elmaslarını sevmeyen ama hayatlarını onları başka taşlarla takas ederek geçindiren korsanlardan korur. Doktrin, sandığın dibine gömülü eski taşları parlatır. Müjde gerçeğinin mücevherlerini tarihin kırmızı örtüsünün üzerine yerleştirir, böylece her biri en güzel yerinde görülür.

Bu arada doktrin bunu, Tanrı'ya ait şeylere dokunulabilmesine izni olması karşısında hayretle, başını eğerek yapar. Kral'ın elmaslarıyla ilgilenirken övgü ve teşekkür fısıldar. Tuttuğu şeyin değerinden dolayı parmakları titrer. Herhangi bir taş küçültülmesin veya yanlış yerleştirilmesin diye yardım duaları yükselir. Ve dizlerinin üzerinde Müjde doktrini, haberciye hizmet ettiğini bilir. Müjde esas olarak açıklanmakla ilgili değildir. Açıklama gereklidir, ancak ilk amaç değildir. Bir aşk mektubu anlaşılır olmalıdır, ancak asıl noktası dil bilgisi ve mantık değildir. Konu sevgidir. Müjde iyi haberdir. Doktrin buna hizmet eder. Ulaşılamayan yerlere yürümekten ayakları morarmış (ve güzel!) olana şu haberle hizmet eder: "Gelin, Tanrı'nın haberini dinleyin! Tanrı'nın yaptıklarını dinleyin! Dinleyin! Anlayın! Önünde Eğilin! İnanın!"

İYİ HABERİN TANIMI

O zaman haber nedir? Bildirilmesi ve açıklanması gereken mesaj nedir? Bunlara sonraki bölümlerde döneceğiz. Ancak bu kitabın bakış açısını aklınızda bulundurun. Sorumuz sadece "Müjde nedir?" değildir. Sorumuz şudur: İyi haberin

tüm yönlerini iyi yapan Müjde'nin nihai iyiliği nedir? Eğer anlamını yanlış anlarsak, Müjde'nin tüm iyiliğini ortadan kaldıracak olan Müjde'nin amacı nedir? Tanrı Müjde'dir dedüğümüzde ne demek istiyoruz?

*Canımı hiç önemsemiyorum, ona değer vermiyorum.
Yeter ki yarışı bitireyim ve Rab İsa'dan aldığım görevi,
Tanrı'nın lütfunu bildiren Müjde'ye tanıklık etme görevini
tamamlayayım.*

E L Ç İ L E R İ N İ Ş L E R İ 2 0 : 2 4

MÜJDE—ANLAMININ KUTSAL KİTAP'A DAYALI KAPSAMI

Bu bölümde göreceğimiz şey, Kutsal Kitap'ın Müjde'yi nasıl tanımladığıdır. Ancak bölümün esas amacı, Müjde'nin birçok gerçek ve değerli yönünün doğrulanıp, yine de Müjde'nin nihai ve en büyük iyiliğinin kaçırılılabileceğini göstermek olacaktır. Müjde'nin çok yönlü görkemleri güzeldir. Ama asıl mesele de bu. Her şeyi kapsayan bu güzellik, yani Mesih'in görkeminin güzelliği görülmezse, Müjde'nin amacına ulaşılmış olunmaz. Bu noktaya bölümün sonunda geri döneceğiz. Şimdilik, elmas gibi olan Müjde'nin Kutsal Kitap'taki görünen yönlerine bakalım ve gözlerimizi bunların ortaya çıkarmayı amaçladıkları görkeme çevirelim.

MÜJDE'Yİ NASIL TANIMLAMALIYIZ?

Kutsal Kitap Müjde'yi nasıl tanımlar? İlginç bir şekilde Kutsal Kitap (Yunanca Eski Antlaşma¹ ve Yeni Antlaşma dahil), “Müjde” (εὐαγγέλιον) ismini yetmiş yedi kez ve “Müjde'yi

¹ Yunanca Eski Antlaşma'da bu kullanımlardan yalnızca biri (εὐαγγελίζομαι) Protestan Eski Antlaşma'da yoktur (Süleyman'ın Mezmurları 11:1).

vaaz etmek" (εὐαγγελίζω) fiilini de yetmiş yedi kez kullanır. Bu kullanımların büyük çoğunluğunda anlam, tanımlanmak yerine tahmin edilir. Ama Müjde'nin ne anlama geldiğine dair net bir açıklamaya yetecek kadar tanımlayıcı kullanım var. Bu bölümü, yakın bağlamda tanımları (veya tanım gibi işlev gören ifadeleri) olan "Müjde" kelimesinin kullanımları etrafında yapılandırdım. "İyi haber" veya "iyi haberi beyan edin" gibi yaygın ve geniş bir kelimeyi veya deyiimi tanımlamanın zorluğu, iki aşırı uçtan kaçınmaktır. Bir uç, Hristiyan Müjdesi'ni, Hristiyan mesajındaki iyi olan her şeye Müjde denecek kadar geniş bir şekilde tanımlamak olabilir, diğer uç ise Hristiyan Müjdesi'ni, tanımı Yeni Antlaşma'daki tüm kullanımlara hakkını veremeyecek kadar dar bir şekilde tanımlamak olacaktır. Bir orta yol bulmayı umuyorum.

YAŞAYAN BİR TANRI VAR

Müjde, göğü ve yeri yaratan, yaşayan bir Tanrı olduğu iyi haberini içerir. Pavlus ve Barnaba Anadolu'nun Listra adlı bir şehrine geldiğinde, Tanrı onların sakat bir adamı iyileştirmelerini sağladı. Bunu gören kalabalık şaşkına döndü ve şöyle bağırdı, "Tanrılar insan kılığına girip yanımıza inmiş!" (Elç. 14:11). Barnaba'ya Zeus (tanrıların kralı) ve Pavlus'a da Hermes (tanrıların habercisi) adını taktılar. Zeus Tapınağı'nın kâhini onlar için kurban sunmak istedi.

Ancak tam bu noktada Pavlus Müjde'yi duyurmaya başladı. Şöyle başladı: "Efendiler, neden böyle şeyler yapıyorsunuz?... Biz de sizin gibi insanız, aynı yaratılışa sahibiz. Size müjde [εὐαγγελιζόμενοι] getiriyoruz. Sizi bu boş şeylerden vazgeçmeye, yeri, göğü, denizi ve bunların içindekilerin hepsini yaratan, yaşayan Tanrı'ya dönmeye çağırıyoruz." (Elç. 14:15). "Müjde" tüm bunları yaratan, yaşayan bir Tanrı olduğu gerçeğini içerir.

Evreni yaratan, yaşayan bir Tanrı olmadan iyi haber olmaz. Eğer göğü ve yeri yaratan, yaşayan bir Tanrı olmasaydı, Hristiyan Müjdesi'nin hiçbir iyi yönünün kurtarıcı anlamı olmazdı. Elçilerin İşleri kitabının yazarı Luka, Pavlus'un Müjde mesajına, Listra halkının kendi inançlarında düşlediklerinden çok daha büyük bir şeyin olduğu iyi haberiyle başladığını söylüyor: yaşayan ve her şeyi yaratan bir Tanrı var. Bu, Hristiyan Müjdesi'nin yapısındaki temel bir taşdır.

TANRI'NIN EGEMEN YETKİSİNİN GELİŞİ

Müjde, yalnızca yaşayan Yaratıcı'nın Tanrı olduğu gerçeğini içermekle kalmaz, aynı zamanda O'nun, şu anda İsa Mesih aracılığıyla dünyadaki egemenlik yetkisini kendi halkı uğruna kullanan evrenin Kralı olduğu gerçeğini de içerir. Romalılar 10:15'te elçi Pavlus, Müjde'nin Tanrı tarafından önceden bildirildiğini göstermek için Yeşaya 52:7'den alıntı yapar. "Dağları aşır gelen müjdecinin [εὐαγγελιζόμενου] ayakları ne güzeldir! O müjdeci ki, esenlik duyuruyor. İyilik müjdesi [εὐαγγελιζόμενος] getiriyor, kurtuluş haberi veriyor. Siyon halkına, 'Tanrınız egemenlik sürüyor!' diye ilan ediyor."

Bu son sözler, Yeşaya'nın önceden bildirdiği iyi haberin temel kısmını tanımlar. "Tanrınız egemenlik sürüyor." Tanrı'nın egemen hükmü Müjde için gereklidir. Yeşaya, Tanrı'nın her şey üzerindeki egemen hükmünün bu dünyaya daha açık bir şekilde geleceği ve Tanrı'nın halkına büyük bereket getireceği günü öngördü. Dolayısıyla, vaat edilen Mesih dünyaya geldiğinde, Müjde'yi birincil olarak şu şekilde söyledi. "Yahya'nın tutuklanmasından sonra İsa, Tanrı'nın Müjdesi'ni duyura duyura Celile'ye gitti. 'Zaman doldu' diyordu, 'Tanrı'nın Ege-

menliği yaklaştı. Tövbe edin, Müjde'ye inanın!" (Mar. 1:14-15).² Başka bir deyişle Tanrı'nın egemenliği, halkı için işleri yoluna koymak üzere bu dünyaya girdi; *bu nedenle* tövbe edin ve bu iyi habere inanın. Hatta bunu yaparsanız, O'nun halkının bir parçası olursunuz. Bu denli kırıklık ve günah dolu bir dünyada, Tanrı krallık yetkisiyle gelmedikçe iyi haber diye bir şey olamaz. Tanrı evrenin Kralı olarak egemenliğiyle gelmezse, bu dünyada yalnızca umutsuzluk olacaktır.

İSA: RAB MESİH OLAN KURTARICI

İsa Mesih'in mesajı ve hizmeti iki bin yıl önce dünyada ortaya çıktığında, Tanrı'nın krallığının gelişiyse İsa'nın gelişinin aynı şey olduğu anlaşıldı. Elçilerin İşleri 8:12'de Müjde'nin bu şekilde nasıl özetlendiğini görebilirsiniz: "Ama *Tanrı'nın Egemenliği ve İsa Mesih adıyla ilgili Müjde'yi* [εὐαγγελιζομένων] duyuran Filipus'un söylediklerine inandıkları zaman, erkekler de kadınlar da vaftiz oldular." Tanrı'nın krallığının gelişiyse İsa'nın gelişinin aynı olmasının nedeni, İsa'nın uzun zamandır beklenen "Davut'un oğlu" olmasıydı. O vaat edilen Kral'dı. Müjde, vaat edilen İsrail Kralı'nın geldiğinin iyi haberidir. Bundan dolayı Pavlus, Romalılar kitabını Müjde'nin bu açıklamasıyla başlatır: "Tanrı, Oğlu Rabbimiz *İsa Mesih'le ilgili bu Müjde'yi* [εὐαγγέλιον] peygamberleri aracılığıyla Kutsal Yazılar'da önceden vaat etti. Rabbimiz İsa Mesih beden açısından *Davut'un soyundandır*" (1:1-3).

² Ayrıca bkz.: Luka 4:43, "Öbür kentlerde de Tanrı'nın Egemenliği'yle ilgili Müjde'yi yaymam gerek" dedi. "Çünkü bunun için gönderildim." Luka 8:1, "Bundan kısa bir süre sonra İsa on iki öğrencisiyle birlikte köy kent dolaşmaya başladı. Tanrı'nın Egemenliği'ni duyurup müjdeliyordu." Luka 16:16, "Kutsal Yasa ve peygamberlerin devri Yahya'nın zamanına dek sürdü. O zamandan bu yana Tanrı'nın Egemenliği müjdeleniyor ve herkes oraya zorla girmeye çalışıyor." Tanrı'nın krallığı hakkında İsa'nın öğretisine güzel bir giriş için bkz. George El-don Ladd, *The Presence of the Future* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1996).

Melekler ilk Doğu zamanında İsa'nın gelişini duyurdularında, bunun hepsini bir araya getirdiler. Müjde buydu. Ege-men Kral, Rab'bin geliyordu. Bu vaat edilen Mesih'in, Davut Oğlu'nun geliyordu. Ve bu ilahi güçle ve bu kraliyet soyu aracılığıyla Rab İsa Mesih bir Kurtarıcı olacaktı. "Melek onlara, "Korkmayın!" dedi. "Size, bütün halkı çok sevindirecek bir haber müjdeliyorum [εὐαγγελίζομαι]: Bugün size, Davut'un kentinde bir Kurtarıcı doğdu. Bu, Rab olan Mesih'tir." (Lu. 2:10-11). İyi haber şu ki, Evren'in Kralı (Rab), yani Mesih, bir Kurtarıcı olmaya geldi.

KUTSAL YAZILARA GÖRE MESİH BİZİM GÜNAHLARIMIZ İÇİN ÖLDÜ

Cennetin Rabbi olan Mesih İsa nasıl Kurtarıcı oldu? Kendisi bize açıkça söylüyor: "Çünkü İnsanoğlu bile hizmet edilme-ye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidye olarak vermeye geldi." (Mar. 10:45). İsa bir fidye ödemek için ölecekti, böylece başkaları yok olmak zorunda kalmayacaktı. Benzer bir şekilde, Son Akşam Yemeği'nde şöyle dedi: "Bu kâse, sizin uğruna akıtılan kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır." (Lu. 22:20). Başka bir deyişle, kanını döktüğünde, bu başkalarının uğruna olacak ve uzun süredir vaat edilen "yeni antlaşmayı" getirecekti; "Çünkü suçlarını bağışlayacağım, günahlarını artık anmayacağım." (Yer. 31:34). İsa bunların hepsini açıkça belirtti.

Ancak *Müjde* kelimesi ile İsa'nın günahlarımız uğruna ölü-mü arasındaki bağlantıyı açıkça ortaya koyan elçi Pavlus'tur. "Şimdi, kardeşler, size bildirdiğim [εὐηγγελισάμην], sizin de kabul edip bağlı kaldığınız *Müjde*'yi [εὐαγγέλιον] anımsatmak istiyorum... Aldığım bilgiyi size öncelikle ilettim: *Kutsal*

Yazılar uyarınca Mesih günahlarımıza karşılık öldü..." (1.Ko. 15:1-3). Kralın, Rab'bin, Mesih'in gelişi bir Kurtarıcı'nın gelişi idi, çünkü o bizim günahlarımızı yüklenmek için öldü, kendi günahlarını değil (çünkü O'nun günahı yoktu, İbr. 4:15). O'nun ölümü bizim ödeyemeyeceğimiz bir fideydi.³

İSA, MÜJDE'DE BELİRTİLDİĞİ GİBİ ÖLÜMDEN DIRİLDİ

Eğer İsa ölü kalsaydı, bir Müjde olmazdı. Pavlus bunu 1. Korintliler 15:17'de açıkça belirtmiştir: "Mesih dirilmemişse imanınız yararsızdır, siz de hâlâ günahlarınızın içindesiniz." İşte bundan dolayı Pavlus'un 1. Korintliler 15:1, 3-4'teki Müjde tanımı, İsa'nın hem ölümünü hem de dirilişini içerir: "...kardesler, size bildirdiğim... *Müjde'yi* [εὐαγγέλιον] anımsatmak istiyorum... Kutsal Yazılar uyarınca Mesih günahlarımıza karşılık öldü, gömüldü ve *Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildi.*"

Kralın kendisi ölümden dirilmeseydi, fidyesi verilen bir halk üzerinde hüküm süremezdi. Ve eğer kralların Kralı hüküm sürmüyorsa, Müjde diye bir şey yoktur. İsa ölümden dirileceğini açıkça belirtti⁴ ve Pavlus da bunun, Müjde'nin önemli bir parçası olduğunu açıkça belirtti: "*Yaydığım Müjde'de* [εὐαγγέλιον] açıklandığı gibi, Davut'un soyundan olup

³ Mezmurlar 49:7, 8, 15 şöyle der: "Kimse kimsenin hayatının bedelini ödeyemez, Tanrı'ya fidyeye veremez. Çünkü hayatın fidyesi büyüktür, kimse ödemeye yeltenmemeli... Ama Tanrı beni ölümler diyarının pençesinden kurtaracak ve yanına alacak."

⁴ Bkz. Matta 12:40, "Yunus, nasıl üç gün üç gece o koca balığın karnında kaldıysa, İnsanoğlu da üç gün üç gece yerin bağrında kalacaktır." Ayrıca bkz. Markos 8:31, "İsa, İnsanoğlu'nun çok acı çekmesi, ileri gelenler, başkâhinler ve din bilginlerince reddedilmesi, öldürülmesi ve üç gün sonra dirilmesi gerektiğini onlara anlatmaya başladı." Ayrıca bkz. Markos 9:31; 10:34. Yuhanna 2:19, "İsa şu yanıtı verdi: 'Bu tapınağı yıkın, üç günde onu yeniden kuracağım.'"

ölümden dirilmiş olan İsa Mesih'i anımsa." (2.Ti. 2:8).⁵ Bu nedenle yaşayan Tanrı, Yarattıcı, evrenin Kralı, Oğlu İsa Mesih'te geldi, bizim günahlarımız için öldü ve ölümden dirildi. Bunların tümü Müjde'dir. Ama dahası da var.

MÜJDE, RUH'UN VAADI OLMASAYDI İYİ HABER OLMAZDI

Vaftizci Yahya'nın Müjde'yi bildirirken vurguladığı şey, kendisinden sonra gelecek olan Güçlü Olan'ın, yani İsa'nın, suyla değil, Kutsal Ruh ve ateşle vaftiz edeceğiydi. Şöyle dedi, "Ben sizi suyla vaftiz ediyorum, ama benden daha güçlü Olan geliyor. Ben O'nun çarıklarının başını çözmeye bile layık değilim. O sizi *Kutsal Ruh'la ve ateşle vaftiz edecek.*" Ve bunun Müjde'nin bir parçası olduğunu göstermek için Luka şöyle der, "Yahya başka birçok konuda halka çağrıda bulunuyor, *Müjde'yi* [εὐηγγελίζετο] *duyuruyordu.*" (Lu. 3:16, 18). Buradaki "başka" kelimesi, az önce söylediklerinin iyi haberin bir parçası olduğunu belirtir. Ayrıca, Müjde'nin bir parçası olarak söylenecek "başka" şeyler olduğunu da ima eder.

İsa dirilip göğe geri döndüğünde, öğrencilerini varlığı, gücü, paydaşlığı ve yardımı olmadan bırakmadı. Öğrencilerine şöyle dedi, "Siz O'nu [Gerçeğin Ruhunu] tanıyorsunuz. Çünkü O aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır. Sizi öksüz bırakmayacağım, size geri döneceğim" (Yu. 14:17-18). Başka bir deyişle Ruh geldiğinde, gelen Mesih'in Ruhu olacak. Ruh bi-

⁵ Ayrıca bkz. Elç. 13:32-33, "Biz de size Müjde'yi [εὐαγγελιζόμεθα] duyuruyoruz: Tanrı İsa'yu diriltmekle, atalarımıza verdiği sözü, onların çocukları olan bizler için yerine getirmiştir." Pavlus'un Müjde üzerine Romalılar 1:1-4'de verdiği tanım da dirilişi içermektedir: "Tanrı, Oğlu Rabbimiz İsa Mesih'le ilgili bu Müjde'yi [εὐαγγέλιον] peygamberleri aracılığıyla Kutsal Yazılar'da önceden vaat etti. Rabbimiz İsa Mesih beden açısından Davut'un soyundandır; *kutsallık ruhu açısından ise ölümden dirilmekle Tanrı'nın Oğlu olduğu kudretle ilan edildi.*"

zim için Mesih'in kendisinin varlığı ve gücü olacak. Müjde'de vaat edilen Mesih'in paydaşlığı, Ruh'un bizdeki varlığından gelecek.

Gitmeden önceki son saatlerinde İsa, Vaftizci Yahya'nın Müjde duyurusunu onayladı: "Ben de Babam'ın vaat ettiğini size göndereceğim. Ama siz, yücelerden gelecek güçle kuşanıncaya dek kentte kalın... Yahya suyla vaftiz etti, ama sizler birkaç güne kadar Kutsal Ruh'la vaftiz edileceksiniz... Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız" (Lu. 24:49; Elç. 1:5, 8). Kutsal Ruh güvencedir; gelecek çağda Baba ve Oğul ile mükemmel bir paydaşlıkta göreceğimiz sevincin doluluğunun garantisidir (2.Ko. 1:22; 5:5). Sonuç olarak Müjde'yi iyi haber yapan şey, Tanrı'nın Mesih'teki yüceliğinden zevk almaktır. Kutsal Ruh, bu zevkin mevcut deneyimini sağlar. İşte bu nedenle Müjde'deki Ruh'un vaadi, onu iyi haber yapan şeydir.

TÜM İMANLILARA KURTULUŞ SÖZÜ

Tüm bu haberlere—Tanrı'nın Mesih aracılığıyla yaptığı ve bize henüz etkisi olmayan şeylerin haberine—dayanarak, Kutsal Kitap bu olayların *etkilerinden* veya *tamamlanmalarından* iyi haber olarak bahseder. Tanrı'nın *bizim için* ve *bizde* yaptığı şeylerin iyi haberini tanımlamak için kullanılabilir en iyi kelime *kurtuluş* kelimesidir. Pavlus bunu Efesliler 1:13'te "kurtuluşunuzun Müjdesi" diye tanımlar. "Gerçeğin bildirisini, *kurtuluşunuzun Müjdesi*'ni [εὐαγγέλιον] duyup O'na iman ettiğinizde, siz de vaat edilen Kutsal Ruh'la O'nda mühürlendiniz."

Pavlus Romalılar 1:16'da şöyle der, "Çünkü *Müjde*'den [εὐαγγέλιον] utanmıyorum. Müjde iman eden herkesin—önce Yahudiler'in, sonra Yahudi olmayanların— *kurtuluşu için* Tanrı gücüdür." O hâlde kurtuluştan Müjde'ye bağlı olarak nasıl

söz etmeliyiz? Kurtuluştan yalnızca Müjde'nin sonucu olarak mı yoksa Müjde'nin bir parçası olarak mı söz etmeliyiz? Bu ayet, Müjde'nin kurtuluş için Tanrı'nın gücü olduğunu söylemektedir. Bu nedenle bazıları, kurtuluşun Müjde'nin bir parçası olmadığı sonucuna varabilir.

Buradaki sorun, belirli kişilerin kurtuluş *deneyimi* ile Mesih'e iman yoluyla gelen kurtuluş *vaadini* ayırt etmemiz gerektiğidir. Belirli bir kişinin kurtarılmasına ilişkin deneyim, Müjde'nin bir parçası değildir. Ancak bu deneyim, kişi Müjde'ye inandığında gerçekleşir ve inandıklarının bir kısmı, İsa'nın ölümü ve dirilişi temelinde *kurtulacaklarına* dair vaattir. Öyleyse, kurtuluş *vaadinin* Müjde'nin bir parçası *olduğunu* söylememiz gerekir ve belirli kişilerin kurtuluşu *deneyimlemesi* Müjde'nin bir parçası değil, Müjde'nin sonucudur. Romalılar 1:16'nın açıkça ortaya koyduğu şey, “iman eden herkes için” olan kurtuluş vaadinin onlar için kişisel olarak gerçek olduğudur. O yüzden evet, Müjde, İsa'nın ölümü ve dirilişi sayesinde inananlara kurtuluşun geldiği iyi haberdur. Bu nedenle bu, imanlı herkesin kurtuluşu için olan Tanrı'nın gücüdür.

Bu her şeyi kapsayan *kurtuluş* kelimesi, şifa vaadi, yoksullara yardım, tutsaklara özgürlük, barış, sonsuz yaşam, küresel yayılma ve Tanrı'nın her şeyi tatmin eden yüceliğini görme gibi tüm Müjde vaatlerini kapsar.

ÇARMIHIN SATIN ALDIĞI ŞEY, ÇARMIHI İYİ HABER YAPAR

İsa hastalara şifa verip cinleri kovduğunda, ölüleri dirilttiğinde ve yoksullara yardım ettiğinde, “göksel egemenliğin Müjdesi'ni” iyi haber yapan şeyi gösteriyordu. “İsa, Celile bölgesinin her tarafını dolaştı. Buralardaki havralarda öğretiliyor, göksel egemenliğin Müjdesi'ni [εὐαγγέλιον] duyuruyor,

halk arasında rastlanan her hastalığı, her illeti iyileştiriyordu" (Mat. 4:23). Nasıra'da öğretişine başladığında İsa şöyle dedi: "Rab'bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni *yoksullara Müjde'yi* [εὐαγγελίῳσθαι] *iletmek için meshetti. Tutsaklara serbest bırakacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak ve Rab'bin lütuf yılını ilan etmek için beni gönderdi."* (Lu. 4:18). Bunlar, Tanrı'nın egemenliğini kısmen bu çağda, tamamen de gelecek çağda gösteren bereketlerdi.

Yeni Antlaşma ilerledikçe açığa çıkanların gösterdiği şey, Mesih'in günahlarımızı üzerine almak için ölümü ve dirilişinin, göklerin egemenliğinin Müjdesi'nin ilan ettiği tüm bu bereketlerin temeli olduğudur. Kral, hüküm sürmeden önce ölmelidir. Aksi takdirde, egemenliğinin adaleti kurtuluş değil, yalnızca yargı getirir. Bu nedenle, Müjde'de gösterilen egemenliğin tüm bereketleri, Mesih'in kanıyla satın alınmak zorundaydı. İşte bundan dolayı çarmıh her zaman Müjde'nin merkezi ve temeli olmalıdır ve Müjde'nin bereketleri yalnızca çarmıha bağlı olarak adlandırılmalıdır.

TANRI VE BİRBİRİMİZ İLE BARIŞ (ESENLIK) HABERİ

İsa'nın iyi haber olarak ilan ettiği yoksullar için şifa ve yardım ve tutsaklar için özgürlüğün yanı sıra, Pavlus ve Petrus iyi haberin bir parçası olarak Tanrı ile barıştan, sonsuz yaşamdan ve küresel olarak yayılmadan bahseder. Örneğin Petrus, Tanrı'nın İsa aracılığı ile yolladığı Müjde'yi şöyle tanımlamıştır, "Tanrı'nın, herkesin Rabbi olan İsa Mesih aracılığıyla *esenliği müjdeleyerek* [εὐαγγελιζόμενος] İsrailoğulları'na ilettiği bildiri..." (Elç. 10:36). Pavlus ise ayaklarımıza "*esenlik Müjdesi'ni* [εὐαγγελίον] yayma hazırlığını" giymemizden bahsetmektedir (Ef. 6:15). Müjde'nin yarattığı ve vaat ettiği bu barış (esen-

lik) ilk olarak insan ve Tanrı arasında (Rom. 5:10; 2.Ko. 5:18), ikinci olarak da insanlar arasındadır. Farklı etnik gruplar ortak bir dikey barış paylaştığında, yatay bir barış ortaya çıkar (Ef. 2:14-18).

İYİ HABER SONSUZ YAŞAM VAAT EDER

Tanrı ile olan bu barışın sonucu sonsuz yaşamdır. Bu da Mesih'in Müjdesi'ni iyi haber yapar. Pavlus 2. Timoteos 1:9-10'da şöyle der: "Bu lütuf bize zamanın başlangıcından önce Mesih İsa'da bağışlanmış, şimdi de O'nun gelişiyile açığa çıkarılmıştır. Kurtarıcımız Mesih İsa ölümü etkisiz kılmış, *yaşamı ve ölümsüzlüğü Müjde [εὐαγγέλιον] aracılığıyla ışığa çıkarmıştır.*" Müjde, Tanrı'nın İsa'nın ölümü ve dirilişiyile neyi başardığını açıkça ortaya koymaktadır: "yaşam ve ölümsüzlük." William Mounce'a göre "'ölümsüzlük' [ἀφθαρσίαν], 'yaşam' ζωῆ ile birleştirildiğinde, sonsuz yaşam ile eş anlamlı hâle gelir."⁶ Bu bence de doğru. Müjde'nin sonsuz yaşamı gün ışığına çıkarmasının nedeni, sonsuz yaşamın *neden* mümkün olduğunu (İsa'nın ölümü ve dirilişi) ve sonsuz yaşamın *ne* olacağını (dirilen Mesih ile yaşam) açıkça ortaya koymasındır.

"BÜTÜN ULUSLAR SENİN ARACILIĞINLA KUTSANACAK"

Mesih'in ölüp yeniden dirildiği zaman gerçekleştirdiklerinin iyi haberi, dünyadaki herkesi kapsar. Bu sadece iyi haberin ne kadar uzağa ulaştığıyla ilgili bir yorum değildir. Bu, iyi haberi iyi yapan şeyin bir parçasıdır. Kral bütün halklar arasında hüküm sürmeseydi, göklerin egemenliğinin Müjdesi iyi haber

⁶ William Mounce, *Pastoral Epistles, Word Biblical Commentary*, vol. 46 (Nashville: Thomas Nelson, 2000), 485.

olmazdı. Pavlus, ulusların kutsanmasını açıkça Müjde'nin bir parçası olarak tanımlar. Örneğin Galatyalılar 3:8'de şöyle der, "Kutsal Yazı, Tanrı'nın öteki ulusları imanlarına göre aklayacağına önceden görerek İbrahim'e, *'Bütün uluslar senin aracılığınla kutsanacak' müjdesini* [προεσηγγελίσασατο] önceden verdi." Müjde'yi duyurmak, tüm ulusların İbrahim aracılığıyla, yani İbrahim'in soyundan gelen İsa Mesih'in ölümü ve dirilişi aracılığıyla kutsanacağına iyi haberini duyurmak anlamına gelir (Gal. 3:16).

Müjde mesajı "öteki uluslar da mirasa ortaktır, aynı bedenin üyeleridir ve *Müjde aracılığıyla* [εὐαγγελίον] Mesih İsa'da vaade ortaktır" (Ef. 3:6) gerçeğini içerir. Ulusların kurtuluşunun "Müjde aracılığıyla" gerçekleşmesi, Müjde'nin bu kurtuluş vaadi olmadan tanımlandığı anlamına gelmez. Bu, İsa'nın ölümü ve dirilişinin temelinde diğer uluslara verilen kurtuluş vaadinin, bu kurtuluşu gerçekleştirmenin aracı olduğu anlamına gelir. Ulusların *asıl* kurtuluşu, Müjde'de diğer ulusların kurtuluşunun kanla satın alınmış *vaadi* aracılığıyla gelir. Eğer Müjde sınırlı olsaydı, Müjde olmazdı.

"TANRI'NIN LÜTFUNU BILDİREN MÜJDE"

Müjde, temelinde ne olduğunun haberini içerir. Tüm iyi haberin temeli Tanrı'nın lütfudur. İşte bu yüzden Pavlus mesajını "Tanrı'nın lütfunu bildiren Müjde" olarak adlandırır. En etkileyici tanıklıklarından biri, aynı bu sözlerle Elçilerin İşleri 20:24'te yer alır, "Canımı hiç önemsemiyorum, ona değer vermiyorum. Yeter ki yarışı bitireyim ve Rab İsa'dan aldığım görevi, *Tanrı'nın lütfunu bildiren Müjde'ye* [εὐαγγέλιον] tanıklık etme görevini tamamlayayım." Müjde, birden çok kez "Tanrı'nın lütfunun bildirisi" olarak tanımlanmıştır (Elç. 14:3;

20:32). Müjde, Tanrı'nın lütfunun günahkârlara vaat ettiklerinin ve bunu Mesih aracılığıyla nasıl başardığının iyi haberi-
dir.

Lütuf, Tanrı'nın yüreğinden suçlu ve hak etmeyen günah-
kârlara akan karşılıksız bereketidir. Bu nedenle lütuf, kurtu-
luşumuzla ilgili olarak, insan inisiyatifinin ve erdeminin zıt-
tıdır. Pavlus, şu temel ifadesiyle bunu kastetmiştir: “Eğer bu,
lütufla olmuşsa, iyi işlerle olmamış demektir. Yoksa lütuf artık
lütuftan çıkar” (Rom. 11:6). Şu ifadede Tanrı tarafından
seçilmemizden bahseder: “Şimdiki dönemde de Tanrı'nın *lüt-
fuyla seçilmiş* küçük bir topluluk vardır.” Biz henüz iyi veya
kötü hiçbir şey yapmadan, Tanrı bizi Mesih'te seçmişti. Lüt-
fun özgürlüğü vurgulanmıştır, çünkü temeli bizim seçildiği-
miz sonsuzluktan gelir: “O kendi önünde sevgide kutsal ve
kusursuz olmamız için *dünyanın kuruluşundan önce* bizi Me-
sih'te seçti... Öyle ki, sevgili Oğlu'nda bize bağışladığı yüce
lütfu övülsün.” (Ef. 1:4, 6). Tanrı'nın lütfu, Müjde'nin tüm be-
reketlerinin temelidir.

İSA'NIN ÖLÜMÜ, TANRI'NIN MÜJDE LÜTFUNU ADİL YAPAR

Mesih'in gelmesi ve acı çekmesi, Tanrı'nın lütfunun Müjde-
si'nin temel olayıydı: “*Rabbimiz İsa Mesih'in lütfunu* bilirsiniz.
O'nun yoksulluğuyla siz zengin olasınız diye, zengin olduğu
hâlde sizin uğruna yoksul oldu” (2.Ko. 8:9). İsa “*Tanrı'nın
lütfuyla* herkes için ölümü tatsın diye” acı çekti ve öldü (İbr.
2:9). İsa'nın bizim yerimize ölümü, tüm lütfu Tanrı'nın gözün-
de doğru kılan, Tanrı'nın lütfunun eylemiydi. Suçluyu temize
çıkarmanın, bir yargıcın yapması gereken doğru bir şey ol-
duğu açık değildir (“Kötüyü aklayan da, doğruyu mahkûm
eden de RAB'bi tiksindirir,” Özd. 17:15). Bu nedenle, Tanrı

lütufkâr olduğu kadar da adil olduğundan, Mesih'i günahın adil cezasını üstlenmesi için gönderdi, "böylece adaletini gösterdi" (Rom. 3:25). "Bunu, adil kalmak ve İsa'ya iman edeni aklamak için şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla yaptı." (Rom. 3:26). Bundan dolayı Tanrı, Müjde'de lütufkâr olmakta adildir.

MÜJDE'NİN LÜTFU HER İYİ VAADİN TEMELİDİR

Müjde lütfunun bu merkezi eyleminden, lütufkâr Müjde iyiliğinin kuvvetli ırmağı akar. Bizi günaha bulanmış ölüm uyku-muzdan uyandıran Tanrı'nın çağrısı, lütuf sayesinde. Tanrı "bizi yaptıklarımıza göre değil, kendi amacına ve *lütfunu* göre kurtarıp kutsal bir yaşama çağırıyor" (2.Ti. 1:9). Bu çağrıya, irademizin doğası uyumlu olduğundan dolayı imanla karşılık vermedik. Aksine, Tanrı'nın lütufu inanmamızı mümkün kıldığı için iman ettik. "İman yoluyla, *lütufu* kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır" (Ef. 2:8). "Ama Rabbimiz'in *lütufu*, imanla ve Mesih İsa'da olan sevgiyle birlikte bol bol üzerime döküldü" (1.Ti. 1:14). Apollos Ahaya'dayken, Luka şöyle demiştir, "Tanrı'nın *lütufu*yla iman etmiş olanlara çok yardım etti" (Elç. 18:27). Herhangi birimizin iman etmesi, Tanrı'nın lütfunun, yani Mesih'in kanının mümkün kıldığı lütfun gücü sayesinde. Ve bu kanla satın alınan lütuf, iyi haberi iyi yapan şeydir.

Lütufkâr iman armağanının önünde Tanrı, bizi "lütufuyla" *aklar* (Rom. 3:24; Tit. 3:7) ve "lütfunun zenginliği sayesinde" suçlarımızı *bağışlar* (Ef. 1:7) ve "Rab İsa'nın lütufuyla" bizi *kurtarır* (Elç. 15:11) ve "*her iyi iş*" için bize "her nimeti bol bol sağlar" (2.Ko. 9:8) ve tüm *güçsüzlüklerimiz* için lütfunu yeterli kılar (2.Ko. 12:9) ve "Tanrı'nın lütufu" sayesinde sandığımızdan *daha*

çok emek vermemizi sağlar (1.Ko. 15:10) ve “yardım gereksindiği-mizde lütuf” bulmamızı sağlar (İbr. 4:16) ve bize “lütfuyla sonsuz cesaret ve sağlam bir umut” verir (2.Se. 2:16), öyle ki “Tanrı-mız’ın ve Rab İsa Mesih’in lütfuyla Rabbimiz İsa’nın adı sizde yüceltilsin, siz de O’nda yüceltilirsiniz” (2.Se. 1:12).

Başka bir deyişle, kurtulmuş günahkârlara gelen her bereket, temelinde Tanrı’nın lütfunun gücüyle gelir. Tanrı lütufla Oğul’u ölmeye gönderdi ve bu ölüm sayesinde Tanrı’da son-suza dek mutlu olmamız için ihtiyacımız olan her şey bizim-dir. “Öz Oğlu’nu bile esirgemeyip O’nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O’nunla birlikte bize her şeyi bağışlamaya-cak mı?” (Rom. 8:32). Tanrı Mesih’i esirgemediği için, bizim için iyi olan her şeyi bize vermek üzere herhangi bir çabayı esirgemeyecektir. İşte Müjde bunun iyi haberidir.

MÜJDE’DEKİ HIÇBİR İYİLİK, EN BÜYÜK İYİ ŞEY OLMASAYDI İYİ OLMAZDI: TANRI

Şimdi burada, bu kitabın ana noktası vurgulanmalıdır. Ana nokta şu ki, bu bölümde ana hatlarıyla belirttiğim değerli Müjde olayları ve Müjde bereketleri, aslında Müjde’yi iyi ha-ber yapmak için yeterli değildir. Müjde’yi nihai iyi haber ya-pan şeyin ne olduğundan henüz bahsedilmedi. Kutsal Ruh’la ilgili bölümde bunu söylediğimden aslında bu konuya biraz baktık:

Ruh geldiğinde, gelen Mesih’in Ruhu olacak. Ruh bi-zim için Mesih’in kendisinin varlığı ve gücü olacak. Müjde’de vaat edilen Mesih’in paydaşlığı, Ruh’un biz-deki varlığından gelecek... Sonuç olarak Müjde’yi iyi haber yapan şey, Tanrı’nın Mesih’teki yüceliğinden

zevk almaktır. Kutsal Ruh, bu zevkin mevcut deneyimini sağlar. İşte bu nedenle Müjde'deki Ruh'un vaadi, onu iyi haber yapan şeydir.

Buna ayrıca şu noktalara değindiğimde de baktık: Müjde bize "lütfuyla sonsuz *cesaret* ve sağlam bir *umut*" verir (2.Se. 2:16), öyle ki "Tanrımız'ın ve Rab İsa Mesih'in lütfuyla Rabbimiz İsa'nın adı sizde yüceltilsin, siz de O'nda yüceltilirsiniz" (2.Se. 1:12).

Ancak, bu bölümde Müjde'nin temel parçaları olarak bahsedilen iyi şeyler, Müjde'nin nihai iyiliği değildir ve henüz bahsedilmeyen en üst iyilik görülmeseydi ve benimsenmeseydi, bu şeyler bizim için hiç de iyi olmazdı. Bu iyi olan, tüm görkemiyle görülen ve tadılan Tanrı'nın kendisidir. Bütün güzelliğini görmeden bir elmasın belli yönlerine odaklanmak, bu elmas için küçük düşürücüdür. Müjde'yi işitenler, Müjde'nin tüm işlerinde ve armağanlarında Mesih'in yüceliğini, yani Tanrı'nın suretini görmezlerse, Müjde'yi nihai olarak neyin iyi haber yaptığını görmezler. Müjde'nin görünen yönleri üzerine bu bölümde bahsettiğim her şeyi benimsiyor, ancak bunu Tanrı'nın Mesih'teki yüceliğini en üst hazineniz hâline getirmeyecek şekilde yapıyorsanız, o zaman Müjde'yi benimsenmiş olursunuz.

Kutsal Cuma ve Diriliş'in Müjdesi, ve aklanma ve sonsuz yaşamla ilgili Müjde *vaatleri*, sizi en büyük sevinciniz olarak *Tanrı'nın kendisini* görmeye ve kucaklamaya götürene kadar, Tanrı'nın Müjdesi'ni benimsenmiş olursunuz. O'nun armağanlarından bazılarını benimsediniz. O'nun ödülllerinden bazılarını sevindiniz. O'nun mucizelerinden bazılarını hayran kaldınız. Ama bu armağanların, ödüllerin ve mucizelerin gelmesinin sebebine henüz uyanmadınız. Bunlar büyük bir

sebeple geldiler: Tanrı'nın Mesih'teki yüceliğini sonsuza dek görebilmeniz ve bunu görerek her şeyden çok Tanrı'dan zevk alan bir insan olabilmeniz ve bu zevkle O'nun yüce güzelliğini ve değerini sürekli artan bir ışıltı ve sonsuz mutlulukla göstermeniz için geldiler.

Bu da bizi bir sonraki bölüme, yani Müjde'nin nihai amacına—*iyi* haberin sunduğu nihai *iyiliğe* yönlendiriyor. Bunun adını koydum, ama şimdi de Kutsal Yazılar'da göstermeliyim.

*Ey Siyon'a müjde getiren,
Yüksek dağa çık!
Ey Yerus alim'e müjde getiren,
Yükselt sesini, bağır,
Sesini yükselt, korkma.
Yahuda kentlerine, "İşte, Tanrınız!" de.
Y E Ş A Y A 4 0 : 9*

MÜJDE—“İŞTE TANRINIZ!”

Son bölümde, Hristiyan Müjdesi'nin Kutsal Kitap'a göre daha kapsamlı anlamını ortaya koyduk. Bu anlam, yaşayan Tanrı'nın varlığını ve O'nun uzun zamandır beklenen İsrail Kralı ve evrenin Rabbi olarak her şey üzerinde egemen otoritesiyle dünya tarihine girmesini içermekteydi. Bu Kral, Mesih ve Kurtarıcı olan İsa Mesih'ti. Davut'un Oğlu'yla ilgili Eski Antlaşma'daki beklentileri yerine getirdi, bizim günahlarımız için öldü, gömüldü ve Şeytan'a, ölüme ve cehenneme karşı zaferle ölümden dirildi. Kendi Ruh'u ile bizimle birlikte olacağına ve bize yardım edeceğine söz verdi. Müjde, O'nun ölümü ve dirilişi temelinde büyük bir kurtuluş vaat ediyor – hastalıktan iyileşme ve zulümden kurtuluş, Tanrı ile ve diğer imanlılarla barış, yasanın işlerinden ayrı olarak imanla aklanma, günahların bağışlanması, Mesih'in benzerliğine dönüşme, sonsuz yaşam ve bütün uluslardan tüm insanların bu kurtuluşa dahil edilmesi.

MESİH BİZİ TANRI'YA ULAŞTIRMAK İÇİN ACI ÇEKTI

Ancak, Müjde'nin nihai ve en büyük iyiliğinin bu Müjde armağanlarına dahil edilmediğine dikkat çekmişim. Bu kitap-taki görevim, vaizlerin Müjde'nin bu büyük yönleri hakkında vaaz verebilecekleri ve bunu yaparken insanları Müjde'nin asıl amacına götüremeyebilecekleri olasılığını elimden geldiğince açıklığa kavuşturmadır. Vaizler, Müjde hakkında on-larca doğru ve harika şeyler söyleyebilirler ve yine de insan-ları Müjde'nin götürdüğü yere götüremeyebilirler. İnsanlar Müjde'yi vaazda duyabilir veya Kutsal Kitap'ta okuyabilir ve yine de iyi haberi iyi yapan nihai amacı göremeyebilirler.

Tüm Kutsal Cuma ve Diriliş olaylarını ve vaatlerini iyi ha-ber yapan şey, bizi Tanrı'ya götürmeleridir. "Mesih de *bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla* doğru kişi olarak doğru olmayan-lar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü" (1.Pe. 3:18). Ve oraya vardığımızda, ruhlarımızı sonsuza dek tatmin ede-cek olan Tanrı'nın kendisidir. Müjde'deki diğer her şey, Tan-rı'nın yüceliğini sergilemek ve O'ndan sonsuza kadar zevk alabilmemiz için O'ndaki (gazabı gibi) ve içimizdeki (isya-nımız gibi) her engeli ortadan kaldırmak içindir. Tanrı Müj-de'dir. Yani iyi haberi iyi yapan O'dur. Bundan daha az hiçbir şey Müjde'yi iyi haber yapamaz. Tanrı, iyi haberi iyi yapan nihai ve en büyük armağandır. İnsanlar Müjde'yi Tanrı'ya ulaşmak için kullanana kadar, onu yanlış kullanmış olurlar.

AKLANMA EN BÜYÜK SORUNUMUZLA İLGİLİDİR

Bu iddiayı Kutsal Kitap'a dayalı olarak desteklemeden önce, Müjde elmasının en parlak yüzlerinden bazılarının, Tanrı'nın yüceliğinin tüm elmastaki yansıyışını göremeyecek kadar dikkatimizi nasıl sabitleyebildiğini göstermeye çalışmama izin verin.

Örnek olarak aklanmayı ele alalım. Müjde'nin sadece bazı yanları benim için bundan daha değerlidir. Bu doktrinin neden Müjde'nin kalbi olduğunu ve neden Yasa'nın işlerinden ayrı olarak yalnızca imanla Mesih'in doğruluğunun bize aktarılmasını içerdiğini göstermek için koca bir kitap yazdım.¹ Kanıtlanmış bazı kişilerden alıntı yapmak dışında burada bu savunmaya girmeyeceğim. Örneğin, G. C. Berkouwer şöyle yazmıştır, “İlahi aklanmanın itirafı, insanın hayatının kalbine, yani Tanrı ile olan ilişkisinin olduğu yere dokunur. Kilişenin vaazını, iman yaşamının varlığını ve ilerlemesini, insan güvenliğinin kökenini ve insanın geleceğe bakış açısını tanımlar.”²

Müjde'de, insanın en önemli ihtiyacının aklanma armağanı olduğu belirtilir. Biz sadece Tanrı'ya yabancı değiliz, O'nun gazabı altındayız (Yu. 3:36; Rom. 1:18; 5:9; Gal. 3:10). Bu demek oluyor ki temelde değişmesi gereken şey, Tanrı'yı onurlandırmayan günahlarımızdan dolayı Tanrı'nın bize karşı öfkesidir (Rom. 3:23). Biz Tanrı'yı değiştiremeyiz. Kendi borcumuzu da ödeyemeyiz. “Kimse kimsenin hayatının bedelini ödeyemez, Tanrı'ya fidye veremez” (Mez. 49:7). Bu yüzden yüce merhametiyle Tanrı, Mesih'i Tanrı'nın kendi gazabının yatıştırılması olarak öne sürerek müdahalede bulundu (Rom. 3:25). Mesih, bizim hak ettiğimiz laneti kendi üzerine aldı (Gal. 3:13). “Günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yükledi.” (1.Pe. 2:24).

¹ John Piper, *Counted Righteous in Christ: Should We Abandon the Imputation of Christ's Righteousness?* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2002).

² G. C. Berkouwer, *Faith and Justification* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1954), 17.

BÜYÜK TAKAS

Günahlarımız yalnızca O'na sayılmakla kalmadı, aynı zamanda O'nun doğruluğu bize sayıldı. Buna "büyük takas" dendi. Örneğin, J. I. Packer şöyle yazmıştır, "Yargıç, suçlu günahkârları cezadan muaf ve kendi gözünde doğru ilan etmiştir. *Büyük takas* yasal bir kurgu değildir, rastgele bir iddia değildir, Tanrı adına sadece bir kelime oyunu da değildir, ancak maliyetli bir başarıdır."³ "Büyük takasın" Kutsal Kitap'taki tanımı 2. Korintliler 5:21'dedir: "Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım."

Dolayısıyla aklanmanın iki yanı vardır: Mesih bizim lanetimizi taşıdığı için günahın ortadan kaldırılması ve biz Mesih'te olduğumuz ve O'nun doğruluğu bize sayıldığı için, doğruluğun bize verilmesi.⁴ Bundan dolayı Calvin, aklanmayı şöyle tanımlamıştır: "Aklanma, Tanrı'nın bizi doğru insanlar olarak kendi iyiliğine kabul etmesidir. Ve biz bunun günahların bağışlanmasından ve Mesih'in doğruluğunun bize verilmesinden oluştuğunu söyleriz."⁵ Benzer bir şekilde (aklanma doktrininin kilisenin ayakta kalmasını veya yıkılmasını belirleyen inanç olduğunu söyleyen⁶) Luther, aklanmanın bu iki yanını onaylamıştır: "Mesih tüm günahlarımızı kendi üstüne aldı ve bundan dolayı çarmıhta öldü," ve "onlar doğ-

³ J. I. Packer, "Justification in Protestant Theology," *Honoring the People of God, the Collected Shorter Writings of J. I. Packer*, 4 vols. (Carlisle, Cumbria, UK: Paternoster, 1999), 4:227. Vurgu eklenmiştir.

⁴ Bu ifadenin savunması yukarıda bahsi geçen kitapta yer alır: John Piper, *Counted Righteous in Christ*.

⁵ John Calvin, *Institutes of the Christian Religion*, 2 vols., ed. John T. McNeill, çev. Ford Lewis Battles (Philadelphia: Westminster Press, 1960), 1:727 (III.11.2).

⁶ Alıntı, Packer, "Justification in Protestant Theology," 19.

rudur, çünkü onlar Mesih’e inanır; Mesih’in doğruluğu onların üzerindedir ve onlara verilmiştir.”⁷

AKLANMA, MÜJDE’NİN KALBİDİR; EN NİHAİ İYİLİĞİ DEĞİLDİR

Bundan dolayı, Protestanlar aklanma doktrinini (yalnızca lütufla, yalnızca imanla, yalnızca Mesih’in kanının ve doğruluğunun temelinde, yalnızca Tanrı’nın yüceliği için, son yetki olarak yalnızca Kutsal Yazılar’da öğretildiği şekliyle) “Kutsal Kitap’a dayalı Müjde’nin kalbi” olarak görmüştür.⁸ Ben buna katılıyorum. Aklanmayı Müjde’nin kalbi olarak adlandırmaktan heyecan duyuyorum. Ancak mecazi dil (“kalp” ve “merkez” gibi) belirsizdir. Bu ne demek? “Kalp” derken aklanmanın, Tanrı ile insan arasındaki ana sorunu en doğrudan (yukarıya bakınız) ele aldığını ve bu nedenle Müjde’nin diğer tüm faydalarının kaynağı hâline geldiğini kastediyorum.

Bu, kitabın ana sorusunu özel olarak öne çıkarır: Aklanma neden iyi haberdir? Yalnızca imanla aklanmanın iyi yanı nedir? Ya da daha açık olarak, kalbinde imanla aklanma olan Müjde neden iyi haberdir? Bu soru nadiren sorulur, çünkü günahlarımızdan bağışlanmak ve mahkemede ağır suçlardan aklanmak ve kutsal bir Tanrı’nın önünde doğru sayılmak o kadar sevinç verici bir durum ki, şu soruyu sormak saygısızlık gibi görünür: Bu neden iyi haberdir?

Ama bu soruyu ısrarla sormamız gerektiğine inanıyorum. Çünkü bunun cevabı sonsuz derecede önemlidir. Her

⁷ Alıntı, A.g.e., 225-226.

⁸ “Kutsal Kitap’taki Müjde’nin kalbi, [Reformcular için] Tanrı’nın karşılıksız doğruluk ve aklanma armağanıydı. Bildirilerinin, fikirlerinin, övgülerinin ve dualarının sürekli konusu olan *sola fide—sola gratia—solo Christo—sola Scriptura—soli Deo gloria*’nın tümü ve özü buradaydı.” A.g.e., 219.

insandan, "Günahının bağışlanması senin için neden iyi bir haberdir?", "Evrenin Yargıcının mahkeme salonunda doğrulukla durman senin için neden iyi haberdir?" sorularına yanıt vermesi istenmelidir. Bunun sorulmasının nedeni, görünüşte Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın kendisini armağan olarak sunmasını tamamen görmezden gelen yanıtların olmasıdır. Bir kişi, "Bağışlanmak iyi bir haber, çünkü cehenneme gitmek istemiyorum" diye cevap verebilir. Bir diğeri de, "Bağışlanmak iyi bir haberdir, çünkü vicdan azabı korkunç bir şey ve günahlarımla bağışlandığına inandığımda çok rahatlıyorum" diyebilir. Veya bir kişi, "Cennete gitmek istiyorum" diye de cevap verebilir. Ama sonra bu kişilere *neden* cennete gitmek istediklerini sormalıyız. "Çünkü bunun alternatifi ıstırap dolu," ya da "vefat etmiş karım orada olduğu için," ya da "çünkü adalet ve güzelliğin sonunda her yerde olacağı yeni bir cennet ve yeni bir dünya olacak," diye cevap verebilirler.

Bu cevapların sorunu ne? Kimsenin cehenneme gitmek istememesi normal. Bağışlama gerçekten de suçlu vicdanı rahatlatır. Cennette Mesih'te ölen sevdiklerimize geri döneceğiz, cehennemin acısından kurtulacağız ve yeni dünyanın adaletinin ve güzelliğinin tadını çıkaracağız. Bunların hepsi doğru. Peki bu cevaplardaki sorun ne? Sorun şu ki, Tanrı Müjde'nin nihai ve en büyük iyiliği olarak görülmemekte. Bu cevaplarda Tanrı ile birlikte olmak için büyük bir arzu yok. Tanrı'dan bahsedilmemiştir bile. Sadece armağanlarından bahsedilmiştir. Bu armağanlar çok değerli. Ama bunlar Tanrı değildir. Ve eğer Tanrı'nın kendisi Müjde'nin en büyük armağanı olarak sevilmiyorsa, bunlar Müjde değildir. Yani, eğer Tanrı Müjde'nin nihai armağanı olarak görülmiyorsa, O'nun armağanlarının hiçbiri Müjde veya iyi haber olmayacaktır. Ve eğer Tanrı, Müjde'nin son derece değerli armağanı olarak de-

ğer görüyorsa, diğer tüm daha az önemli armağanlardan da yararlanılacaktır.

Aklanma kendi başına bir amaç değildir. Günahların bağışlanması ya da doğruluğun alınması da. Cehennemden kaçış veya cennete giriş veya hastalıktan ve esaretten özgürlük veya sonsuz yaşam veya merhamet veya acısız dünyanın güzellikleri de değildir. Müjde elmasının tüm bu yanları, Müjde'nin nihai amacı ve iyiliği değildir. Bu sadece tek bir şeydir: Tanrı'nın kendisini görmek ve tatmak, Tanrı'nın sonsuz güzelliğini ve değerini giderek daha fazla sergilemek ve bunda sevinç bulmak için Oğlu'nun benzerliğine dönüştürülmektir.⁹

NEDEN BAĞIŞLANMAK İSTİYORUM?

Anlatmaya çalıştığım şeyin bir örneğini düşünün. Diyelim ki sabah kalktım ve lavaboya doğru yürürken eşimin koridor da bıraktığı çamaşırlara takılıp düştüm. Çamaşırları kendim taşımak ve eşimin iyiliğini düşünmek yerine, orantısız bir şekilde tepki veriyor ve uyanırken eşime çok sert bir şey söylüyorum. Eşim kalkıp, çamaşırları kaldırıyor ve önümden aşağı kata iniyor. Sessizliğinden ve kendi vicdanımdan ilişkimizin ciddi bir sıkıntıda olduğunu anlayabiliyorum.

Aşağıya inerken vicdanım sızlıyor. Evet, çamaşırlar orada olmamalıydı. Evet, boynumu kırabilirdim. Ancak bu düşünceler aslında kendini savunan bedenın sesidir. Gerçek şu ki, sözlerim haddini aşmıştı. Duygusal olarak verdiğim sertlik, hatanın ciddiyeti ile orantısız olmakla kalmıyor, aynı zamanda Kutsal Kitap bana hatayı görmezden gelmemi söylüyor.

⁹ Tanrı'yı görme hedefi ile Tanrı gibi olma hedefi arasındaki ilişkinin açıklaması için 11. bölüme bakınız.

"Haksızlığa uğrasanız daha iyi olmaz mı? Dolandırılırsanız daha iyi olmaz mı?" (1.Ko. 6:7).

Mutfğa girdiğimde buz gibi bir hava var ve eşim mutfak tezgahında bir şeyle uğraşırken sırtı bariz bir şekilde bana dönük. Burada ne olması gerekiyor? Cevap açık: Özür dilemem ve beni bağışlamasını istemem gerekiyor. Bu yapılacak doğru şey olurdu. Ama karşılaştırma şu: Neden onun bağışlamasını istiyorum? En sevdiğim kahvaltayı hazırlaması için mi? Suçluluk duygularım geçsin ve bugün işe konsantre olabileyim diye mi? Bu gece iyi bir cinsellik olsun diye mi? Çocuklar bizdeki tersliği görmesin diye mi? Eşim sonunda çamaşırların orada olmaması gerektiğini kabul etsin diye mi?

Belki de bu isteklerin hepsi gerçekleşecekti. Ama bunlar onun bağışlamasını istemek için kusurlu sebeplerdir. Eksik olan şudur: Karımın tatlı arkadaşlığını geri alabilmek için bağışlanmak istiyorum. Bağışlanmak istememin sebebi karım. İlişkinin düzelmesini istiyorum. Bağışlama, birbirimize tekrar sevinçle bakabilmemiz için engelleri ortadan kaldırmanın bir yoludur.

EĞER TANRI CENNETTE OLMASAYDI ORADA MUTLU OLUR MUYDUNUZ?

Bu kitaptaki amacım, Müjde'nin tüm kurtaran işlerinin ve tüm kurtaran bereketlerinin, Tanrı'yı tam olarak tanıyıp O'ndan tam olarak zevk alabilmemiz için yolumuzdan engelleri kaldırmanın araçları olduğunu göstermektir. Tanrı'nın gazabının yatıştırılması, kurtuluş, bağışlanma, suç yüklenme, kutsallaştırılma, özgürlük, şifa, cennet—bizi Tanrı'dan zevk almamız için Tanrı'ya getirmedikleri sürece bunların hiçbiri iyi haber değildir. Bütün bunların bize sağlandığına inanıyor,

ama bunları Tanrı’ya ulaşmak üzere benimsemiyorsak, bunlar bize sağlanmamıştır. Mesih, Tanrı’yı görmek ve tatmak dışında herhangi bir şeye değer veren günahkârları bağışlamak için ölmedi. Ve eğer Mesih orada olmasaydı bile cennette mutlu olacak insanlar, orada olmayacaklar. Müjde, insanları cennete götüren bir yol değildir; insanları Tanrı’ya götüren bir yoldur. Bu, Tanrı’da sonsuz sevincin önündeki her engeli aşmanın bir yoludur. Eğer her şeyden önce Tanrı’yı istemiyorsak, Müjde tarafından Mesih’e döndürülmemişizdir.

MÜJDE’Yİ İYİ HABER YAPAN NİHAİ İYİ ŞEY NEDİR?

O hâlde artık bu gerçeğin Kutsal Kitap’taki temeline dönmeliyiz. Müjde’nin geniş, Kutsal Kitap’a dayalı tanımını ve kapsamını gördük ve aklanmada Müjde’nin kalbine odaklandık. Şimdi şunu sormalıyız: Müjde’nin nihai iyiliği nedir? Amacı nedir? Hangi nihai iyi şey, Müjde’nin diğer tüm yönlerini iyi yapar?

Bunun için ilk önce Müjde’nin Eski Antlaşma’daki harika bir beyanını içeren Yeşaya 40:9’a bakıyoruz: “Ey Siyon’a müjde getiren [ὁ εὐαγγελιζόμενος, LXX], yüksek dağa çık! Ey Yeruşalim’e müjde getiren [ὁ εὐαγγελιζόμενος, LXX], yükselt sesini, bağır, sesini yükselt, korkma. Yahuda kentlerine, “İşte, Tanrınız!” de.”

BÜYÜK MÜJDE ÖZLEMİ: GÖRKEMİNİ BANA GÖSTER

Mesih’in ölümü ve dirilişi sayesinde Müjde ile sunulan nihai iyi şey şudur: “İşte Tanrınız!” Musa, Vaat Edilen Topraklar’a yolculuk için Tanrı’nın varlığını ararken bu armağan için yalvarmıştı: “Musa, “Lütfen görkemini bana göster” dedi” (Çık. 33:18). Kral Davut da bu lütfun benzersizliğini Mezmur 27’de

dile getirdi: "RAB'den tek dileğim, tek isteğim şu: RAB'bin güzelliğini seyretmek, tapınağında O'na hayran olmak için ömrümün bütün günlerini O'nun evinde geçirmek... Ya RAB, içimden bir ses duydum: 'Yüzümü ara!' dedin, işte yüzünü arıyorum" (aa. 4, 8). Tanrı ile bu karşılaşmaların hatırası, Davut'u sıkıntılı zamanlarında destekler: "Ey Tanrı, sensin benim Tanrım, seni çok özleyorum, canım sana susamış, kurak, yorucu, susuz bir diyarda, bütün varlığımla seni arıyorum. Kutsal yerde baktım sana, gücünü, görkemini görmek için." (Mez. 63:1-2).

Tanrı'yı görmenin iki anlamda imkânsız olduğunu biliyoruz: *Ahlâken*, düşmüş hâlimizle yeterince iyi değiliz ve O'nu olduğu gibi tam olarak görürsek, kutsallığının ateşinde yanarız. Bu nedenle Tanrı Musa'ya yüzünü değil "sırtını" gösterdi: "Ancak, yüzümü görmene izin veremem. Çünkü yüzümü gören yaşayamaz" (Çık. 33:20). Sonra Tanrı Musa'yı kayanın kovuğuna sokup yanından geçti ve şöyle dedi, "Sırtımı göreceksin. Ama yüzüm görülmeyecek" (a. 23).

Ancak Tanrı'yı görmenin imkânsızlığı sadece ahlaki durumumuzdan kaynaklanmıyor. Bu aynı zamanda O Tanrı olduğu ve biz olmadığımız içindir. Bu, 1. Timoteos 6:16'nın anlamı gibi görünüyor: "Ölümsüzlüğün tek sahibi, yaklaşılmaz ışıktayışayan, hiçbir insanın görmediği ve göremeyeceği Tanrı, Mesih'i belirlenen zamanda ortaya çıkaracaktır. Onur ve kudret sonsuza dek O'nun olsun! Amin." Yaratılan varlıklar basitçe Yaratıcı'ya bakıp kim olduğunu göremez.¹⁰

¹⁰ Bunun istisnası gibi görünen Kutsal Yazı ayetlerini (örneğin Yaratılış 32:30 gibi "Yakup, 'Tanrı'yla yüzyüze görüştim, ama canım bağışlandı' diyerek oraya Peniel adını verdi."), Tanrı'nın yüzünü görmenin, O'nun parlaklığının ve lütfunun yansımalarını ve kanıtlarını görmek anlamına geldiği, Mezmur 27:4,8'deki ifadeler olarak alıyorum. Tanrı'nın bu yansımalarından bazıları o kadar dikkat çekicidir ki, tanıklar Tanrı'nın kendisini görmekten söz ederler; ancak hiçbir ara-

Bundan dolayı Eski Antlaşma'daki Tanrı'yı görmek, aracıyla gerçekleşmiştir. Arada bir şey vardı. Tanrı, kendisini işleyle (Mez. 77:11-13), görümlerle (ör., Hez. 1:28), doğayla (Mez. 19:1), meleklerle (Hak. 13:21-22) ve özellikle sözüyle göstermiştir: “RAB Şilo'da görünmeyi sürdürdü. Orada sözü aracılığıyla kendisini Samuel'e tanıttı” (1.Sa. 3:21).

RAB'İN YÜCELİĞİ İSA MESİH'TE AÇIĞA ÇIKARILACAK

Ama Rab'bin görkemini yeni bir şekilde ortaya çıkacağı ve görüleceği gün gelecekti. Bu, Eski Antlaşma'daki en büyük umut ve beklentiydi. “Şöyle haykırıyor bir ses: ‘Çölde RAB'bin yolunu hazırlayın, bozkırda Tanrımız için düz bir yol açın. Her vadi yükseltilecek, her dağ, her tepe alçaltılacak. Böylelikle engebeler düzleştirilecek, sarp yerler ovaya dönüştürülecek. O zaman RAB'bin yüceliği görünecek, bütün insanlar hep birlikte onu görecek. Bunu söyleyen RAB'dir” (Yşa. 40:3-5). “Kalk, parla; çünkü Işık geliyor, RAB'bin yüceliği üzerine doğuyor. Dünyayı karanlık, halkları koyu karanlık örtüyor; oysa RAB senin üzerine doğacak, yüceliği üzerinde görünecek. Uluslar senin Işığına, krallar üzerine doğan aydınlığa gelecek” (Yşa. 60:1-3). “Bütün ulusları ve dilleri bir araya toplayacağım an geliyor; gelip yüceliğimi görecekler” (Yşa. 66:18).

O gün İsa'nın gelişiyle ağardı. O, Tanrı'nın Sözü'ydü ve gerçekten Tanrı'ydı ve Tanrı'nın yüceliğinin vücut bulmuş

cı olmadan kastettiklerini düşünmemize gerek yoktur. John Sailhamer Yaratılış 32:30'u şöyle yorumlamıştır: “Yakup'un sözleri, tam olarak Yakup'un gördüğü ‘adamın’ aslında Tanrı olduğu anlamına gelmiyordu. Aksine, diğer benzer ifadelerde olduğu gibi (ör., Hak. 13:22), kişi ‘RAB'bin Meleği’ni gördüğünde, Tanrı'nın yüzünü gördüğünü söylemeyi uygun buldu.” *Genesis, The Expositor's Bible Commentary*, 12 vols., ed. Frank E. Gaebelin (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1990), 1:210.

hâliydi. “Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı’yla birlikteydi ve Söz Tanrı’ydı... Söz, insan olup aramızda yaşadı. O’nun yüceliğini –Baba’dan gelen, lütuf ve gerçekle dolu biricik Oğul’un yüceliğini– gördük” (Yu. 1:1, 14). İsa harikalarını yaptığında, insanların inandıkları takdirde gördükleri yücelik, Tanrı’nın yüceliği idi. İsa, Lazar’ı ölümden diriltmeden hemen önce Marta’ya şöyle dedi, “Ben sana, ‘İman edersen Tanrı’nın yüceliğini göreceksin’ demedim mi?” (Yu. 11:40).

TANRI, PEYGAMBERLERİN HAYAL ETTİĞİNDEN ÇOK GÖZÜKTÜ

Rab’bin yüceliği, peygamberlerin hayal ettiğiinden daha çok ve harika bir şekilde dünyanın üzerine doğdu. Mesih’in geleceğini ve Tanrı’nın doğruluğunu ve sadakatini daha önce hiç olmadığı kadar göstereceğini biliyorlardı. Ama bizim gördüğümüz gibi açık bir şekilde şunu göremiyorlardı:¹¹ İsa’da “Tanrılığın bütün doluluğu bedence bulunuyordu” (Kol 2:9) ve O Baba’daydı, Baba da O’ndaydı ve ikisi tekti (Yu. 10:30, 38). Eğer İsa’nın Filipus’a bunları dediğini duysalardı şok olurlardı: “Bunca zamandır sizinle birlikteyim. Beni daha tanımadın mı? Beni görmüş olan, Baba’yı görmüştür. Sen nasıl, ‘Bize Baba’yı göster’ diyorsun?” Ya da İsa’nın bu basit ve şok edici sözlerini: “İbrahim doğmadan önce ben varım” (Yu. 8:58).

İşte bu yüzden elçi Pavlus İsa hakkında “O her şeyin üzerinde hüküm süren, sonsuza dek övülecek Tanrı’dır” (Rom. 9:5) dedi ve yine bu yüzden Mesih’in Tanrı’nın beden almış hâli

¹¹ 1.Petrus 1:10-11 şöyle der, “Size bağışlanacak lütuftan söz etmiş olan peygamberler, bu kurtuluşla ilgili dikkatli incelemeler, araştırmalar yaptılar. İçlerinde olan Mesih Ruhu, Mesih’in çekeceği acılara ve bu acıların ardından gelecek yüceliklere tanıklık ettiğinde, Ruh’un hangi zamanı ya da nasıl bir dönemi belirttiğini araştırdılar.”

olması hakkında “Tanrı özüne sahip” (Flp. 2:6) dedi.¹² Ama İsa “*Tanrı’ya eşitliği* sınımsız sarılacak bir hak saymadı.” Yani, tüm ihtişamına sahip olmayı ve beden almanın aşağılayıcılığından kaçınmayı istemedi. Aksine O, tanrısallığın dışsal ihtişamını bırakmaya, bir hizmetkâr suretini almaya ve insan olarak doğmaya istekliydi (Flp. 2:6-7). İşte bu yüzden Pavlus, İsa’nın ikinci gelişini “*ulu Tanrı ve Kurtarıcımız İsa Mesih’in yücelik içinde gelmesi*” olarak tanımlamıştır (Tit. 2:13).

Bu sebeple İbraniler kitabında İsa hakkında bu çarpıcı sözleri buluyoruz: “Ama [Tanrı] Oğul için şöyle diyor: ‘*Ey Tanrı, tahtın sonsuzluklar boyunca kalıcıdır*’ ... Yine diyor ki, ‘*Ya Rab, başlangıçta dünyanın temellerini sen attın. Gökler de senin ellerinin yapıtıdır*’” (1:8, 10). İsa hakkında gördüğümüz bu ve benzeri sözlerden, hiç kimsenin tam olarak hayal etmediği bir şekilde Tanrı’nın ortaya çıkışının nihayet geldiği sonucuna varabiliriz: Tanrı’nın kendisi, kutsal Oğul, insan olacaktı. Ve insanlar, Tanrı’nın yüceliğini daha önce hiç görmedikleri bir şekilde göreceklerdi. Kutsal Kitap’a göre, Tanrı önceden peygamberler aracılığıyla konuşuyordu. Ancak son günlerde—İsa’nın geldiği günden itibaren—Tanrı “her şeye mirasçı kıldığı ve aracılığıyla evreni yarattığı kendi Oğlu’yla bize seslenmiştir. *Oğul, Tanrı yüceliğinin parıltısı, O’nun varlığının öz görünümüdür.* Güçlü sözlerle her şeyi devam ettirir” (İbr. 1:2-3).

¹² “Tanrı özüne sahip” olmak (ἐν μορφῇ θεοῦ) demek, *sadece* Tanrı’nın “şeklinde” olmak yani Tanrı olmamak demek *değildir*. “Özünde” (μορφῇ) kelimesi anlamını “Tanrı’ya eşitlik” (ἴσα θεῶ) tanımından alır ve bunun insanlar tarafından görülen karşılığı da Filipililer 2:7’de şu ifadeyle görülür: “kul özünü alıp insan *benzeyişinde* doğarak” (μορφῆν δούλου λαβών, ἐν ὁμοίωματι ἀνθρώπων). Buradaki paralel dil, Mesih’in gerçekten insan olduğunu ve gerçekten de Tanrı olduğunu göstermektedir. Bu önemli metnin en kapsamlı çalışmalarından birisi için bkz. Ralph P. Martin, *CARMEN CHRISTI: Philippians 2:5-11 in Recent Interpretation and in the Setting of Early Christian Worship* (Cambridge, Mass.: Cambridge University Press, 1967).

İsa'yı gördüğümüzde, benzeri olmayan bir şekilde Tanrı'nın yüceliğini görürüz.¹³

MESİH'İN, HERKESİN GÖRMEYİĞİ ÜSTÜNLÜĞÜ

Elbette ki, İsa'yı görüp de Tanrı'nın yüceliğini görmeyen çok insan vardı. O'nda obur ve ayyaş birisini görüyorlardı (Mat. 11:19). Cinlerin önderi Baalzevul'u görüyorlardı (Mat. 10:25; 12:24). Aldatıcı birisini görüyorlardı (Mat. 27:63). "Gördükleri hâlde görmezler, duydukları hâlde duymaz ve anlamazlar" (Mat. 13:13). İsa'nın hayatındaki ve hizmetlerindeki Tanrı'nın yüceliği, O ikinci kez geldiğinde göreceğimiz "bütün gücüyle parlayan güneş gibi" değildi (Vah. 1:16; Lu. 9:29). İlk gelişindeki yüceliği, İsa'yı diğer tüm insanlardan ayıran mucizevi öğretilerle ve alçakgönüllü eylemlerle kendini gösteren ruhsal, ahlaki, düşünsel, sözlü ve pratik mükemmelliklerin eşi benzeri olmayan bir dizisiydi.¹⁴

¹³ Kutsal Kitap, "Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta" (Mez. 19:1) dediğinde, bunu, Mesih'in Tanrı'nın yüceliğinin parıltısı olmasından farklı bir anlamda der. Kutsal Kitap hiçbir yerde doğanın Tanrı olduğunu söylemez veya ima etmez. Ancak Kutsal Kitap sık sık İsa'nın Tanrı olduğunu söyler ve gösterir.

¹⁴ Jonathan Edwards, Petrus'un İsa'nın görünümünün değiştiği dağda Mesih'in dışsal görkemini görünce imanının doğrulanmasına (Mat. 17:1-9) ve "O'nun görkemini gözlerimizle gördük" (2.Pe. 1:16) demesine yorum olarak, bu "dışsal görkem" ile kişinin kalbinin gözleriyle gördüğü "ruhsal görkem" arasındaki farkı şöyle açıklamıştır: "Eğer Mesih'in dışsal görkemini görmek, gören kişi için O'nun kutsallığını doğrulayabiliyorsa, o zaman ruhsal görkemini görmek de bunu yapmaz mı? Kuşkusuz, Mesih'in ruhsal görkemi, dışsal görkemi kadar ayırt edicidir ve kutsallığını da o kadar gösterir; hatta dahası: O'nun kutsallığı, O'nun ruhsal görkemindedir; ve görünümünün değişmesi ile dışsal görkeminin kutsallığını göstermesinin sebebi, bunun ruhsal görkeminin eşsiz bir yansıması ve görünümü olmasıdır. Kuşkusuz bu yüzden, Mesih'in ruhsal görkemini açık bir şekilde gören birisi şöyle diyebilir: 'Uydurma masalları takip etmedim, O'nun görkemini gözlerimle gördüm.' Aynı Mesih'in dışsal görkemini gören elçinin dediği gibi." "A Divine and Supernatural Light," *Sermons and Discourses 1730-1733, The Works*

Burada söylemeye çalıştığım şey, bize görüldüğü şekliyle Mesih’in görkeminin, bir veya iki nitelikten veya davranıştan değil, Jonathan Edwards’ın dediği gibi “çeşitli üstünlüklerin hayranlık uyandıran bir birleşiminden” oluştuğudur.¹⁵ “The Excellency of Christ” (Mesih’in Üstünlüğü) isimli bir vaazda Edward, Mesih’in hem aslana hem de kuzuya benzetildiği Vahiy 5:5-6 ayetlerinden söz etmiştir. Vaazda anlatmak istediği, Mesih’in eşsiz görkemini, bu kadar çeşitli üstünlüklerin (aslan ve kuzu) O’nda birleşiyor olmasıydı. Bu üstünlükler o kadar çeşitli ki “bize aynı konuda tamamen uyumsuz görünürlerdiler.”¹⁶ Başka bir deyişle,

- O’na yüceliğinden dolayı hayranız. Yüceliği alçakgönüllülükle bir araya geldiği için bu hayranlık daha da fazladır;
- O’na aşkınlığından dolayı hayranız. Aşkınlığına lütufkârlığı eşlik ettiği için bu hayranlık daha da fazladır;
- O’na tavizsiz adaletinden dolayı hayranız. Merhametle birleştiği için bu hayranlık daha da fazladır;
- O’na görkeminden dolayı hayranız. Bu görkem alçakgönüllülük içeren bir görkem olduğundan dolayı bu hayranlık daha da fazladır;
- O’na Tanrı ile olan eşitliğinden dolayı hayranız. Tanrının eşiti olarak O’na olan saygısından dolayı bu hayranlık daha da fazladır;

of Jonathan Edwards, vol. 17, ed. Mark Valeri (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1999), 419.

¹⁵ Jonathan Edwards, “The Excellency of Christ,” *Sermons And Discourses 1734-1738, The Works of Jonathan Edwards*, vol. 19, ed. M. X. Lesser (New Haven, Conn.: Yale University Press, 2001), 565.

¹⁶ A.g.e.

- O'na tüm iyi şeyleri hak ettiğinden dolayı hayranız. Kötülük içinde acı çekerken olan sabrından dolayı bu hayranlık daha da fazladır;
- O'na dünyada olan egemen gücünden dolayı hayranız. Bu egemenlik, itaatkârlık ve teslimiyet ruhuyla kuşandığı için bu hayranlık daha da fazladır;
- O'na dil bilginlerine karşı kendi bilgeliğiyle kafa tuttuğu için hayranız. Ve yine de çocuklarla zaman geçirecek kadar basit şeylerle uğraştığı için bu hayranlık daha da fazladır;
- ve O'na fırtınayı yatıştırabildiği için hayranız. Ama bu gücü Samiriyelileri göklerden yıldırımla yok etmek için kullanmadığı (Lu. 9:54-55) ve kendini çarmıhtan indirmediği için bu hayranlık daha da fazladır.

Bu liste daha da devam edebilir. Ancak bu, Mesih'teki güzelliğin ve üstünlüğün basit bir şey olmadığını göstermek için yeterlidir. Bu karmaşık bir şeydir. Son derece çeşitli niteliklerin mükemmel dengesinin ve oranının tek bir kişide bir araya gelmesidir. Ve bu, İsa Mesih'i benzersiz bir şekilde görkemli, mükemmel ve hayran olunan yapan şeydir. İnsan yüreği, böylesine mükemmel bir üstünlüğe hayranlık duyacak şekilde yaratılmıştır. Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih'e hayran olmak için yaratıldık.

ONLARIN GÖRMEDİKLERİNİ GÖRMEK,
ÇÜNKÜ ONLAR İNSANIN YÜCELİĞİNİ SEVİYORLARDI

Ancak herkes görmedi. Gözleri olan bazıları da görmedi. Ama gören gözü olanlar, Mesih yeryüzündeyken Tanrı'nın yüceliğini gördüler. İsa, yalnızca iman edenlerin bu yüceliği görebileceğini söyledi. Örnek olarak, Marta ölen kardeşinin

İsa tarafından diriltilemeyeceği üzerine endişelendiğinde, İsa şöyle dedi, “Ben sana, ‘İman edersen Tanrı’nın yüceliğini göreceksin’ demedim mi?” (Yu. 11:40). Bazıları Lazar’ın ölümden dirildiğini görse de, Tanrı’nın yüceliğini görmediler.¹⁷ “O zaman, Meryem’e gelen ve İsa’nın yaptıklarını gören Yahudiler’in birçoğu İsa’ya iman etti. *Ama içlerinden bazıları Ferisiler’e giderek İsa’nın yaptıklarını onlara bildirdiler*” (Yu 11:45-46).¹⁸

Mesih’in yüceliği, ham güçle aynı anlama gelmez. Yücelik, O’nun çeşitli mükemmelliklerinin kutsal güzelliğidir. Bunu anlamak için bir fikir değişikliği gerekir. İsa şunu sorduğunda bunu açıkça ortaya koyuyor, “Birbirinizden övgüler kabul ediyor, ama tek olan Tanrı’nın övgüsünü kazanmaya çalışmıyorsunuz. Bu durumda nasıl iman edebilirsiniz?” (Yu. 5:44). İnsan yüreğinin doğal benmerkezciliği iman etmez, çünkü ruhsal güzelliği göremezler. Bu *fiziksel* bir yetersizlik değildir, yani zorlayıcı bir istekleri olsa bile bunu başaramazlar. Bu, *ahlaki* bir yetersizliktir, çünkü kişi bencildir ve gururlarını neyin mahkûm edeceğini ve bir başkasına hayranlık duyarak onlara gelecek sevinci göremezler. Bu nedenle Mesih’in yüceliğini görmek derin bir ruhsal değişim gerektirir.

¹⁷ “O’nun yapacaklarının gerçek anlamı sadece imanla anlaşılır. Oradaki herkes, iman etse de etmese de mucizeyi görecek. Ama İsa, Marta’ya yüceliği göreceğinin sözünü veriyor.” Leon, Morris, *The Gospel According to John* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1971), 560. “Söylemek istediği şeydu: eğer Marta sadece ceset hakkında düşünmeyi bırakırsa ve dikkatini İsa’ya çevirirse, yani O’na (gücüne ve sevgisine) tamamen güvenirse, bu mucizeyi gerçek bir işaret ve Tanrı’nın Oğlu’nda yansıtılan Tanrı’nın yüceliğinin kanıtının bir örneği olarak görebilecekti.” William Hendriksen, *The Gospel of John* (Edinburgh: Banner of Truth, 1954), 158.

¹⁸ “İçlerinden en azından bazılarının amacının Ferisilere gerçeği göstermek olduğunu umabiliriz, ancak imanlılar ile Ferisilere gidenler arasındaki karşıtlık, niyetlerinin daha kötü olduğunu gösteriyor.” D. A. Carson, *The Gospel According to John* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1991), 419.

YENİDEN DOĞMADIĞINIZ SÜRECE GÖREMEZSİNİZ

Öğrenciler Mesih'in yüceliğini gördüklerinde ve O'na iman ettiklerinde, İsa onlara şöyle demiştir, "Ama ne mutlu size ki, gözleriniz görüyor, kulaklarınız işitiyor!" (Mat. 13:16). yüreklerimizi değiştirerek ruhsal yüceliği görmemizi sağlayan özel bir lütuf, özel bir kutsallık vardır. Petrus İsa'ya "Sen yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih'sin" dediğinde Mesih'in yüceliğini görmüştü ve O'na iman ediyordu. İsa Petrus'un bu sözlerine şöyle karşılık verdi, "Ne mutlu sana, Yunus oğlu Simun! Bu sırrı sana açan insan değil, göklerdeki Babam'dır" (Mat. 16:16-17).

İsa, "Bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliği'ni göremez" dediğinde bunları anlatmaya çalışıyordu (Yu. 3:3). "Bedenden doğan bedendir, Ruh'tan doğan ruhtur" (Yu. 3:6). Tanrı'nın Ruhu ile yeniden doğduğumuzda ruhlarımız canlanır ve Mesih'in olduğu kişide ve işlerinde bulunan, kendini doğrulayan ruhsal güzelliği algılayabiliriz.¹⁹

MESİH'İN YÜCELİĞİNİ GÖRMEK İNİŞLİ VE ÇIKIŞLIDIR

Ruhsal güzelliği görme yeteneği sarsılmaz değildir. Mesih ile olan ilişkimiz inişli ve çıkışlıdır. Görüşümüzün zorlaştığı zamanlar olabilir; özellikle de günah, hayatımızın belli zamanlarında üstünlük kazanırsa. "Ne mutlu yüreği temiz olanlara! Çünkü onlar Tanrı'yı görecekler" (Mat. 5:8). Ve bu ya tamamen ya da hiç şeklinde değildir. Paklığın ve görme-

¹⁹ Bu doğruluğu öğreten ek ayetler: "Babam her şeyi bana teslim etti. Oğul'un kim olduğunu Baba'dan başka kimse bilmez. Baba'nın kim olduğunu da Oğul'dan ve Oğul'un O'nu tanıtmak istediği kişilerden başkası bilmez" (Lu. 10:22). "Baba'nın bana verdiklerinin hepsi bana gelecek ve bana geleni asla kovmam" (Yu. 6:37). "Beni gönderen Baba bir kimseyi bana çekmedikçe, o kimse bana gelemez" (Yu. 6:44). "Baba'nın bana yöneltmediği hiç kimse bana gelemez" (Yu. 6:65). "Sonsuz yaşam için belirlenmiş olanların hepsi iman etti" (Elç. 13:48).

nin dereceleri vardır. Ancak gelecek çağda mükemmel hâle dönüştürüldüğümüzde görüşümüz tamamen açık olacaktır. “Şimdi her şeyi aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz, ama o zaman yüz yüze görüşeceğiz. Şimdi bilgim sınırlıdır, ama o zaman bilindiğim gibi tam bileceğim” (1.Ko. 13:12).

İşte bu yüzden Pavlus Efes’teki imanlılar için bu duayı etti, “Rabbimiz İsa Mesih’in Tanrısı, yüce Baba, kendisini tanımanız için size bilgelik ve vahiy ruhunu versin diye dua ediyorum. O’nun çağrısından doğan umudu, kutsallara verdiği mirasın yüce zenginliğini ve iman eden bizler için etkin olan kudretinin aşkın büyüklüğünü anlamanız için, *yüreklernizin gözleri aydınlansın* diye dua ediyorum” (Ef. 1:17-19). Pavlus’un başımızdaki gözlerle yüreklerimizdeki gözler arasında belirttiği farka dikkat edin. Bu yürekle görmektir, sadece gözlerimizle görmek değildir. Bu hem ruhsal hem de fiziksel bir görüştür. Ve ruhsal olarak görmemizi istediği şey, “O’nun çağrısından doğan umudu”, “mirasının yüce zenginliğini”, ve “kudretinin aşkın büyüklüğünü” görmemizdir. Başka bir deyişle görmemizi istediği şey, imanlı olmayanların sadece okuyup tekrarlayabileceği sade gerçekler değil, bunların ruhsal gerçekliği ve değeridir. Bu, ruhsal görüşün amacı değildir. Ruhsal görüş, ruhsal şeyleri gerçeklikleriyle görmektir; yani oldukları güzellikte ve değerinde görmektir.

MÜJDE’NİN EN LÜTUFKÂR BUYRUGU VE EN İYİ ARMAĞANI

Müjde’nin nihai iyiliği, Tanrı’nın güzelliğini ve değerini görmek ve tatmaktır. Tanrı’nın gazabı ve günahlarımız, bu görüşü ve zevki engeller. Siz O’na karşı isyan hâlindeyken ve O size karşı öfkeyle doluyken, Tanrı’yı son derece tatmin edici olarak göremezsiniz ve O’nu tadamazsınız. Bu gazabın ve

isyanın ortadan kaldırılması, Müjde'nin asıl amacıdır. Müjde'nin nihai amacı, Tanrı'nın yüceliğini göstermek ve O'nu en büyük hazinemiz olarak görmemize ve tatmamıza engel olan her şeyi ortadan kaldırmaktır. "İşte Tanrınız!" Müjde'nin en lütufkâr buyruğu ve en iyi armağanıdır. O'nu görmez ve O'nu en büyük hazinemiz olarak tatmazsak, Müjde'ye itaat etmemiş veya inanmamışız demektir. Kutsal Kitap'ta, bunu gördüğümüzden daha açık hâlde gösteren bir ayet var. Şimdi buna geliyoruz.

Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığı imansızların üzerine doğmasın diye, bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir... Çünkü, "Işık karanlıktan parlayacak" diyen Tanrı, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı.

1 . K O R İ N T L İ L E R 4 : 4 - 6

MÜJDE—TANRI'NİN GÖRÜNÜMÜ OLAN MESİH'İN YÜCELİĞİ

Bu bölümde, kitabın ana amacını açıkça belirtmek için en önemli Kutsal Kitap ayetine bakıyoruz. Bu, Müjde'nin buyruğu olan “İşte Tanrınız!” (Yşa. 40:9) ifadesinin anlamını Pavlus'un açıkladığı kısımdır. 2. Korintliler 4:4-6'da Tanrı'nın yüceliğini Mesih'te görmek, Müjde ile açık bir şekilde tanımlanır.

Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığı imansızların üzerine doğmasını diye, bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir.¹ Biz kendimizi ilan etmiyoruz; ama Mesih İsa'yı Rab, kendimizi de İsa uğruna kullarımız ilan ediyoruz. Çünkü, “Işık karanlıktan parlayacak” diyen Tanrı, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı.

¹ Buradaki sıra dışı duran “doğmasını” (αὐγάσαι) kelimesi, Yeni Antlaşma'da sadece burada kullanılmıştır. Bu aynı zamanda “parlamak”, “ışıldamak” veya “açıkça görmek” anlamına da gelebilir. Buradaki anlamda, “açıkça görmek” doğru çeviri olur, çünkü bu çağın ilahı bu olmasını diye onların zihinlerini kör etmiştir. Ancak körlük, ışığın parlamasını engellemez. Işığın görülmesini engeller.

Bu, Müjde'nin, tüm Kutsal Kitap'taki en iyi tanımlarından birisidir. Bunun gibi başka bir tanım yoktur. Müjde'yi "Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde" olarak tanımlar. Ve Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin "ışık" gibi parladığını belirtir— "Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığı." Ve Şeytan'ın bizim bu ışığı "görmemizi" istemediğini söyler. "Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığını" görmek, insanları onun gücünden kurtarır.

ŞEYTANIN KÖR EDİCİ İŞLERİNDEN KURTARICI

Mesih'in, Pavlus'u elçisi olarak görevlendirmesini karşılaştırdırın. Mesih şöyle demiştir: Pavlus'u öteki uluslara onların "gözlerini açmak ve onları karanlıktan ışığa, Şeytan'ın hükümlerinden Tanrı'ya döndürmek için gönderiyorum. Öyle ki, bana iman ederek günahlarının affına kavuşsunlar ve kutsal kılınanların arasında yer alsınlar" (Elç. 26:18). Başka bir deyişle, Pavlus aracılığıyla Müjde hizmeti uğruna, ruhsal olarak körlerin gözleri açılır, yüreklerde ışık doğar, Şeytan'ın karanlığının gücü kırılır, iman uyandırılır, günahların bağışlanması sağlanır ve kutsallaştırılma başlar.²

2. Korintliler 4:7'de Pavlus, kendisini içinde güçlü Müjde'yi barındıran toprak kaplara benzetir: "Üstün gücün bizden de-

² Seyoon Kim, Elçilerin İşleri 26:16-18 ve 2. Korintliler 4:4-6 arasındaki paralelleri şurada belirtir: *Paul and the New Perspective: Second Thoughts on the Origin of Paul's Gospel* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 2002), 102 n. 4. Aşağıdaki tablosuna göz atabilirsiniz:

Elçilerin İşleri 26:16-18

- (1) Pavlus'un görevlendirilmesi
- (2) Tanrı'nın vizyonu
- (3) Şeytan'ın hükümlerinde
- (4) [kör olmak—önceden belirtmek]
- (5) Tanrı'ya dönmek
(ἐπιστρέφειν)
- (6) karanlıktan ışığa

2. Korintliler 4:4-6

- (1) Pavlus'un görevlendirilmesi
- (2) Tanrı'nın vizyonu
- (3) "bu çağın ilahının" hükümlerinde
- (4) kör olmak
- (5) [Tanrı'ya dönmek ima edilir; 2.Ko. 3:16-18
(ἐπιστρέφειν)]
- (6) karanlıktan ışığa

ğil, Tanrı'dan kaynaklandığı bilinsin diye bu hazineye (Mesih'in yüceliğinin Müjdesi'ne) toprak kaplar içinde sahibiz." Hizmeti kendisini yüceltmek değildir. Tanrı, Pavlus'un kendisini övmesi için hiçbir nedeni olmamasını sağlıyor—insanlar arasında bile. Hatta acı ve zayıflık içindedir (4:8-18). Ancak bu, Müjde'nin yüceliğinin parlamasına bir engel değildir. "Biz kendimizi ilan etmiyoruz; ama Mesih İsa'yı Rab, kendimizi de İsa uğruna kullarınız ilan ediyoruz" (4:5).

IŞIK OLSUN!

Tanrı, "Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığının" "üstün gücünü" taşımak için toprak kaplar kullanır. Bu toprak kaplar Müjde'yi duyurduğunda ve kendilerini hizmetkâr olarak sunduklarında ne olur? 6. ayet bunun cevabını vermektedir: "Çünkü, 'Işık karanlıktan parlayacak' diyen Tanrı, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı." Bu demek oluyor ki, inançsızlığın karanlık ve sıkıntılı yüreğinde Tanrı, dünyanın yaratılışındaki karanlıkta ve şekilsizlikte yaptığını yapar. O "Işık olsun" diye buyurdu ve ışık oldu. Aynı şekilde kör ve karanlık yüreğe, "Işık olsun" der ve günahkârın yüreğinde ışık olur. Bu ışıkta, Tanrı'nın yüceliğini Mesih'in yüzünde görüyoruz.

4. ve 6. ayetler arasındaki paralellere dikkat edin.

4. Ayet	6. Ayet
Şeytan	Tanrı
Tanrı'nın görünümü olan	İsa Mesih'in yüzünde parlayan
Mesih'in	kendi (Tanrı'nın)
yüceliğiyle ilgili	yüceliğini
Müjde'nin,	tanımamızdan (bilgisinden) doğan
ışığına (kör eder)	ışığı (aydınlatır/yaratır)

4. ayette Şeytan zihni kör eder; 6. ayette Tanrı yürekte ışık yaratır. 4. ayet problemi tanımlar; 6. ayet bunun çaresini tanımlar. Bu iki ayet, insanların Mesih'e dönmeden önceki durumunu ve kurtuluşu getirmek için Mesih'e dönmede neler olduğunu açıklamaktadır. 2. Korintliler 4:4 ve 4:6 arasındaki bu bağlantılar, Kutsal Kitap'ın bildiğim herhangi bir bölümünden daha fazla bir şekilde, *iyi haber* terimindeki *iyiliğin* nihai anlamına ışık tutmaktadır.

MÜJDE MESİH'İN YÜCELİĞİDİR

Bu ayetlerde Müjde'den bahsettiğimizi kesin bir şekilde belirtelim. Pavlus'un, Mesih'in yaşamından, ölümünden ve dirilişinden bahsetmiyor oluşu, onları geride bıraktığı anlamına gelmez. Onlar Müjde'nin tarihsel merkezi olarak kalmaktadır. Günahkârlar için çarmıha gerilen ve ölümden dirilen Mesih'in beyanı olmadan, Müjde diye bir şey olamaz (1.Ko. 15:1-4). Burada bu zaten varsayılmaktadır. Pavlus, "Mesih'in yüceliğinin Müjdesi'nden" bahsettiğinde, Müjde'deki olayların Tanrı tarafından Mesih'in yüceliğini ortaya çıkarmak için tasarlandığından bahseder. Bu, Müjde için detay değildir; esastır. Müjde, görmemiz ve tatmamız için Mesih'in yü-

celiğini ortaya çıkarmasaydı, iyi haber olmazdı. Nihai olarak ruhumuzu tatmin eden şey Mesih'in yüceliğidir. Biz Mesih için yaratıldık ve Mesih, evrendeki en tatmin edici hazineyi (Tanrı'nın görünümü olan Mesih'i) görmemizi ve tatmamızı engelleyen her engel ortadan kalsın diye öldü.

Mesih'in yüceliğinin Müjde'de açıklanan büyük değeri, Şeytan'ı Müjde'ye karşı öfkeliendiren şeydir. Şeytan aslında bize sıkıntı vermekle ilgilenmez. Esas olarak, Mesih'i kötü göstermekle ilgilenir. O, Mesih'ten ve Mesih'in yüceliğinden nefret eder. Bu yüzden insanların Mesih'i yüce görmelerini engellemek için elinden geleni yapacaktır. Müjde, Tanrı'nın insanları kendileriyle övünmekten Mesih'te övünmeye getiren aracıdır. Bu nedenle Şeytan Müjde'den nefret eder.

ŞEYTAN'IN MÜJDE'Yİ BASTIRMAK İÇİN STRATEJİLERİ

Böylece 2. Korintliler 4:4'e göre Şeytan, insanlar "Müjde'nin ışığını" görmesin diye onları kör etmiştir. Bunu birçok yolla yapar. Bunlardan birisi, elbette ki Müjde'nin yayılmasını engellemektir. Bunu, birçok Müjde hizmetkârını ve vaizi yoldan çıkararak yapar. Bu kişiler ölebilir veya zindana atılabilirler (Vah. 2:10). Ya da hizmeti terk edebilirler (2.Ti. 4:10). Ya da doğruluğu bırakıp "değişik bir müjdeye" dönebilirler (Gal. 1:6-8; Elç. 20:30).

Ancak 2. Korintliler 4:4'e göre Şeytan'ın, insanların "Müjde'nin ışığını" görmelerinden alıkoymasının yolu, Müjde'nin duyurulmasını engellemekten ziyade, ruhsal anlayışı engellemesidir. Müjde duyulur. Olgular anlaşılır. Ancak "ışık" yoktur. Peki bu ne demek? Bu demek oluyor ki kör insanlar Müjde'nin olgularını düşünebilirler, ancak onları çeken bir ruhsal güzellik, hazine ve üstün değer göremezler. Onlar sa-

dece olgu görürler. Hatta tarihi olguların doğruluğuna bile katılabilirler. Şeytan da bunlara katılıyor. Fakat onlar, “Tanrı Sözü’nde gösterilen şeylerin kutsal üstünlüğünün hakiki algısına ve bunların doğruluğunun ve gerçekliğinin ortaya çıktığına dair bir inanca”³ sahip değillerdir.

Son cümledeki alıntı Jonathan Edwards’tandır. Edwards, hakkında okuduğum herkesten daha çok bu ruhsal “Müjde ışığı” hakkında derin düşüncelere sahiptir. Burada, 4. ayette Şeytan’ın engelledikleri ve 6. ayette Tanrı’nın verdikleri hakkındaki tanımını görebilirsiniz.

Bu, Tanrı’nın ve İsa Mesih’in üstünlüğünün, kurtuluş işinin ve Müjde’de açıklanan Tanrı’nın işlerinin ve yollarının gerçek bir algısıdır. Bu şeylerde kutsal ve üstün bir yücelik, diğer şeylerden çok daha üstün derecede olan bir muazzamlık ve onları dünyevî ve geçici olan her şeyden büyük ölçüde ayıran bir görkem vardır. Ruhsal olarak aydınlanmış olan kişi, bunu gerçek bir şekilde anlayıp görür veya buna karşı bir algısı vardır. Tanrı’nın yüce olduğuna yalnızca mantıken inanmakla kalmaz, aynı zamanda yüreğinde Tanrı’nın yüceliğinin bir algısı vardır.⁴

TADIN VE GÖRÜN, ÇÜNKÜ TATMAK GÖRMEKTİR

“Mesih’in yüceliğinin Müjdesi’nin ışığını” görmek tarafsızlık değildir. Birisi bunu görüp, bundan nefret edemez. Birisi

³ Jonathan Edwards, “A Divine and Supernatural Light,” *Sermons and Discourses 1730- 1733, The Works of Jonathan Edwards*, vol. 17, ed. Mark Valeri (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1999), 413.

⁴ A.g.e.

bunu görüp, reddedemez. Bir kimse bunu gördüğünü iddia ederse ve reddederse, bunu sadece Şeytan'ın gördüğü ve bizim de görmemizi istediği şekilde "görüyor" demektir. Böyle bir durumda hâlâ onun kör edici gücünün kısılacındayızdır. Hayır, Şeytan'ın engellediği görme şekli, tadını bilmediğiniz bir yemekten önceki tarafsız bir görme gibi değildir. Şeytan'ın engellediği (4. ayet) ve Tanrı'nın yarattığı (6. ayet) görme şekli, makul bir tat almaktan çok, ruhsal bir tat almaktır.

Bu tür bir görme, şişenin içinde bulunan petekli kahverengi sıvının bal olması gerektiği şeklindeki çıkarım gibi değildir. Tersine bu görme, dille onun bir miktarının tadına bakarak, onun bal olduğunun anlık bilgisidir. Bunun tatlılığının kesinliğini ikaz eden bir dizi argüman yoktur. Işığı görmenin anlamı işte budur. Körseniz, birisi sizi güneşin parlak olduğuna ikna edebilir. Ama bu tür ikna, Pavlus'un bahsettiği şey değildir. Gözleriniz açıldığında, yani Tanrı "Işık olsun" dediğinde, buradaki ikna farklı türdendir. Müjde'nin duyurulmasında olan budur. Tanrı, Yaratıcı gücüyle insan yüreklerinin karanlığı üzerinde harekete geçtiğinde olan budur.

Jonathan Edwards yeniden bunu açık bir şekilde görmemize yardımcı olur:

Tanrı'nın insanın aklını duyarlı kıldığı iki yönlü bir iyilik anlayışı veya bilgisi vardır. Birincisi, yalnızca kuramsal veya kavramsal olan... Diğeri ise yüreğin algısından oluşandır: bir şeyin güzelliği, sevimliliği veya tatlılığı olduğu zamanki gibi... Bu nedenle, Tanrı'nın kutsal ve lütufkâr olduğu fikrine sahip olmak ile bu kutsallığın ve lütfun güzelliğini ve sevimliliğini algılamak arasında bir fark vardır. Balın tatlı olduğuna dair mantıklı bir düşünceye sahip olmak ile balın

tatlılığını bizzat algılamak arasında fark vardır... Yürek, bir şeyin güzelliğini ve sevimliliğini algıladığında, bundan ister istemez zevk alır... ki bu, mükemmel olduğuna dair mantıksal bir fikre sahip olmaktan çok farklı bir şeydir.⁵

Edwards'ın bu ruhsal görüşe gereğinden fazla odaklandığını sakın düşünmeyin. Bu düşünceler hayal değildir. Bunlar, 2. Korintliler 4:4 ve 6 ayetlerinde bulunan "ışık" kelimesinin anlamı üzerine yapılan derin düşüncelerden gelir. Bu "Müjde'nin ışığı" ve "bilginin ışığıdır." Görülmesi gereken sadece sıradan bir haber veya bir bilgi değildir. Görülmesi gereken ışıktır. Ve ışık eşsiz kalitesini, "yüceliğin Müjdesi'nin" ışığı ile "yüceliğin bilgisinin" ışığının aynı şey olduğu gerçeğinden alır. Mesih'in yüceliğinin ışığı ve Tanrı'nın yüceliğinin ışığı tek bir ışıktır. Bunlar, sonunda tek bir yüceliktir. Ama burada anlatılmak istenen şudur: Tanrı'nın Müjde'de açığa çıkarılan Mesih'teki yüceliği, kurtuluşun gerçekleşmesi için ruhsal olarak görülmesi gereken gerçek, nesnel bir ışıktır. Eğer görülmezse, yani ruhsal olarak yüce ve değerli olarak tadılmazsa, Şeytan istediğini elde etmiş olur ve kurtuluş olmaz.⁶

MÜJDE, YÜCE BİRİSİNİ AÇIĞA ÇIKARIR

Pavlus'un burada Mesih'in, yüceliğini Müjde aracılığıyla açığa çıkarmasından bahsettiğini unutmayın. İlk olarak Mesih var;

⁵ A. g. e., 414.

⁶ Yeni Antlaşma'da, mahvolacakların kurtulmuş olanlardan ayırt edilmesinin bir yolu, onların Tanrı'yı "görmemiş" olmaları gerçeğidir. Örnek: 1. Yuhanna 3:6b, "Günah işleyen O'nu *ne görmüştür, ne de tanımıştır.*" Ve 3. Yuhanna 11, "İyilik yapan kişi Tanrı'dandır. Kötülük yaparsa *Tanrı'yı görmemiştir.*"

sonra O'nun yüceliğinin açığa çıkışı var; sonra da bu yüceliğin Müjde aracılığı ile açığa çıkışı var. Şimdi sırasıyla bu üç adımın üzerinde duralım.

İlk olarak Mesih var. 2. Korintliler 4:4'te bahsi geçen yücelik, güneşten gelen bir ışık hüzmelerinin görkemi gibi belirsiz, kişisel olmayan bir yücelik değildir. Bu, *birisinin* yüceliğidir. Pavlus "*Mesih'in* yüceliğinin Müjdesi'nin ışığından" bahseder. Bu cümledeki hazine, *kendi başına* yücelik değildir. Bu hazine, yüceliğe sahip *Mesih'tir*. Görkemli, yüce *Mesih'tir*. O, Müjde'nin nihai armağanı ve hazinesidir. Diğer tüm sözler ve işler bunun içindir: İsa Mesih'i görmek—aynı anda hem görüp hem tatmayı içeren görmek.

İkinci olarak, yüceliğin açığa çıkışı var; yani Mesih'in kendi *yüceliğini* Müjde ile açığa çıkarması. Daha önce (3. bölümde) ilk gelişindeki yüceliğinin, kendilerini mucizelerle, öğretişlerle ve alçakgönüllülükle belli eden ve İsa'yı diğer tüm insanlardan ayıran ruhsal, ahlaki, düşünsel, sözlü ve pratik mükemmelliklerin kıyaslanamayacak bir dizisi olduğunu gördük. İsa'nın eylemlerinin, sözlerinin ve tutumlarının her biri yüceydi, ancak O'nun yüceliğini oluşturan şey, bunların güzel bir şekilde bir araya gelmesidir; ben bunu mükemmellikler dizisi diye ifade ettim.

Ama dünyadaki yaşamının yüceliğinin doruk noktası, bu yaşamın sona eriş şekliydi. Kutsal Cuma'da, sanki yüceliğin tüm koyu renkleri dünyanın en güzel gün batımında bir araya gelmiş gibiydi ve çarmıha gerilmiş Mesih de gökyüzünde gözükken kan kırmızısı güneşti. Ve sanki yüceliğin tüm açık renkleri, Diriliş sabahının en güzel gün doğumunda bir araya gelmiş gibiydi, ve dirilen Mesih de tüm gücüyle parlayan altın güneşti. Hem gün batımının hem de gün doğumunun görkemi, eşsiz güzellikteki bir sevgi ile ufukta parlıyordu. Pavlus

2. Korintliler 4:4'te "Mesih'in yüceliğinden" söz ederken bunu anlatmaya çalışıyordu. Bu bir kişinin yüceliğidir. Ancak, bu kişi yüceliğini sözlerinde, eylemlerinde ve hislerinde gösterir. Buradaki yücelik ve görkem, bir resmin ya da bir gün batımının görkemi değildir. Bunlar sadece benzetmelerdir. Aşırı sabit ve cansızlardır.

Mesih'in ruhsal güzelliği işlerindedir; sevgisindedir, cüz-zamlılara dokunmasındadır, çocukları kutsamasındadır, sakatları iyileştirmesindedir, ölüleri diriltmesindedir, cinlere emir vermesindedir, eşsiz yetkisiyle öğretişlerindedir, kuş-kucuları susturmasındadır, öğrencilerini azarlamasındadır, kendi ölümünün detaylarını önceden bilmesindedir, Yeru-şalim'e doğru kararlı adımlarla yola çıkmasındadır, bu şehir için ağlamasındadır, O'nu suçlayanlara karşı sessiz kalma-sındadır, Pilatus'un üzerinde egemen olmasındadır ("Sana gökten verilmeseydi, benim üzerimde hiçbir yetkin olmazdı," Yu. 19:11), çarمیha gerilmesindedir, düşmanları için dua et-mesindedir, bir hırsız bağışlamasındadır, acı içindeyken an-nesiyle ilgilenmesindedir, ölümüyle ruhunu bırakmasındadır ve ölümden dirilmesindedir; "Canımı kimse benden alamaz; ben onu kendiliğimden veririm. Onu vermeye de tekrar geri almaya da yetkim var" (Yu. 10:18). İşte bu Mesih'in yüceliğidir.

MÜJDE BUDUR: MESİH'TE TANRI'NIN YÜCELİĞİNİN AÇIĞA ÇIKMASI

Üçüncü olarak, Müjde var; yani Mesih'in yüceliğini *Müjde ara-cılığıyla* açığa çıkarması var. Müjde iyi haberdir. Gerçekleşen olayların ilanıdır. İlk öğrenciler bu olayları kendi gözleriyle gördüler. Ancak o zamandan beri hepimiz için, Mesih'in yüceliği bu öğrencilerin beyanları aracılığıyla gösterilmiştir. Bunun böyle olacağını söylemişlerdi: "Yaşam Sözü'yle ilgili

olarak başlangıçtan beri var olanı, işittiğimizi, gözlerimizle gördüğümüzü, seyredip ellerimizle dokunduğumuzu... gördüğümüzü, işittiğimizi size duyuruyoruz" (1. Yu. 1:1-3).

Bir zamanlar yeryüzünde yürüyen yüce kişi artık görünmüyor. Yaptığı tüm işler artık görünmeyen geçmişte. İsa Mesih'in dünyadaki zamanının fotoğrafları veya videoları elimizde yok. Bizi Mesih'e, çarmıhına ve dirilişine bağlayan şey, merkezi Müjde olan Tanrı'nın Sözü'dür. "Ey akılsız Galatyalılar! Sizi kim büyüledi? İsa Mesih çarmıha gerilmiş olarak gözlerinizin önünde tasvir edilmedi mi?" (Gal. 3:1). Tanrı, Mesih'in hakiki olan etten kemikten gerçekliğinin, Kutsal Yazılar ile yüzyıllar boyunca taşınmasını buyurmuştur; ve bunun merkezi ise çarmıha gerilmiş ve dirilmiş olan Mesih'in Müjdesi'dir.

Pavlus Müjde'nin merkezini şöyle açıklamıştır: "Kutsal Yazılar uyarınca Mesih günahlarımıza karşılık öldü, gömüldü ve Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildi" (1.Ko. 15:3-4). Bunlar Müjde'nin tartışılmaz eylemleridir. Dolaylı olarak ifade edilen diğer şeyler vardır ve hatta olmazsa olmazdırlar ama bu eylemler apaçık ve gerçektir.

Mesih'in ölümü ve dirilişi, O'nun yüceliğinin en parlak şekilde parladığı yerdir. İsa'nın ölümünü kucaklamasında ve bunu yaparak gerçekleştirdiği şeyde ilahi bir yücelik vardır. Pavlus şöyle der, "Ama biz çarmıha gerilmiş Mesih'i duyuruyoruz. Yahudiler bunu yüzkarası, öteki uluslar da saçmalık sayarlar. Oysa Mesih, çağrılmış olanlar için -ister Yahudi ister Grek olsun- *Tanrı'nın gücü ve Tanrı'nın bilgeliğidir*" (1.Ko. 1:23-24). "Çarmıhla ilgili bildiri mahva gidenler için saçmalık, biz kurtulmakta olanlar içinse Tanrı gücüdür" (1.Ko. 1:18). Görececek gözleri olanlar için, İsa'nın ölümünde ilahi bir yücelik vardır.

Bu yücelik ve görkem dirilişinde de vardır. Pavlus, insan vücudu öldüğünde “düşkün olarak gömüldüğünü”, ama “görekemli olarak dirildiğini” söylemiştir (1.Ko. 15:43). İsa'yı diriltten Tanrı'nın yüceliği ve O, Tanrı'nın yüceliğine diriltildiği: O “Baba'nın yüceliği sayesinde ölümden dirildi” (Rom. 6:4), ve sonra da Baba O'nu “yüceltti” (1.Pe. 1:21). Dirildikten sonra İsa'nın kendisi şunu söylemiştir, “Mesih'in bu acıları çekmesi ve yüceliğine kavuşması gerekli değil miydi?” (Lu. 24:26).

Bu nedenle Müjde tüm doluluğuyla duyurulduğunda ve Tanrı'nın üstün lütfuyla Şeytan'ın kör edici gücü kırıldığında, ve Tanrı insan ruhuna “Işık olsun!” dediğinde, ruhun Müjde'de gördüğü ve tattığı şey “Mesih'in yüceliğinin Müjdesi'nin ışığıdır.” Bu, Müjde'yi duyurmanın amacıdır.

MESİH'İN YÜCELİĞİ TANRI'NIN YÜCELİĞİDİR

Müjde'de gördüğümüz Mesih'in yüceliği, en az üç sebepten dolayı *Tanrı'nın* yüceliğidir. Birincisi, Tanrı yüceliğinin ışığını yüreklerimizde var eder. İkinci olarak, Korintliler 4:6 bunu açıkça belirtmiştir: “‘Işık karanlıktan parlayacak’ diyen Tanrı, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı.” Bu ayet iki kez Tanrı'nın ışığı yarattığını belirtir: ilki dünyanın yaratılışından bahseder (“‘Işık karanlıktan parlayacak’ diyen Tanrı”), ve ikincisi de yüreklerimizde yaratılacak ışıktan bahseder (“ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı”). Bundan dolayı bu, Tanrı'nın ışığıdır. Bu ışığı O yaratır. Ve O verir.

Ancak ışığı yüreklerimizde Tanrı yarattığı için, Kutsal Cuma'da ve Diriliş'te yaşananların yüceliğinin ışığı olmadığını varsayarak hata yapmayalım. Pavlus, Tanrı'nın Müjde olaylarından ayrı olarak yüreklerde ışık yarattığını söylemez. Hayır,

Tanrı'nın yarattığı ışık "Mesih'in yüceliğinin Müjdesi'nin ışığıdır." Bu, Mesih'in açığa çıkardıklarından farklı veya ayrı bir ışık değildir. Bu ışık Tanrı'nın egemenliğinde ruhta aydınlandığında, ruhun gördüğü şey Müjde'deki Mesih'in yüceliğidir.

Bu yüzden tek bir gerçeğe değil, birbirlerine uymuyorlar gibi görünse de iki gerçeğe sıkıca tutunmalıyız. İlk olarak, Pavlus'un 4. ayette bahsettiği ruhsal ışığın, Mesih'in Müjdesi'ndeki olaylardan parlayan gerçeğine sıkıca tutunmalıyız. Diğer gerçek ise bu ışığı Tanrı'nın yüreklerde aydınlattığıdır. Bu insanların vaaz vermesiyle gerçekleşmez. Bu doğrudan Tanrı aracılığıyla gerçekleşir. Jonathan Edwards bu iki gerçeği şöyle tanımlamıştır:

Bu ışık, Tanrı tarafından anında verilir ve doğal yollarla elde edilmez... [Kutsal Yazılar'ın] esininde olduğu gibi yeni gerçeklerin önerildiği bir mesele değildir; çünkü bu ışıkla, yalnızca Tanrı'nın Sözü'nde açıklanan gerçeklerin aynaları hakkında gerekli bir anlayış sağlanır; ve bu nedenle Söz olmadan verilmemez... Tanrı'nın Sözü... aklımıza çeşitli doktrinleri aktarır; Söz, aklımızda bu kavramların olma sebebidir, fakat onların ilahi üstünlüğünü yüreklerimizde algılamamızın sebebi değildir. Elbette bir kişi Söz olmadan ruhsal ışığa sahip olamaz... Örnek olarak, bir Mesih'in olduğu ve Mesih'in kutsal ve lütfekâr olduğu kavramı, Tanrı'nın Sözü tarafından akla yerleştirilebilir: ancak bu kutsallık ve lütuftan gelen Mesih'in üstünlüğünün algısı, yine de doğrudan Kutsal Ruh'un işidir.⁷

⁷ Edwards, "A Divine and Supernatural Light," 416-417.

Yani Müjde aracılığıyla parlayan Mesih'in yüceliğinin ışığı, Tanrı'nın yüceliğinin ışığıdır. Bunun öncelikli sebebi de, Tanrı'nın kendisinin bu ışığı kalplerimizde var ediyor oluşudur.

MESİH'İN YÜCELİĞİ, MESİH'İN YÜZÜNDE PARLAYAN TANRI'NIN YÜCELİĞİDİR

Mesih'in yüceliğinin Tanrı'nın yüceliği olmasının ikinci sebebi, Mesih'in Tanrı'nın görünümü olmasıdır. Pavlus bunu açıkça 4. ayette ve farklı bir şekilde de 6. ayette belirtmiştir. 4. ayette "*Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığından*" bahseder. 6. ayette ise "*İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışıktan*" bahseder. Böylece bize, bu yüceliğin tek bir yücelik olduğunu, bunu iki farklı şekilde anlatarak belirtir. İlk olarak Mesih'in yüceliğinden bahseder, ama Mesih "*Tanrı'nın görünümü*"dür, bu yüzden bu aynı zamanda Tanrı'nın yüceliğidir. Aynı şekilde Tanrı'nın yüceliğinden bahseder, ama bu yücelik "*İsa Mesih'in yüzünde*"dir, bu nedenle bu aynı zamanda Mesih'in yüceliğidir.

"İsa Mesih'in yüzü" ile ilgili (6. ayet) referans dikkat çekicidir. Tanrı "*İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı.*" 4. ayetteki "*görünümü*" ifadesiyle birleştirildiğinde, buradaki vurgu görünürlük, açıklık ve bilinebilirlik üzerindedir.⁸ Tanrı'nın görülmesi için bir görüntüsü olması gerekir. Ya

⁸ Pavlus, 2. Korintliler 4:4-6'dan birkaç ayet öncesinde başka bir yüzden de bahseder, tam olarak Musa'nın yüzünden bahseder. Pavlus, Musa'nın Sina Dağı'nda gördüğü şeyin yüzünü parlattığını vurgulamıştır. Ancak bu geçici bir yücelikti ve Musa geçici yücelik görünmesin diye yüzünü örtüyordu. "İsrailoğulları geçici olan parlaklığından ötürü Musa'nın yüzüne bakamadılar... Yüzündeki parlaklığın giderek söndüğünü İsrailoğulları görmesin diye yüzünü peçeyle örten

da bunu demenin başka bir yoluyla Tanrı'nın bir insan yüzü olması gerekir. İşte bu görünüm Mesih'tir, bu yüz de Mesih'in yüzüdür. Buradaki görme, bir fotoğrafı veya videoyu görmek gibi değildir. Bu görme, Söz aracılığıyla Ruh tarafından gerçekleştirilir. İsa'nın gerçek anlamda, fiziksel bir insan yüzü vardı. Bu önemlidir. Tanrı'nın yüceliği, İsa'nın fiziksel, tarihi bedeninin yüzünde parlıyordu.

Yüzü, kişiliğinin parıltısıydı. Eğer birisini tanımak istiyorsanız, genel olarak boynuna, omzuna veya dizine bakmazsınız. Kişinin yüzüne bakarsınız. Yüz, ruha bakan penceredir. Yüz, yüreğin açığa çıkışıdır. Yüz, sevincin ve üzüntünün, öfkenin ve kederin duygularını taşır. Yüreğin yüzde nasıl gözüktüğünü belirtmek için *gülümsemek* ve *surat asmak* gibi ifadelerimiz vardır. Bileğimizle veya dizimizle gülümseyip surat asmayız. Yüz, kişiyi doğrudan iletişimde temsil eden şeydir. Eğer birisi bizden yüzünü gizliyorsa, tanınmak istemiyordur. İsa'nın gerçek, bedensel yüzü önemlidir. O'nun gerçekte, tarihte ve fiziksel hayatta var olan, gerçek bir insan olduğunu belirtir.

MESİH'İN GELECEKTEKİ YÜZÜ

İsa, ölümden hâlâ bedensel yüzüne sahip olarak dirildiği için de bu önemlidir. O'nunla gelecekteki ilişkimizde aynı seviyede hayalet gibi süzölmeyi ummuyoruz. O'nu yüz yüze görmeyi umuyoruz. Pavlus bunun üzerine şunları söylemiştir: "Şimdi her şeyi aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz, ama

Musa... " (2.Ko. 3:7, 13). Ancak Pavlus, Yeni Antlaşma'daki Mesih'in yüceliğinin, sönem bir yücelik olmayacağını söyledi. "Geçici olan, yücelik içinde geldiyse, kalıcı olanın yüceliği çok daha büyüktür" (2.Ko. 3:11). Yani, Pavlus'un "İsa Mesih'in yüzünden" bahsetmesi mantıklıydı, çünkü Mesih'in hizmetini, yüzünü örtmesi gereken Musa'nın hizmeti ile karşılaştırıyordu.

o zaman yüz yüze görüşeceğiz. Şimdi bilgim sınırlıdır, ama o zaman bilindiğim gibi tam bileceğim" (1.Ko. 13:12). Eğer şimdi silik görüyorsak ve gelecekte yüz yüze görmeyi umuyorsak, şimdi silik gördüğümüz şey "İsa Mesih'in yüzü"dür. Yani, gerçek tarihsel bir kişinin yüceliğinin, bu dünyada gerçekten var olan bedenindeki sözleri, işleri ve hislerinde gözler önüne serildiğini görüyoruz.

Mesih, ikinci kez geldiğinde de bunu görmeyi umuyoruz ve Pavlus da imansızların bundan mahrum kalacağını söylüyor: "Böyleleri Rab'bin *varlığından* [yani yüzünden] ve yüce gücünden uzak kalarak sonsuza dek mahvolma cezasına çarptırılacaklar" (2.Se. 1:9). Ancak Mesih tekrar geldiğinde, imanlılar "hayranlıkla" dolacak ve O'nu "yüceltecekler" (2.Se. 1:10). İsa'yı yüz yüze gördüğümüz güne kadar hiçbir şeyden tatmin olmayacağız. Gerçek bir yüzden bahsediyorum. İnsan yüzü. Hatta, daha da fazlası! Gücünün yüceliğiyle, sonsuzlukla parlayan bir yüz.

MESİH'İN YÜCELİĞİNİN TANRI'NIN YÜCELİĞİ OLMASININ EN DERİN SEBEBİ

Şu ana kadar Mesih'in yüceliğinin Tanrı'nın yüceliği oluşu hakkında söylediklerimizden ortaya çıkan şey, Mesih ve Tanrı'nın özünde tek olduğudur. İkisi de Tanrı'dır. Bunu şimdi açıkça belirtmeliyiz, çünkü 2. Korintliler 4:4-6'daki Müjde tanımıyla olan ilişkisi çok büyüktür. Mesih'in yüceliğinin Tanrı'nın yüceliği oluşunun üçüncü sebebi, Mesih'in Tanrı oluşudur.⁹

⁹ Üçlülük (Baba'nın, Oğul'un ve Kutsal Ruh'un tek Tanrı, fakat üç kişide var olması) doktrinine güzel ve anlaşılır bir giriş yapmak istiyorsanız, bkz: Bruce Ware, *Father, Son, and Holy Spirit: Relationships, Roles, and Relevance* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2005). Bu doktrine tarihsel bir genel bakış yapmak isti-

İsa Mesih "Tanrı yüceliğinin parıltısı, O'nun varlığının öz görünümüdür" (İbr. 1:3). "Söz, insan olup aramızda yaşadı. O'nun yüceliğini –Baba'dan gelen, lütuf ve gerçekle dolu biricik Oğul'un yüceliğini– gördük" (Yu. 1:14). Bu, yaratılmış bir şeyin yüceliği değildi. Bu, ezelden gelen, tek Oğul'un yüceliğidir; Yuhanna 1:1'de bu ima edilmiştir, "Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı." O'nun yüceliği Tanrı'nın yüceliğidir, çünkü İsa Mesih Tanrı'dır. Tek Oğul'un—bizim gibi yaratılmış olan bir oğul değil, kutsal Oğul'un—yüceliği Baba'nın yüceliğidir, çünkü aynı öze sahiptirlerdir; aynı kutsallığa sahip varlıklardır.¹⁰ "Çünkü Tanrılığın bütün doluluğu bedence Mesih'te bulunuyor" (Kol. 2:9; bkz: 1:19). Bu yüzden O'na "Görünmez Tanrı'nın görünümü" denir (Kol. 1:15). Ve bu yüzden İsa "Ben ve Baba biriz" (Yu. 10:30) ve "Beni görmüş olan, Baba'yı görmüştür" (Yu. 14:9) ve "Baba'nın bende, benim de Baba'da" (Yu. 10:38) ve "Alfa ve Omega, birinci ve sonuncu, başlangıç ve son Ben'im" (Vah. 22:13) demiştir.¹¹

Mesih'in yüceliği, tüm halkının beklediği yüceliktir; "Bu arada, mübarek umudumuzun gerçekleşmesini, ulu Tanrı ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in yücelik içinde gelmesini bekli-

yorsanız, bkz: Robert Letham, *The Holy Trinity: In Scripture, History, Theology, and Worship* (Phillipsburg, N.J.: P&R, 2004). Doktrinle ilgili Kutsal Kitap'a dayalı bir şölen istiyorsanız, bkz: Jonathan Edwards, *Writings on the Trinity, Grace, and Faith, in The Works of Jonathan Edwards*, ed. Sang Hyun Lee, vol. 21 (New Haven, Conn.: Yale University Press, 2003).

¹⁰ Baba'nın ve Oğul'un teklifi hakkındaki görüşlerimi görmek istiyorsanız, bkz: "The Pleasure of God in His Son," *John Piper, The Pleasures of God: Meditations on God's Delight in Being God* (Sisters, Ore.: Multnomah, 2000), 25-45.

¹¹ "Bu sözlerde belirtilen sıfatlar Tanrı'nın kendisinin sıfatlarıdır [Vahiy 1:8 ve 21:6]. Mesih, Tanrı'nın ebedi doğasını paylaştığı ve tüm insan deneyimini aştığı için insanların yargıçı olabilir." George Ladd, *A Commentary on the Revelation of John* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1972), 293.

yoruz” (Tit. 2:13). “Ulu Tanrı” Mesih’tir. Baba’nın yüceliği ve Oğul’un yüceliği vardır, ancak ikisi tektir, o yüzden birini gören, diğerini de görmüş olur. Kurtuluş içindeki rolleri farklıdır, ancak her birinin rolündeki yücelik ikisinden de parlaktır. Oğul’un yüceliğini tanıyıp da Baba’nın yüceliğine yabancı kimse yoktur. Aynı şekilde Baba’nın yüceliğini tanıyıp da Oğul’un yüceliğine yabancı kimse yoktur.

OĞUL’U TANIMAK, BABA’YI TANIMAKTIR

Sadece Oğul ve Baba birbirini tamamiyle tanıyabilme kapasitesine sahiptir. Çünkü Onlar’ın özü benzersizdir; Onlar Tanrı’dır. Bundan dolayı, özel bir lütfekârlıkla bize sağlanmadığı sürece, Onlar’ı tamamiyle tanıyamayız. Oğul olan Tanrı’nın hizmetindeki (Yu. 16:14) Ruh olan Tanrı, Baba olan Tanrı’yı tanımamız için bize ruhsal bir kabiliyet sağlar (Yu. 3:6-8). Tanrı’yı tanıyabilmek üzere verilen bu kabiliyet sayesinde, Oğul ilahi yetkisini kullanarak Baba’yı bize tanıtır. Bu yüzden İsa der ki, “Oğul’u, Baba’dan başka kimse tanımaz. Baba’yı da Oğul’dan ve Oğul’un O’nu tanıtmak istediği kişilerden başkası tanımaz” (Mat. 11:27). Eğer Oğul, Baba’yı bize tanıtmak isterse, yaşam veren Ruh aracılığıyla hem Baba ile hem de Oğul ile bir paydaşlığımız olur. Bu paydaşlıkta Baba’nın ve Oğul’un yüceliğini görmekten ve tatmaktan hoşnut oluruz.

Baba ve Oğul yücelikte ve özde ayrılamaz şekilde tektir, bu yüzden birini tanımak demek, diğerini de tanımadır; birini sevmek demek, diğerini de sevmek demektir. “Kim İsa’nın Tanrı’nın Oğlu olduğunu açıkça kabul ederse, Tanrı onda yaşar, o da Tanrı’da yaşar” (1.Yu. 4:15). Tanrı’nın Oğlu Mesih’i açıkça kabul etmek, Baba Tanrı’nın bize gelmesi ve kendisini bize göstermesiyle sonuçlanır. Baba ve Oğul öylesine bir-

leşmiştir ki, birisine sahip olmak diğerine de sahip olmaktır. "Oğul'u yadsıyanda Baba da yoktur; Oğul'u açıkça kabul edende Baba da vardır" (1.Yu. 2:23). "Haddini aşır Mesih'in öğretilisine bağlı kalmayan hiç kimsede Tanrı yoktur. Bu öğretiyeye bağlı kalanda ise hem Baba, hem de Oğul vardır" (2.Yu. 9).

Tanrı'yı tanıyıp O'nunla kurtaran bir ilişkide olup, Oğul'u tanımamak ve O'na güvenmemek mümkün değildir. Bu durmadan açıkça belirtilmiştir; hem pozitif hem de negatif olarak. "Oğul'u onurlandırmayan, O'nu gönderen Baba'yı da onurlandırmaz" (Yu. 5:23). "Benden nefret eden, Babam'dan da nefret eder" (Yu. 15:23). "Beni tanısaydınız, Babam'ı da tanırdınız" (Yu. 8:19). "Beni kabul eden de beni göndereni kabul etmiş olur" (Mat. 10:40). "Sizi dinleyen beni dinlemiş olur, sizi reddeden beni reddetmiş olur. Beni reddeden de beni göndereni reddetmiş olur" (Lu. 10:16).

MÜJDE TANRI'NIN YÜCELİĞİ OLMADAN İYİ HABER OLAMAZ

Bu çıkarım 2. Korintliler 4:4-6'yı anlamak için önemlidir. "Mesih'in yüceliğinin Müjdesi" Tanrı'nın yüceliğinin Müjdesi'dir; çünkü Mesih Tanrı'dır. Mesih'in Kutsal Cuma ve Diriliş'teki yücelik işlerini görmek demek, Tanrı'nın yüceliğini görmek demektir. Baba ve Oğul arasındaki farkları ortadan kaldırmıyorum. Tersine, bu farkların tamamen ayrılmamasını ileri sürüyorum. Müjde'nin yüceliğinde Tanrı'yı görmenin ve tatmanın gerekli olduğunu öne sürüyorum. Bu, 2. Korintliler 4:4-6'nın vurguladığı noktadır ve bu kitabın hedefi de bunu göstermektir. Bu yüzden kitaba *Tanrı Müjde'dir* adını verdim.

Müjde, *Tanrı'nın görünümünde olan* Mesih'in yüceliğinin ışığıdır. *Mesih'in yüzündeki* Tanrı'nın yüceliğinin ışığıdır. İşte bu Müjde'yi iyi haber yapan şeydir. Eğer Tanrı'nın Mesih'teki

yüceliği Müjde aracılığıyla bize görmemiz ve tatmamız için verilmeseydi, Müjde iyi haber olmazdı. Bu ayetlerdeki vurgu daha da belirgin olamazdı. Müjde'nin yüceliğini görmek ve tatmak için ruhlarımızı uyandırırken, Pavlus bu ayetlerde, Müjde'nin sonsuza dek görmemiz ve zevk almamız için Tanrı'nın yüceliğini verdiğini vurgular.

“ONLAR ÖĞLEN GÜNEŞİNİ GÖRMEZLER”

Ve gün içinde güneşi görmeyi unutmayalım. Burada *yücelikten* (aydınlık, ihtişam ve parlaklıktan) bahsediyoruz. Yücelik, yüce olan şeyin parıltısıdır. Tanrı'nın yüceliği, Tanrı'nın güzel parıltısıdır. Bundan daha büyük bir parıltı yoktur. Evrendeki hiçbir şey, ya da tüm insanların ve meleklerin hayallerinin de ötesinde hiçbir şey, Tanrı'nın parıltısından daha parlak değildir. Bu, 2. Korintliler 4:4-6'daki körlüğü şok edici hâle getirir. Calvin, bunu hak ettiği şekilde şöyle tanımlamıştır: “Onlar öğlen güneşini görmezler.”¹² Müjde'de, Tanrı'nın yüceliği bu kadar açıktır. Tanrı her şeye kadir gücüyle yaratılış sözünü söylediğinde ve “İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattığında,” Alpler'deki dağ evimizin perdeleri açılır ve Mesih'in Alpleri'nden yansıyan sabah güneşi, odamızı yücelikle doldurur.

¹² John Calvin, *The Second Epistle of Paul the Apostle to the Corinthians*, çev. T. A. Smail (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1964), 53.

Buna tanıklık eden Ruh'tur. Çünkü Ruh gerçektir...

*İnsanların tanıklığını kabul ediyoruz,
oysa Tanrı'nın tanıklığı daha üstündür.*

*Çünkü bu, Tanrı'nın tanıklığıdır,
kendi Oğlu'yla ilgili olarak yaptığı tanıklıktır..
Tanıklık da şudur: Tanrı bize sonsuz yaşam verdi,
bu yaşam O'nun Oğlu'ndadır.*

Y U H A N N A 5 : 6 - 1 1

MÜJDE—YÜCELİĞİNDE DOĞRULANAN, KUTSAL RUH'UN İÇSEL TANIKLIĞI

TANRI'NIN MÜJDE'DEKİ YÜCELİĞİ VE RUH'UN İÇSEL TANIKLIĞI

Tanrı'nın Müjde'deki yüceliği, ilk başta fark edemeyebileceğimiz şekillerde çok önemlidir. Örneğin, Tanrı'nın Müjde'deki yüceliği, en sıradan birisi için bile, Müjde'nin sözüne kendini doğrulayan geçerlilik ve güç verir. Bir kişi Mesih'in Müjdesi'nde nasıl değişmez ve sarsılmaz bir imana sahip olabilir? Yüzyıllar boyunca, inanç savunmalarının entelektüel argümanlarına erişimi olmayan milyonlarca sıradan insan için Müjde, Mesih'e giden kesin, sağlam temellere dayanan, sarsılmaz bir güvenin yolu olmuştur. Bu nasıl olabilir? Böyle bir inancın temeli nedir? Bu, kendi kendini doğrulayan, "İsa Mesih'in yüzündeki Tanrı'nın yüceliğinin" Müjdesi'nde açığa çıkarılan vahiy değil midir? Bu soruyu Kutsal Ruh'un içsel tanıklığına ilişkin tarihsel doktrinle düşünmek, Tanrı'nın yüceliğinin Müjde'nin nihai parlaklığı olduğu gerçeğinin değerliliği ve güzelliğine daha da fazla ışık tutacaktır.

RUH'UN TANIKLIĞINDAN GELEN İMAN MANTIKSIZ DEĞİLDİR

Tanrı'nın yüceliğinin ihtişamının Müjde'de vahyedilmesi, Kutsal Ruh'un içsel tanıklığı nedeniyle Müjde'ye inanmanın mantıksız olmamasının nedenlerinden birisidir. Bazen Kutsal Ruh'un Müjde'ye inanmamızı sağladığını veya Müjde'nin doğruluğuna tanıklık ettiğini duyduğumuzda, Müjde'nin geçerliliğinin Ruh tarafından verilen yeni bilgilere bağlı olduğu fikrine kapılırız. Ama tarihsel olarak Ruh'un içsel tanıklığıyla kastedilen bu değildir. Bunu John Calvin¹ ve Jonathan Edwards'ın bu konu hakkındaki düşüncelerinde görebiliriz.

SÖZÜ DOĞRULAYAN KİLİSE DEĞİL, RUH'TUR

John Calvin Müjde'ye olan güvenimizin temelini düşünürken, Roma Katolik Kilisesi'nin Söz'ün otoritesini kilisenin otoritesine bağlı hâle getirmesinden dolayı dehşete düşmüştü:

Kutsal Yazılar'ın, yalnızca kilisenin rızasıyla kabul edilecek ağırlığa sahip olduğu konusunda tehlikeli, yaygın bir yanılğı vardır. Sanki Tanrı'nın ebedi ve bozulamaz gerçeği insanların kararına bağlanmış gibi! . . . Ama eğer bu doğruysa ve tüm vaatler yalnızca insanların yargısına bağlıysa, sonsuz yaşama dair kesin bir güvence arayışında olan sefil vicdanlara ne olacak?²

¹ Birazdan okuyacaklarınızı şurada yazdıklarımaya dayandırdım: "The Divine Majesty of the Word," *The Legacy of Sovereign Joy* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2000), 115-142.

² John Calvin, *Institutes of the Christian Religion*, 2 vols., ed. John T. McNeill, trans. Ford Lewis Battles (Philadelphia: Westminster Press, 1960), 1:75 (I.vii.1).

Peki öyleyse Müjde'nin gerçekten Tanrı'nın Sözü olduğundan nasıl emin oluruz? Bu şeylerin gerçekten yaşandığından ve Müjde'deki bu büyük olayların Kutsal Kitap'a dayalı anlamlarının doğru olduğundan—Tanrı'nın doğrusu olduğundan—nasıl emin olabiliriz? Calvin şöyle devam etmiştir:

Ruh'un tanıklığı, tüm anlayıştan daha üstündür. Çünkü Tanrı, Söz'ünde yalnızca kendisinin uygun bir tanığı olduğundan, Söz de Ruh'un içsel tanıklığı tarafından mühürlenmeden insanların yüreklerinde kabul görmeyecektir. Bundan dolayı peygamberlerin ağızlarından konuşan bu Ruh, yüreklerimize girerek, onların ilahi olarak emredilmiş olanı sadık bir şekilde duyurduklarına bizi ikna etmelidir... çünkü [Ruh] zihinlerini aydınlatana kadar, bu kişiler şüphe içinde bocalayacaklardır!³

TANRI'NIN YANILMAZ GÖRKEMİ SÖZ'DE AÇIKÇA ORTAYA ÇIKAR

Peki bu ikna nasıl gerçekleşir? Bu, Ruh'un bize fısıltıyla "Bu kitap doğrudur" demesiyle mi olur? İçimizde bir ses mi duyarız? Bu böyle olmaz. Tanrı'nın Müjde'deki yüceliğinin, ayrıca böyle bir tanığa ihtiyacı yoktur. Peki öyleyse Ruh'un içsel tanıklığı, Tanrı'nın Müjde'deki yüceliğiyle nasıl beraber işler? Ruh ne yapar?

Cevap şu ki, Ruh bize Kutsal Yazılar'da bulunanın dışında ayrıca bir vahiy vermez, ancak bizi sanki ölümden uyandırmış gibi uyandırır ve Mesih'in Müjde'deki ilahi yüceliğini görmemizi ve tatmamızı sağlar. (2.Ko. 4:4, 6'daki görme şeklini hatırlayın.) Bu görüş Müjde'yi, Tanrı'nın kendi sözü olarak

³ A.g.e., 79 (I.vii.4).

doğrular. Calvin şöyle der, "Göklerdeki Babamız [Müjde'deki] görkemini açığa vurarak, Kutsal Yazılar'a duyulan saygıyı tartışma alanının dışına taşır."⁴ Calvin için ana nokta şudur: Tanrı'nın Müjde'ye tanıklığı, yeni bir vahiy ile değil, Söz'ün kendisinde gözler önüne serilen Tanrı'nın yüceliğinin, kişinin zihninde anında, tartışılmaz, yaşam veren bir biçimde aydınlanmasıdır.

Ruh'un içsel tanıklığı konusunun neredeyse daha başındayız. Bizi daha derine indirecek sözlere bir bakalım:

Bu nedenle güçle [Ruh'un gücüyle] aydınlanarak, Kutsal Yazılar'ın Tanrı'dan geldiğine ne kendi yargımızla [*bunu not alın!*], ne de başkasının yargısıyla inanırız; ancak insan yargısının da üstünde, Tanrı'nın kendisinin ağızından çıktığını ve insanların hizmetiyle bize geldiğini tam bir kesinlikle (tıpkı Tanrı'nın kendisinin görkemini izliyormuşuz gibi) onaylarız.⁵

TANRI'NIN TANIKLIĞI YAŞAMIN VE BU NEDENLE DE GÖRMENİN ARMAĞANIDIR

Bu biraz kafa karıştırıcıdır. Calvin'e göre Tanrı'nın Kutsal Yazılar'daki yüceliği (yani Tanrı'nın Müjde'deki yüceliği), insanların ve hatta kendisinin bile yargısına bağlı değildir. Peki Calvin bununla ne demek istiyor? Ben bunu düşünürken, Calvin'in demek istediklerini en çok elçi Pavlus'un sözleri aydınlığa kavuşturdu. 1. Yuhanna 5:6-11'den birkaç anahtar noktaya bakalım:

⁴ A.g.e., 92 (I.viii.13).

⁵ A.g.e., 80 (I.vii.5).

Buna tanıklık eden Ruh'tur. Çünkü Ruh gerçektir... İnsanların tanıklığını kabul ediyoruz, oysa Tanrı'nın [=Ruh'un] tanıklığı daha üstündür. Çünkü bu, Tanrı'nın tanıklığıdır, kendi Oğlu'yla ilgili olarak yaptığı tanıklıktır... Tanıklık da şudur: Tanrı bize sonsuz yaşam verdi, bu yaşam O'nun Oğlu'ndadır.

Başka bir deyişle “Tanrı'nın tanıklığı”, yani Ruh'un içsel tanıklığı, insanların tüm tanıklıklarından daha üstündür ve buna kendi yargımızın tanıklığı da dahildir; elçi de bence bu bağlamda bunu demek istemiştir. Peki Tanrı'nın bu tanıklığı nedir? Yalnızca üstüne düşünmemiz için bize verilen bir söz değildir, çünkü o zaman inancımız kendi düşüncelerimize ve yargımıza bağlı kalırdı. Peki o zaman bu tanıklık ne? Cevap 11. ayette: “Tanıklık da şudur: Tanrı bize sonsuz yaşam verdi.” Ben bunu şöyle anlıyorum: Tanrı bize kendisinin, Oğlu'nun ve Müjde'nin gerçekliğine, bizi ölümden yaşama geçirerek tanıklık ediyor, ki böylece O'nun Müjde'de kendisini doğrulayan yüceliğinde yaşam buluyoruz. Tam bu anda dayanaklara ve vargılara bakmıyoruz; tersine uyandıığımızı görüp, buna dayanılacak önceden gelen insan yargısı olmadığını görüyoruz. Lazar mezarda Mesih'in çağrısıyla ve “tanıklığıyla” uyandıığında, başka bir akıl yürütmeye dayanmadan, bu çağrı aracılığıyla uyandığının farkındaydı.

Calvin'e “Kilisenin yargısına başvurmadan, bunun [Müjde'nin] Tanrı'dan geldiğinden nasıl emin olabiliriz?” sorusu sorulduğunda şaşırarak şöyle yanıt verdi, “Bu sanki birisinin şunu sorması gibi: Işığı karanlıktan, siyahı beyazdan, tatlıyı acıdan ayırt etmeyi nereden öğreneceğiz? Elbette Kutsal Yazılar kendi doğruluğunun kanıtını gösterir; aynı siyah ve beyaz şeylerin renkleriyle ve tatlı ve acı şeylerin tatlarıyla gösterdikleri gibi.”⁶

⁶ A.g.e., 76 (I.vii.2).

TANRI'YI YÜCELTEN MÜJDE KENDİNİ DOĞRULAR

Dolayısıyla, bizi Müjde'nin doğruluğuna ikna eden Kutsal Ruh'un içsel tanıklığı, Müjde'de yer alanlara yeni bir şeyin eklenmesi değildir. Aksine, Pavlus'un 2. Korintliler 4:6'da tanımladığı ile aynıdır, "Çünkü, 'Işık karanlıktan parlayacak' diyen Tanrı, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı." Başka bir deyişle, Ruh aracılığıyla Müjde'yi gerçek anlamda görebilmeye başladık. Burada gerçek bir ışık ve yücelik vardır ve bu ilahidir. Kendi doğruluğunu taşır. J. I. Packer bunu şöyle ifade etmiştir:

Calvin, Kutsal Yazılar'ın Kutsal Ruh'un içsel tanıklığıyla doğrulandığını onaylamıştır. Peki bu 'içsel tanıklık' nedir? Bu özel bir nitelik veya deneyim, ya da yeni, özel bir vahiy, ya da varoluşsal bir 'karar' değil, fakat sözel tanıklık aracılığıyla ruhun kör gözlerinin açıldığı ve ilahi gerçekliklerin oldukları gibi anlaşıldığı ve kucaklandığı bir aydınlanma işidir. Calvin'e göre bu farkındalık, bir rengi, tadı veya herhangi bir fiziksel duyguyu sezme gibi ani ve çözümlenemez bir şeydir; uygun uyarılar mevcut olduğunda gerçekleşen ve gerçekleştiğinde olduğunun farkında olduğumuz ve bunun hakkında daha fazlasını söyleyemeyeceğimiz bir şey.⁷

Bu nedenle Ruh'un içsel tanıklığı doktrini doğrudur, çünkü Müjde Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğinin aç-

⁷ J. I. Packer, "Calvin the Theologian," *John Calvin: A Collection of Essays* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1966), 166.

ğa çıkmasıdır. Eğer Müjde'nin en nihai iyiliği olan Tanrı'nın yüceliğinin değerini önemsemesek, Müjde'den kurtaran imanın temelini çıkarmış oluruz. Bu, Jonathan Edwards'ın insanların—özellikle de New England sınırındaki Kızılderililer gibi sıradan, eğitimsiz insanların—nasıl olup da uğruna acı çekecek kadar sarsılmaz bir imana sahip olabilecekleri sorusuyla nasıl boğuştuğunu düşündüğümüzde daha da netleşiyor.

İMANIMIZIN TEMELİ AKLA UYGUN OLMALIDIR

Jonathan Edwards, Calvin'in imanımızın Müjde'deki temeliyle ilgili olan kanaatine katılmıştır. Bu, yüreğin gözleriyle görkemli ve kendini doğrulayan olarak görülen Tanrı'nın yüceliğidir. Ancak Edwards buna biraz farklı bakmıştır. Edwards'a göre Müjde'nin doğruluğuna olan inanç hem *ruhsal* hem de *akla uygun* olmalıdır. Tanrı'nın Müjde'deki yüceliği bunların ikisinin de temelidir.

Edwards, bir kişinin Müjde'nin doğruluğuna olan iknasından kaynaklanan güçlü dini duyguları olsa bile, burada “*akla uygun* bir ikna veya inanç olmadıkça” bu duyguların değersiz olduğunu söylüyor.⁸ Peki “Makul” derken ne demek istiyor?

Akla uygun bir inançtan kastım, yani demek istediğim, gerçek bir kanıtla dayalı veya mantıklı bir şeye dayalı olmasından veya inancın sağlam temelinden bahsediyorum. İnsanlar, iknaları kanıtlara değil de tamamen eğitime ve başkalarının görüşlerine dayandığında, Hristiyan dininin doğru olduğuna dair güçlü

⁸ Jonathan Edwards, *Religious Affections, The Works of Jonathan Edwards*, ed. John E. Smith, vol. 2 (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1959), 295.

bir iknaya sahip olabilirler; aynı Muhammedîlerin İslam dininin doğruluğuna ikna oldukları gibi⁹ , çünkü babaları, komşuları ve ülkeleri buna inanmakta. Hristiyan dininin doğruluğuna olan inanç, bir Muhammedî'nin İslam dinine olan inancıyla aynı temel üzerine inşa edilirse, ikisi de aynı inanç olmuş olur.. İnanılan şey daha iyi olsa da, bu inancın kendisini daha iyi bir inanç türü hâline getirmez; çünkü inanılan şey doğru olsa dahi, buna karşı olan inanç türü bu doğruluktan değil, eğitimden gelir. Bu nedenle bu tür bir inanç, bir Muhammedî'nin inancından daha iyi değildir; bundan gelen duygular kendi içlerinde de bir Muhammedî'nin duygularından daha iyi değildir.¹⁰

Bu kitabı yazma sebeplerimden birisi, birçok kişinin Mesih'e karşı bu tür inanca sahip olmasıdır. Bu tür bir inancın temeli Mesih'in yüceliğinde değildir; gelenektedir, eğitimdedir ve başkalarının fikrindedir. Eğer inanç böyleyse, bu kurtaran bir iman değildir. Edwards'ın da dediği gibi, Mesih'teki kurtaran iman, sadece "gerçek bir kanıttan veya mantıklı bir şeye dayanmaktan veya inancın sağlam temelinden" gelir.

İMANIN AKLA UYGUN TEMELİ RUHSAL OLMALIDIR

Peki imanın dayanması gereken bu "mantıklı şey" veya "sağlam temel" nedir? Bu sorunun cevabı, Edwards'ın doğru iknanın "ruhsal" olması gerektiği hakkında dediklerini de tanımlar. İmanın ve meyvelerinin gerçekten "lütufkâr", yani kurtaran olması için, Edwards şunların gerektiğini söyler:

⁹ "Muhammedî" Müslümanlar için kullanılan eski bir terimdir.

¹⁰ Edwards, *Religious Affections*, 295.

“İmanın sadece... *akla uygun* olması değil, aynı zamanda *ruhsal* bir inanç veya ikna olması da şarttır.”¹¹ Bunu söylemesinin sebebi, “mantıklı şeye” ve “sağlam temele” dayalı iknanın, Tanrı'nın Müjde'deki yüceliğinin (Ruh tarafından verilen) ruhsal bir bakışla görülmesinden gelmesi gerektiğidir.

Müjde'nin büyük olaylarının gerçekliğine ilişkin *ruhsal* bir ikna, bu olaylar hakkında ruhsal bir görüşe ya da zihinde kavrayışa sahip olmaktan kaynaklanan bir iknadır. Ve bu aynı zamanda, Müjde'de bize gösterilen ve sergilenen şeylerin gerçekliğine ve kutsallığına ilişkin kurtaran bir imanın, Tanrı'nın Ruhunun zihni aydınlatmasından kaynaklandığını sıklıkla ifade eden Kutsal Yazılar'dan da açıkça anlaşılır.¹²

Bunu savunmak için Edwards, önceki bölümde üstünde durduğumuz 2. Korintliler 4:4-6 ayetlerinden bahseder, özellikle de 6. ayetten (“Tanrı, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı”). Sonra bu ayeti şöyle yorumlar: “Hiçbir şey, burada elçi tarafından söz edilen Müjde'nin kurtaran imanının, sergilediği şeylerin kutsal yüceliğini görmek için zihnin aydınlanması sonucu doğduğundan daha açık olamaz.”¹³

¹¹ A.g.e.

¹² A.g.e., 296.

¹³ A.g.e., 298.

MÜJDE'NİN OLAYLARININ VE VAATLERİNİN GÖSTERMESİ GEREKEN ŞEY TANRI'NIN YÜCELİĞİDİR

Sonuç olarak hem John Calvin hem de Jonathan Edwards, Müjde'deki kurtaran imanın, Mesih'in yüzündeki Tanrı'nın yüceliğinin Ruh tarafından sağlanan görüşüne dayanması gerektiğini vurgular. Ben inanıyorum ki, 2. Korintliler 4:4-6 ve bahsi geçen diğer tüm ayetlerin¹⁴ ne öğretmek istediğini ikisi de açıkça belirtiyor. Dolayısıyla, Mesih'in yüzündeki Tanrı'nın yüceliği, yani Tanrı'nın görünümünde olan Mesih'in yüceliği, Müjde için esastır. Gereksiz veya az önem taşıyan bir şey değildir. Pavlus Müjde için "Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde" demiştir. Bu yücelik, Müjde'deki olayların ortaya çıkarması gereken esas şeydir. Eğer birisi Müjde'ye gelip, Kutsal Cuma ve Diriliş olaylarını görüp, bunların yaşandığına inanıp gönül rahatlığı getirdiğine inanıyorsa, ama bu ilahi yüceliği görmeyip tatmıyorsa, bu kişinin kurtaran imanı yoktur.

Müjde'deki Mesih'te Tanrı'nın yüceliğini görmek, Mesih'e dönmek için gereklidir. Edwards, sahte Mesih'e dönmelerin gerçekliğiyle boğuşurken, bu konuyu tüm gücüyle ileri sürmüştür. İncancı ikrar eden bir Hristiyan'ın, doğru sözleri söylese de ruhsal meyveleri olmayabilir. Buradaki sorun ne? Sorun, karanlıktan ışığa doğaüstü bir geçişin gerçekleşmemiş olmasıdır. Şeytan'ın ve günahın kör edici etkileri kaldırılmamıştır. Yüreğin gözleri, hâlâ Tanrı'nın görünümünde olan Mesih'in yüceliğini göremez ve tadamaz.

İnsanlar Mesih'e döndüklerinde, bir bölgeden diğerine çağrılırlar; karanlık bir bölgeden ışık bölgesine çağrı-

¹⁴ Örneğin Jonathan Edwards şu ayetlerden bahseder: Luka 10:21-22; Yuhanna 6:40; 17:6-8; Matta 16:16-17; Galatyalılar 1:14-16. A.g.e., 297.

lırlar... Mesih'e dönmekle ruhsal nesnelere görmeye başlarlar. Önceden sadece kulaklarıyla duydukları bu şeyleri, artık görebilirler: Bu Tanrı'yı görmektir, Mesih'i görmektir, günahı ve kutsallığı görmektir, kurtuluş giden yolu görmektir, ruhsal ve görünmez dünyayı görmektir, Tanrı'dan ve iyiliğinden zevk almanın getirdiği mutluluğu görmektir ve öfkesinin korkunçluğunu görmektir... Artık Tanrı'nın varlığına, önceden olduklarından çok daha üstün bir şekilde ikna olmuşlardır. Bu şeyler yalnızca akla uygun yollarla¹⁵ kişi için doğrulanmamıştır; kişi bunların doğruluğuna bunları gördüğü için de ikna olmuştur.¹⁶

Bu kitabın ana konusu olduğu için bunu iyice vurgulayalım: bu esaslar, ilahi şeyler, *Müjde'de* görülür. Kutsal Yazılar'ın *tümünde* Tanrı'nın yüceliğinin olduğu doğrudur, çünkü O, Kutsal Yazılar'ın yazarı ve konusudur. Ancak Mesih'in çarmıha gerilmesi ve dirilmesi (Kutsal Cuma'nın ve Diriliş'in hem korkunç hem de muhteşem olayları) ile ilgili olan Müjde olaylarında, Tanrı'nın yüceliği en parlak şekilde parlar. Bu nedenle Tanrı'nın yüceliğinin açığa çıkmasını düşündüğümüzde özellikle Müjde'yi düşünmeliyiz. Tanrı, çağlar boyu yüceliğinin açığa çıkacağı *ana yer* olarak Müjde'yi tasarlamıştır. Bu nedenle Jonathan Edwards şöyle der, "Artık kutsal Varlığın bu ayırt edici yüceliği, bize *Müjde'de* sunulan ve sergilenen

¹⁵ "... kişi, Müjde'nin doktrinlerinin Tanrı'dan geldiğinin inancına hiçbir argüman veya çıkarım olmadan varmış değildir; ancak hiç argüman zinciri olmadan; tek argümanla ve direkt bir kanıtla; akıl, Müjde'nin doğruluğuna tek bir adımla, yani Müjde'nin kutsal yüceliğiyle varmıştır." A.g.e., 298.

¹⁶ Jonathan Edwards, "Christians a Chosen Generation," *Sermons and Discourses 1730- 1733, The Works of Jonathan Edwards*, vol. 17, ed. Mark Valeri (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1999), 322.

şeylerde, orada öğretilen öğretilerde, orada söylenen sözde ve orada açığa çıkarılan ilahi öğütlerde, eylemlerde ve işlerde, en parlak görünümüne ve tezahürüne sahiptir."¹⁷

Müjde'de Mesih'in yüceliğini görmenin önemi, bu gerçeğin kiliseyi müjdeleme ve çeşitli hizmetleriyle insanların davranışlarını değiştirmeye çalışırken nasıl etkilediğini düşünürsek, daha açık ve daha acil hâle gelecektir. Bir sonraki bölüm de bununla ilgilidir.

¹⁷ Edwards, *Religious Affections*, 300. Vurgu eklenmiştir.

*Seni, ulusların gözlerini açmak ve onları karanlıktan ışığa,
Şeytan'ın hükümranlığında Tanrı'ya döndürmek için
gönderiyorum. Öyle ki, bana iman ederek günahlarının affına
kavuşsunlar ve kutsal kılınanların arasında yer alsınlar.*
E L Ç İ L E R İ N İ Ş L E R İ 26 : 17 - 18

*Ve biz hepimiz peçesiz yüzle Rab'bin yüceliğini görerek yücelik
üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da
Ruh olan Rab sayesinde oluyor.*
2 . K O R İ N T L İ L E R 3 : 18

MÜJDE—MÜJDELEMEDE, MÜJDE HİZMETLERİNDE VE KUTSALLAŞTIRILMADA MESİH'İN YÜCELİĞİ

Müjde, Tanrı'nın görünümünde olan Mesih'in yüceliğinin açığına çıkmasıdır. Müjde, Mesih'in yüzünde parlayan Tanrı'nın yüceliğinin kendini doğrulayan bilgisinin ışığıdır. Müjde'nin en nihai iyiliği, Tanrı'nın yüceliğini Mesih'te son-suza dek görme ve tatma armağanıdır. Eğer Müjde'yi Kutsal Kitap'a dayalı olarak müjdelemede, Müjde hizmetlerinde ve kilisenin kutsalları (imanlıları) kutsallaştırma hizmetinde kullanacaksak, bunu bilmek oldukça önemlidir. Hristiyanların kutsallığı ve mahvolacak olanların Mesih'e dönüşü, Tanrı'nın yüceliğini Müjde'de görmeye ve tatmaya dayalıdır.

EDWARDS'IN EĞİTİMSİZ İMANSIZLARA KARŞI SORUMLULUĞU

Çok az insan zindelik, yaratıcılık, kavrayış ve kapsamlılık bakımından Jonathan Edwards'ı geride bırakmıştır. Ancak Edwards'ın New England'daki sıradan insanlara, sınırındaki Kızılderililere ve denizin öbür tarafındaki "Muhamme-

dîler'e" karşı büyük bir sorumluluğu vardı. Eğer Tanrı'nın Müjde'de kendini doğrulayan yüceliğinin ruhsal bir algısına varamazlarsa, bu insanların hiçbir şekilde Müjde'de temeli sağlam, gerçek bir imana (önceki bölümde açıklandığı gibi) gelemeyeceklerinden bahseder.

İnsanlar Müjde'nin doğruluğuna, içsel kanıtlarıyla ve söylendiği şekilde, akla uygun ve sağlam bir kanı ve iknaya gelmezlerse, *yani* Müjde'nin yüceliğini *görerek gelmezlerse*; eğitimsizlerin ve tarih bilgisi olmayanların buna karşı derin ve etkileyici iknalarının olması imkânsızdır.¹

Edwards, Kutsal Kitap'ın tarihsel geçerliliği üzerine akademik argümanlar yoluyla ne kadar az insanın iman ettiğini değerlendirirken bu konuda daha da ileri gidiyor:

Ancak Müjde sadece eğitimli insanlar için verilmedi. Kutsal Yazılar'ın kendileri için yazıldığı yüz kişiden doksan dokuzu, olmasa bile en az yirmide on dokuzu, eğitimli kişilerin faydalandığı argümanlar gibi, Kutsal Yazılar'ın ilahi yetkisine kesin veya etkili bir şekilde ikna olma kabiliyetine sahip değillerdir.²

Ve Kutsal Kitap'ı geçin, dünya tarihi hakkında bile hiçbir bilgisi olmayan "putperestlikle yetiştirilmiş" olanların durumu ne kadar daha kötüdür. Eğer gerçek imanın ve ruhsal ke-

¹ Jonathan Edwards, *Religious Affections, The Works of Jonathan Edwards*, ed. John E. Smith, vol. 2 (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1959), 303.

² A.g.e., 304.

sinliğin tarihsel argümanla olması gerektiğine inanırsak, bu "aralarında Müjde'nin yayılmasını son derece zorlaştıracaktır."³

İŞKENCEYE DAYANABİLEN BİR İMAN, OLASILIKLARA DAYALI BİR İMAN OLAMAZ

Ve insanlar, tarihsel bir mantık temelinde Müjde'nin doğru olduğuna dair güçlü bir olasılık algısına varabilseler bile bu, bir kişinin acı ve işkence içinde dayanabilmesine yeterli olmayacaktır. Geçen yüzyıllarda, az eğitilmiş veya hiç eğitim görmemiş kadınlar ve çocuklar da dahil olmak üzere, kutsalların birçoğu acı çekerek, büyük ruhsal karanlıktan geçmiştir. Ve kendilerini ölüme teslim ettiklerine dair hikâyeler ne kadar da harikadır. Dünyanın layık olmadığı binlerce kutsallar hakkında Edwards şunları söylemiştir:

Bu kadar açık, belirgin ve güven veren bir imana sahip olup başkalarını buna ikna etmek için her şeyi bırakarak, büyük bir cesaretle ve korkusuzlukla her şeylerinden vazgeçerek en büyük ve süregelen acılara dayanmak, dünyayı ayaklarıyla çiğnemek ve her şeyi Mesih uğruna yapmak için, tarihten alacakları kanıt yeterli olamaz... Eğitilmiş insanların onlara tüm anlattıklarından sonra akıllarında sayısız tereddüt kalacaktır; imanları sınıandığında şunları demeye hazır olacaklardır, "Bunu veya şunu nasıl biliyorum? Bu tarihin ne zaman nasıl yazıldığını nereden bileceğim?" ... Bitmek bilmeyen kuşkular ve şüpheler kalacaktır.⁴

³ A.g.e.

⁴ A.g.e., 303.

Bundan dolayı müjdeleme ve Müjde hizmetleri için, gerçek kurtaran imanın, Tanrı'nın Müjde'deki yüceliğinin ruhsal görüşüne dayandığını unutmamalıyız. Bu, müjdelemeye ve Müjde hizmetlerine karşı olan düşüncelerimizi kesinlikle değiştirecektir. Bunun en büyük etkisi, Müjde hizmetkârının ve Müjdeyi yayanın, Mesih'in yüzünde Tanrı'nın yüceliğini gören ve tadan ruhsal kişiler olduğundan emin olmak olacaktır.

O ESKİ HİKÂYİYİ ANLATIN* VE RUH İÇİN DUA EDİN

Elbette bu demek olmuyor ki o eski hikâyeyi anlatmayı bırakacağız. Bunu sık sık, iyi bir şekilde anlatmaya devam edeceğiz. Müjde'nin merkezi, Mesih'in ölümünün ve dirilişinin açıklanmasıdır. Bu haberdir! Sonra elbette bu ölümün ve dirilişin, günahları bağışlayarak ve sonsuz yaşam umudu vererek neler başardığının tanımı var. Ve tüm bunların içinde, Mesih'in yüceliğinin parlaması hedefi ve duası var, çünkü imanın sağlam ve kurtaran bir temeli olması için, bu yüceliğin görülmesi gerekir. Kutsal Ruh bu hayat veren, gözleri açan, körlüğü kaldıran ve yüceliği açığa çıkaran işini yapmalıdır. Hem Ruh hem de Söz gereklidir. Mesih'in hikâyesi anlatılmalıdır ve Mesih'in Ruh'u galip gelmelidir. Birazdan bakacaklarımızda Ruh'un neden Müjde yayılmadan kurtaran işini yapmadığını göreceğiz.

MESİH'İN MÜJDE'DEKİ YÜCELİĞİNE KUTSAL OLMAK İÇİN DİKKATLE BAKMAK

Müjde, sadece Mesih'e dönme için değil, imanlıların sürekli dönüşümleri için de merkezîdir. Müjde'nin kesin amacı-

* Ç.N. Yazar burada eski bir ilahi olan "Tell Me the Old, Old Story" ilahisine atıfta bulunmuştur.

nın Mesih'in yüceliğini ortaya çıkarmak olduğunu anlamak, Hristiyan kutsallığının Kutsal Kitap'a dayalı anahtarıdır. Bu, 2. Korintliler 4:4-6'da belirtilmiştir ve bu nokta bu kitaptaki tüm fikirlerin temelindedir. Bundan dört ayet öncesinde Pavlus, Mesih'e benzerliğin üzerine olan öğretişini, Müjde'nin "Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğini" (4:4) açığa çıkarmasına dayanan inancıyla yapmıştır.

Üçüncü bölüm 18. ayette şunu söyler, "Ve biz hepimiz peşesiz yüzle *Rab'bin yüceliğini* görerek yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor." Burada üç şeye dikkat edin.

1) Mesih'in benzerliğine giden yol "Rab'bin yüceliğini görmekten" geçer. Görmek, benzerliğine dönüşmektir. "O'na benzer olmak üzere" değiştiriliyoruz, bu da dikkatimizi Rab'bin yüceliğine çevirince gerçekleşiyor. 2. Korintliler 4:4-6'da gördüklerimizin hepsini de düşünürsek, "Rab'bin yüceliğini görmenin" nasıl olduğunu ve Rab'bin kim olduğunu kuşkusuz biliyoruz. Rab Mesih'tir ve O Tanrı'nın görünümüdür (4:4). Ya da şunu da diyebiliriz; Rab, Mesih'in yüzünde görünen Tanrı'dır (4:6). Ve "Rab'bin yüceliğini görmenin" yolu "Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'dedir." Biz hipnoz olmak için dua etmiyoruz. Çarmıha gerilen ve dirilen Mesih'in Müjdesi'nin doluluğu üzerine derin düşünceler için lütuf duası ediyoruz.

Mesih'in benzerliğine olan bu dönüşüm nasıl gelir? 18. ayetin sonunda Pavlus, bunun "Ruh olan Rab sayesinde" olduğundan bahsetmiştir. Bu, farklı sözlerle 2. Korintliler 4:6'da gördüğümüzü tanımlar. Tanrı, "İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı." Kutsal Ruh, bizde süregelen değişimini bununla yapar. Bizi direkt olarak değiştirmez; bizi, Mesih'in yüceliğini görmemizi sağlayarak değiştirir.

RUH, MESİH'İ YÜCELTEN MÜJDE'NİN ARKASINDA KOL UÇUŞU DÜZENİNDE** UÇAR

Bunu anlamak önemlidir. Bu, Kutsal Ruh'un ne derece Mesih'i yücelttiğini gösterir. O, kutsallaştırma işini direkt olarak ilahi gücünü kullanarak yapmaz. Bunu sadece Mesih'in yüceliğinin bu kutsallaştırmanın doğrudan sebebi olacak şekilde yapar. O, müjdelemede ve kutsallaştırılmada böyle çalışır.

Müjdelemede Kutsal Ruh, günahkârların gözlerini Müjde ile duyurulan Mesih'in yüceliğine açar. Eğer Mesih duyurulmazsa ve yüceliği övülmezse, Kutsal Ruh gözlerimizi açmaz, çünkü görebileceğimiz yüce bir Mesih yoktur. Kutsal Ruh işlerini Müjde olmadan yapmaz, çünkü yapması gereken, gözlerimizi Müjde'de gösterilen Mesih'e açmaktır, bu yüzden Müjde duyurulmadığı sürece, Mesih gözükmez. Kutsal Ruh için, Mesih'i yücelten Müjde jetinin arkasında kol uçuşu düzeninde uçuyor diyebiliriz. Kutsal Ruh, mucizevî yürek-açan işlerini, Mesih'i Müjde'de duyurulduğu gibi göstermek ve tattırmak için yapar.⁵ Ruh, Tanrı'nın Oğlu'nu yüceltmek için gönderildi (Yu. 16:14) ve Oğul'un Müjde'deki yüceliğine insanların dikkatini çekmek dışında, kimseyi kurtarmayacaktır.

Bu kutsallaştırılma için de böyledir. Biz Mesih'in benzerliğine dönüştürülüyoruz (kutsallaştırılma bu demektir) ve bu da Mesih'in yüceliğini görmekle ve tatmakla⁶ gerçekleşiyor.

** Kol uçuşu düzeni, jet uçaklarının (genellikle milli bayramlarda gösteri için) gökyüzünde arka arkaya dizili bir düzende uçmasıdır.

⁵ Bkz. Elç. 16:14: "Bizi dinleyenler arasında Tiyatira Kenti'nden Lidya adında bir kadın vardı. Mor kumaş ticareti yapan Lidya, Tanrı'ya tapan biriydi. *Pavlus'un söylediklerine kulak vermesi için Rab onun yüreğini açtı.*" Bu, "Ruh olan Rab'bin" işidir (2.Ko. 3:18); bunu ruhsal dikkati duyurulana, yani İsa Mesih'e perçinlemek için yapar.

⁶ "Tatmayı" "görmek" ile beraber tutuyorum, 2. Korintliler 3:18'de sadece gör-

Bu da Ruh olan Rab sayesinde. Ruh'un işi şudur: Mesih'in yüceliğine doğruluk ışığını tutmak, ki onu olduğu gibi görelim; yani sonsuz derecede değerli olarak. Kutsal Ruh'un bizi değiştirme işi, kötü alışkanlıklarımız üzerinde direkt olarak çalışması değildir; bizi İsa Mesih'e hayran bırakmaktır. Bu hayranlık sayesinde günahkâr alışkanlıklarımız bize yabancı ve iğrenç gelir. Buradaki amacım bunu detayıyla tanımlamak değil,⁷ ama Müjde'nin Tanrı'nın benzerliğinde olan Mesih'in yüceliğini açığa çıkararak işini yaptığını belirtmektir. Dolayısıyla, Müjde'nin nihai armağanı olan Tanrı'nın Mesih'teki yüceliğini önemsemesek, kilisenin kutsallaştırıcı işine köstek olmuş oluruz.

HAYRAN OLDUĞUMUZ ŞEYLERİ ÖZÜMSERİZ

2) 2. Korintliler 3:18'de bahsi geçen kişisel dönüşümün (değiştirilmenin) dinamiği, hayran olduğumuz ve dikkatimizi çevirdiğimiz şeye dönüştüğümüzdür. "Rab'bin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz." Bunun doğruluğunu tecrübemizden biliyoruz. Hayranlık içinde uzunca bir şeye bakmak, değişim üretir. Kahramanlarınızdan üslup, ifade, ses tonu, yüz ifadesi, alışkanlık, davranış, ikna ve inanç edinirsiniz. Kahraman ne kadar hayran duyulması ise ve hayranlığınız ne kadar derin ise,

mekten bahsedilebile. Çünkü görmek, umursamazlıkla veya memnuniyetsizlikle olamaz; bunun iki sebebi vardır: 1) Bu, Kutsal Ruh'un ortaya çıkardığı bir görme şekli değildir, ancak Ruh işine başlamadan önce Mesih'e karşı olan görüşümüzdür; ama burada görüşü sağlayan Ruh'tur; 2) tatmayan bir görme şekli, bizi Mesih'in benzerliğine dönüştürmez, çünkü Mesih'i tatmamak, Mesih'in benzerliğinin tersi olmaktır. Görüp hayranı olmadığımız insanlara benzemeyiz.

⁷ Bu dönüşüm savaşını ve sevincini burada detayıyla tanımlamaya çalıştım: *When I Don't Desire God* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2004). Özellikle "The Fight for Joy Is a Fight to See" başlıklı bölüme bakabilirsiniz.

dönüşümünüz o derece büyük olacaktır. İsa sonsuz hayranlık uyandırır ve hayranlığımız O'na mutlak tapınmaya kadar ilerler. Bundan dolayı, O'nu görmemiz gerektiği gibi gördüğümüzde, oluşan değişim büyüktür.

Elbette bu kadar basit değildir. Taklit etme davranışlarımız, değişimimizin tam hikâyesi değildir. Müjde'de İsa'ya bakarak aldığımız şeyin bir kısmı tüm dünyaya bir bakış açısidir. Bu dünya görüşü tüm değerlerimizi etkiler ve düşünme ve karar verme biçimimizi derinden değiştirir. O'ndan aldığımız başka bir şey de, İsa'nın öğüdüne ve vaatlerine olan daha fazla güvendir. Bu, korktuklarımız, arzuladıklarımız ve seçtiklerimiz üzerine özel bir etkiye sahiptir. Mesih'in yüceliğini görerek aldığımız başka bir şey de, O'nun paydaşlığından daha fazla zevk almak ve O'nu cennette görmeye karşı olan daha derin bir özlemdir. Bu, bizi dünyanın ayartlarından özel olarak kurtaran bir etkiye sahiptir. Bunların hepsi, bizi Mesih'in benzerliğine farklı yollarla dönüştürür. Dolayısıyla, Mesih'in benzerliğine dönüşme arayışının, sadece İsa'ya bakmak dışında bir parçası olmadığını düşünmemeliyiz. İsa'ya bakmak, başka birçok yol ile beraber kutsallaştırır.⁸

ADIM ADIM DEĞİŞTİRİLİRİZ

3) Mesih'in Müjde'deki yüceliğini görmekten gelen değişim adım adım gerçekleşir. "Rab'bin yüceliğini görerek *yücelik üstüne yücelikle* O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz."

⁸ Örnek olarak, Mesih'i görmek üzerinde duran *When I don't Desire God* kitabının (bkz. 67. dipnot) yanına, davranışlarımızı Mesih'e benzetmek için gereken, Tanrı'nın vaatlerine olan güven üzerinde duran *The Purifying Power of Living by Faith in Future Grace* (Sisters, Ore.: Multnomah, 1995) adlı kitabı koyabilirim. Bu vaatler, Mesih'in yüceliğinin açığa çıkışının bir parçasıdır ve Mesih'in yüceliği, bu vaatleri bu derece güvenle kucaklamamızın sebeplerinden birisidir.

Değişimimizden “yücelik” teriminde bahsederseniz, Hristiyan yüceltilmesi Mesih'e dönme anında başlar; ölümden veya dirilişte değil. Hatta Pavlus'a göre kutsallaştırılma, yüceltilmenin ilk adımıdır.⁹

Dolayısıyla Hristiyan hayatını, Mesih'in yüce kişiliğine gittikçe daha fazla benzemek olarak düşünebiliriz. Bu benzeşimin ilk ve temel anlamı, ruhsal ve ahlakidir. Mesih'in kendisini ruhsal ve ahlaki mükemmellikleri ile sonsuz güzellikle görüyoruz ve bu yüzden de sonsuz değer görüyoruz. O, evrendeki en büyük hazinedir. Biz de O'nu bu şekilde görerek, kutsal sevincin hazine sandığını ve tüm memnuniyetin pınarını bulduğumuz için sevinç duyuyoruz.

Ve O'na baktıkça, Mesih'in Baba'ya ve dünyaya olan ruhsal algısını daha da fazla anlamaya başlıyoruz. Mesih'in Tanrı'nın değerini gördüğü gibi, daha fazla Tanrı'nın değerini görmeye başlıyoruz. Ve Baba'nın ve Oğul'un yüceliğinin aynı yücelik olduğunu daha da fazla kavramaya başlıyoruz. Birini diğerinden daha çok seçmek diye bir şey yoktur. Yüreğimizin sevgisinde tek Tanrı hâline gelmişlerdir.

Ve Mesih'in Müjde'deki yüceliğini gördükçe ve paklığını tattıkça, günahı tiksinti veren bir şey olarak görmeye ve kurtuluşu da muhteşem olarak görmeye başlarız. Pavlus'un da dediği gibi, “artık kimseyi insan ölçülerine göre tanımayız” (2.Ko. 5:16), insanları artık “her şeye katlanan, her şeye inanan, her şeyi umut eden, her şeye dayanan” bir sevgiyle görürüz (1.Ko. 13:7). Kimseden umudumuzu kesmeyiz, çün-

⁹ Büyük ihtimalle bu yüzden Romalılar 8:30'da *kutsallaştırılma* terimi eksiktir: “Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti.” Pavlus, aklanmadan direkt olarak yüceltilmeye atladığında, kutsallaştırılmayı geride bırakmıyor. Çünkü ona göre bu adım zaten yüceltilmenin ilk adımıdır ve bu Mesih'e ilk dönme anında başlar.

kü insanların bozulmuşluğuna rağmen, “Tanrı için her şey mümkündür” (Mat. 19:26). Ve artık kültürü ayartı ve çaresizlik gözleriyle değil, umut gözleriyle görürüz. Egemen ve yaşayan Mesih, bir gün gelip dünyayı kendisi için alacaktır. Mesih'in yüceliğini ve her şeyin Babası'nın yüceliğine hizmet etmesine olan tutkusunu görerek, ruhumuz uyanır ve canlanır.¹⁰

ADIM ADIM MESİH GİBİ SEVERİZ

Masih'e sabit bir şekilde bakarak her şeye karşı olan ruhsal algımız değiştiğinde, Mesih'e olan benzeyişimiz daha pratik hâle gelir. Davranışlarımız değişmeye başlar. “Size yeni bir buyruk veriyorum:” der İsa, “Birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin. Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır” (Yu. 13:34-35). Rab'bin Müjde'deki yüceliğini gördükçe, O'nun ahlaki mükemmellikleri, özellikle de düşmanlarına olan sevgisinin yüceliği, gittikçe daha fazla bizim arzumuza ve deneyimimize dönüşür. “Mesih bizi nasıl sevdiyse ve bizim için kendisini güzel kokulu bir sunu ve kurban olarak nasıl Tanrı'ya sunduysa, siz de öylece sevgi yolunda yürüyün” (Ef. 5:2). “Rab'bin sizi bağışladığı gibi, siz de birbirinizi bağışlayın” (Kol. 3:13). “Mesih İsa'daki düşünce sizde de olsun... İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı” (Flp. 2:5, 8). Aklımızın dikkatini ve yüreğimizin sevgisini Mesih'in sevgisinin yüceliğine çevirdikçe, gittikçe daha fazla sevgi dolu biri hâline geliriz.

¹⁰ Yuhanna 17:1, 4, “Gözlerini gökyüzüne kaldırıp şöyle dedi: ‘Baba, saat geldi. Oğlun’u yücelt ki, Oğul da seni yüceltsin... Yapmam için bana verdiğin işi tamamlamakla seni yeryüzünde yücelttim.’” Yuhanna 12:27-28, “Şimdi yüreğim sıkılıyor, ne diyeyim? ‘Baba, beni bu saatten kurtar’ mı diyeyim? Ama ben bu amaç için bu saate geldim. Baba, adını yücelt!”

YÜCELİK ÜSTÜNE YÜCELİKLE İÇSEL, HENÜZ DIŞSAL DEĞİL

Bu yücelik üstüne yücelikle artan değişim, bu çağda fiziksel bedenlerimiz için geçerli değildir. Elbette Tanrı zaman zaman halkını bu hayattaki hastalıklarından iyileştirse de ve onlara gelecek olan fiziksel yüceliğin bir tadını verse de,¹¹ bu hayatta tüm Hristiyanlar yaşlanıp, zayıflayıp, hastalanıp, ölecektir. Pavlus bunun, “bedenlerimizin kurtulmasını özlemle beklerken” her Hristiyan’ın kutsal bir deneyimi olduğunu söyler. “Yalnız yaratılış değil, biz de –evet Ruh’un turfandasına sahip olan bizler de– evlatlığa alınmayı, yani bedenlerimizin kurtulmasını özlemle bekleyerek içimizden inliyoruz” (Rom. 8:23). Ancak Pavlus bu dışsal çürümenin, biz gözlerimizi Mesih’in yüceliğine sabitledikçe, yücelik üstüne yücelikle gelen içsel yenilenmeyle eşzamanlı olduğuna işaret eder. Bu acı verici ve güzel bir şekilde, 2. Korintliler 4:16-18. ayetlerde belirtilir:

Bu nedenle cesaretimizi yitirmeyiz. Her ne kadar dış varlığımız harap oluyorsa da, iç varlığımız günden güne yenileniyor. Çünkü geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır. Gözlerimizi görünen şeylere değil, görünmeyenlere çeviriyoruz. Çünkü görünenler geçicidir, görünmeyenlerse sonsuza dek kalıcıdır.

Bu ayetler ve 2. Korintliler 3:18 arasındaki paralellikler öğreticidir. “Günden güne yenilenmek”, “yücelik üstüne yücelikle değiştirilmenin” bir parçasıdır. Ve “görünmeyen şey-

¹¹ Bu büyük ihtimalle İbraniler 6:5’te bahsi geçendir: “...Tanrı sözünün iyiliğini ve gelecek çağın güçlerini tatmış...”

lere" bakmak, "Rab'bin yüceliğine bakmayı" içerir; çünkü "Rab'bin yüceliği" Pavlus'a göre fiziksel gözlerle "görünmeyenler" kategorisindedir.¹² Mesih'in Müjde'deki görünmeyen yüceliğini görmek, günden güne ve yücelik üstüne yücelikle olan içsel değişimin anahtarıdır.

Yine de bu içsel değişim, bedensel değişimimiz de dahil toplam değişimimizin ilk adımıdır. "Mesih İsa'yı ölümden diriltten Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa, Mesih'i ölümden diriltten Tanrı, içinizde yaşayan Ruhu'yla ölümlü bedenlerinize de yaşam verecektir" (Rom. 8:11). Mesih'in benzerliğine dönüştürülmek, zamanı geldiğinde, O'nun yüce bedenine benzemeyi de içerecek: "Oysa bizim vatanımız göklerde. Oradan Kurtarıcı'yı, Rab İsa Mesih'i bekliyoruz. O her şeyi kendine bağlı kılmaya yeten gücünün etkinliğiyle *zavallı bedenlerimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer hâle getirecektir*" (Flp. 3:20-21). "Bizler topraktan olana nasıl benzediysek, gök-sel olana da benzeyeceğiz" (1.Ko. 15:49).

TAM GÖRÜŞ, TAM DEĞİŞİM ANLAMINA GELECEK

Bu son fiziksel yüceltilme, Rab'bin yüceliğini görmekten ayrılmamıştır; ne şimdi ne de sonra. Yalnızca Rab'bin yüceliğini görerek Mesih'in yüceliğine giden yolda kalırız. Öyle bir kutsallık var ki, bu "Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab'bi göremeyecek" (İbr. 12:14). Bu kutsallık, bizim "yücelik üstüne yücelikle" olan değişimimizdir, ve bu yalnızca gözlerimizi Mesih'in Müjde'deki yüceliğine sabitlememizle gerçekleşir. Bu yüzden, Mesih'le olan son görüşmemiz ve O'nun kutsal

¹² Dolayısıyla Pavlus 2. Korintliler 5:7'de "Gözle görülene değil, imana dayanarak yaşarız" derken, "Rab'bin yüceliğini görmediğimizi" söylemez. Tersine, "Gözlerimizi görünen şeylere değil, görünmeyenlere çeviriyoruz" (2.Ko. 4:18) demek ister.

benzerliğine dönüştürülmemiz, şu anda Rab'bin yüceliğini görmemize bağlıdır.

Ancak Tanrı'nın İsa Mesih'in yüzünde olan yüceliğini görmek ile son olarak ve fiziksel olarak değişmek arasındaki bağlantı, son gün için de geçerlidir. Bu 1. Yuhanna 3:2'de ifade edilmiştir: "Sevgili kardeşlerim, daha şimdiden Tanrı'nın çocuklarıyız, ama ne olacağımız henüz bize gösterilmedi. Ancak, Mesih görüldüğü zaman O'na benzer olacağımızı biliyoruz.¹³ Çünkü O'nu olduğu gibi göreceğiz." Varlığımızın tamamlanışı, görüşümüzün tamamlanışında olacaktır. O'nu "olduğu gibi" görmek, O'nu şu anda tam göremediğimizi ima eder. "Şimdi her şeyi aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz, ama o zaman yüz yüze görüşeceğiz. Şimdi bilgim sınırlıdır, ama o zaman bildiğim gibi tam bileceğim" (1.Ko. 13:12).

TANRI'NIN YÜCELİĞİNİN GÖSTERİLMEDİĞİ VE GÖRÜLMEDİĞİ YERDE, NE MÜJDE NE DE KURTULUŞ VARDIR

Bu Kutsal Kitap'a dayalı düşüncelerdeki en büyük vurgu, Tanrı'nın yüceliğinin Müjde aracılığı ile Mesih'in yüzünde parlıyor oluşudur. Tanrı'nın yüceliğinin Müjde'de bu şekilde açığa çıkışı, şimdiki ve gelecek yüceltilişimizin temeli ve yoludur. Bu yazılarda anlatılmak istenen, değişimimizin, karakterimizin ve tamamlanmamızın, Tanrı'nın Müjde'deki yüceliğini görmeden gerçekleşmesinin imkânsız olduğunu göstermektedir. Müjde'nin amacı—hem Kutsal Cuma ve Diriliş gibi ana olayları, hem de bunların dünyaya duyurulması—tüm kurtuluşun, tüm kutsallaştırılmanın ve tüm yüceltilmenin teme-

¹³ Buradaki "O", Baba Tanrı'dır. Ama Pavlus'un 2. Korintliler 3:18; 4:6'da söylemek istediği, Baba'nın yüceliğinin Mesih'in yüzünde parladığıdır ve Mesih'in yüceliğinin Baba'nın yüceliği olduğudur. O yüzden burada bir ayırım yapmıyorum.

lini ve yolunu, Tanrı'nın Mesih'teki yüceliğine bağlamaktır. Tanrı'nın Mesih'teki yüceliğinin gösterilmediği yerde Müjde yoktur. Ve Tanrı'nın Mesih'teki yüceliğinin görülmediği yerde Müjde aracılığı ile kurtuluş yoktur.

Yeni Antlaşma'da bir yerde daha Müjde, Tanrı'nın yüceliği ile bağdaştırılır. Bu, tüm Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın Müjde ile olan ilişkisinin en sıra dışı tanımlarından biridir. Bir sonraki bölümde buna bakıyoruz.

*Yasa doğrular için değil, yasa tanımayanlarla asiler... ve sağlam
öğretiye karşıt olan başka ne varsa onlar için konmuştur. Mübarek
Tanrı'nın bana emanet edilen yüce Müjdesi'ne göre bu böyledir.*

1 . T İ M O T E O S 1 : 9 - 1 1

MÜJDE—TANRI'NIN HOŞNUTLUĞUNUN YÜCELİĞİ

Müjde'nin Yeni Antlaşma'daki en derin ve basit tanımlarından birisi de 1. Timoteos 1:11'dedir. Pavlus, günahı açığa çıkarma ve sınırlama yolu olarak Eski Antlaşma yasasının doğru kullanımını tanımlamıştır. On iki kötülükten bahsettikten sonra da şunu eklemiştir, “sağlam öğretiye karşıt olan başka ne varsa.” Sonra daha açıklayıcı bir şekilde şöyle devam etmiştir, “Mübarek Tanrı'nın... [*yüceliğinin*] Müjdesi'ne göre bu böyledir” (1.Ti. 1:11).¹ William Mounce, “yüceliğinin Müjdesi”

¹ Kutsal Kitap'ın [Türkçe Yeni Çeviri (YC2009) de dahil] İngilizce'deki çoğu versiyonu (NIV, NASB, RSV, ESV, KJV), “mübarek Tanrı'nın *yüceliğinin* Müjdesi”ndeki” “yüce” ifadesini bir sıfat olarak ele alır ve şöyle tercüme eder: “mübarek Tanrı'nın yüce Müjdesi.” Ama bu gerekli değildir, çünkü zaten bu versiyonların tümü 2. Korintliler 4:4'teki ifadeleri “Mesih'in yüceliğinin Müjdesi” diye çevirmekte, “Mesih'in yüce Müjdesi” olarak değil. Henry Alford'a şu konuda katılıyorum: Tüm çeviri versiyonları 2.Ko. 4:4'teki prensiplerini 1.Ti. 1:11'de de takip etmelidir. “Buradaki ifadenin [1.Ti. 1:11] tüm uygunluğu ve güzelliği her zamanki gibi sıfatların tercümesiyle yok edilmiştir. Müjde, 2.Ko. 4:4'e göre Mesih'te ‘Tanrı'nın yüceliğinin iyi haberidir,’ ve Tanrı'yı bize tüm yüceliğiyle yapabildiği kadar gösterir.” Henry Alford, *The Greek Testament*, vol. 3 (Chicago: Moody Press, 1958), 307. Benzer bir şekilde, J. N. D Kelly de şunu yazmıştır: “Müjde, mübarek Tanrı'nın yüceliğinden bahseder (bu çeviri ‘yüce Müjdesi’ ifadesine tercih edi-

ifadesinin çoğu modern çevirinin yaptığı gibi “yüce Müjdesi” olarak çevrilmemesi gerektiğini savunur. “Tersine, τῆς δόξης [yücelik] aslında Müjde'nin esas içeriğidir; yani ‘Tanrı'nın yüceliğini anlatan Müjde.’”²

Müjde Tanrı'nın yüceliğini açığa çıkarır. Bu kitabın ana argümanı, bu açığa çıkışın Müjde'yi iyi haber yapan şey olduğudur; eğer Tanrı'nın yüceliği görünmüyorsa da iyi haber olmadığıdır. Başka bir deyişle, Tanrı'nın yüceliği kenarda duran gereksiz bir şey değildir, tersine Müjde'yi iyi haber yapmak için esastır.

TANRI'NIN MUTLULUĞU, YÜCELİĞİNİN BÜYÜK BİR PARÇASIDIR

1. Timoteos 1:11'de Pavlus, Müjde'ye “mübarek Tanrı'nın yüceliği” olarak odaklanmıştır. Burada “mübarek” olarak çevrilen ifade (μακαρίου), Matta 5:3-11'deki, İsa'nın “ne mutlu” ifadesi ile aynıdır. “Ne mutlu ruhta yoksul olanlara! Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır. Ne mutlu yaşlı olanlara! Çünkü onlar teselli edilecekler. Ne mutlu yumuşak huylu olanlara! Çünkü onlar yeryüzünü miras alacaklar.” Ve böyle devam eder. Buradaki kelime “mutlu” ya da “şanslı” anlamına gelir. Pavlus'un kendisi de bu ifadeyi başka yerlerde, günahları örtülmüş olanların sevincinden bahsederken kullanır (Rom 4:7); veya vicdanı temiz olan kişilerden bahsederken (Rom. 14:22). Tüm Yeni ve Eski Antlaşma'da sadece burada ve 1. Timoteos

lır...), çünkü yalnızca insanların günahlarına ortaya çıkarmaya yarayan yasanın aksine, Mesih'in kişiliğindeki ilahi gücü, görkemi ve şefkati ortaya çıkarır.” *A Commentary on the Pastoral Epistles* (London: Adam and Charles Black, 1963), 51.

² William Mounce, *Pastoral Epistles* (Nashville: Thomas Nelson, 2000), 43.

6:15'te³ bu ifadenin Tanrı için kullanılmış olması şaşırtıcıdır. Pavlus Tanrı'ya *makarios*, yani mutlu derken, normalin dışında bir şey yapmıştır.⁴

“Mutlu Tanrı'nın yüceliği” ifadesinden, Tanrı'nın yüceliğinin büyük bir kısmının mutluluk olduğunu öğrenebiliriz.⁵ Elçi Pavlus'a göre Tanrı'nın sonsuz sevinci olmadan tüm yüceliğinde olabiliyor olması kavranamaz bir şeydi. Sonsuz yücelikte olmak, sonsuz mutlulukta olmak demektir. “Mutlu Tanrı'nın yüceliği” ifadesini kullanmasının sebebi, Tanrı'nın, olduğu kadar mutlu olmasının yüce bir şey olmasıdır. Tanrı'nın yüceliği, tahmin edebileceğimizden de öte bir şekilde mutlu olduğunun gerçeğindedir.

HOŞNUT BİR TANRI OLMADAN MÜJDE OLMAZ

Daha dikkat çekici bir şekilde Pavlus, bunun Müjde'nin bir parçası olduğunu söyler: “Mutlu Tanrı'nın yüceliğinin *Müjdesi*.” Mesih'in ölümünün ve dirilişinin Müjde'sini *iyi* haber yapan gerekli parçalardan birisi de, ortaya çıkardığı Tanrı'nın sonsuz sevinçli olduğudur. Kimse mutsuz bir Tanrı ile sonsuzluk geçirmek istemez. Eğer Tanrı mutsuz olsaydı, Müjde'nin hedefi mutluluk içeren bir hedef olmazdı ve bu da onun Müjde olmayacağı anlamına gelirdi. Ama aslında İsa,

³ 1. Timoteos 6:15, “*Mübarek* [μακάριος] ve tek Hükümdar, kralların Kralı, rablerin Rabbi...”

⁴ Yunanca Kutsal Kitap'ta Tanrı'ya “mübarek” denen diğer tüm yerlerde, “mübarek” için başka bir kelime kullanır; *eulogetos*, *makarios* değil. εὐλογητός “Övgüler olsun Rab'be” anlamındadır. κύριος şurada kullanılır (Mez. 41:3 = Mez. 40:4 LXX), ancak “ne mutlu o insana” ise şudur, μακάριος ἀνὴρ (Mez. 1:1).

⁵ Tanrı'nın mutluluğu hakkında daha fazla öğrenmek isterseniz, bkz: John Piper, *The Pleasures of God* (Sisters, Ore.: Multnomah, 2000). Şu anda burada dediklerimin üstünde duruyorum.

bizi sonsuzluğu son derece sevinçli bir Tanrı ile birlikte geçirmeye şunu diyerek davet ediyor (ki çağın sonu geldiğinde bunu diyecek): “Gel, efendinin şenliğine katıl” (Mat. 25:23). İsa sevincinin, yani Tanrı'nın sevincinin, içimizde olması ve sevincimizin tam olması için yaşadı ve öldü (Yu. 15:11; 17:13). Bu nedenle Müjde, “Mutlu Tanrı'nın yüceliğinin Müjdesi'dir.”

MÜJDE'DE HOŞNUT BİR TANRI OLMASINDA İYİ OLAN ŞEY NEDİR?

Burada, zaten önceden yazmış olduğum *The Pleasures of God: Meditations on God's Delight in Being God (Tanrı'nın Zevkleri: Tanrı'nın Tanrı Olmasındaki Zevki Üzerine Düşünceler)* kitabının aynısını yazmamaya dikkat etmeliyim. Ama konularından en azından birisinin burada da yer alması şart. Tanrı'nın sevincinin temellerinden biri, Müjde hakkında en iyi olanı anlamamız için çok önemlidir ve onu burada açıklamam gerekir.

Tanrı'nın mutluluğu, her şeyden önce Oğul'nda olan mutluluğudur.⁶ Bu yüzden Tanrı'nın mutluluğunu paylaştığımızda, Baba'nın Oğul'da olan zevkini de paylaşmış oluyoruz. Nihayetinde Müjde'yi iyi haber yapan da budur. Müjde, Mesih'in yüceliğini görmemiz ve tatmamız için yolu açar. Ve bu nihai hedefe ulaştığımızda, kendimizi Baba'nın Oğul'da sahip olduğu mutlulukla Oğul'u tadarken bulacağız.

İşte bu nedenle İsa, Baba'yı bize bildirdi. Yuhanna 17:26'daki duasının sonunda Babası'na şöyle dedi: “Bana beslediğin sevgi onlarda olsun, ben de onlarda olayım diye senin adını onlara bildirdim ve bildirmeye devam edeceğim.” Tanrı'nın Oğul'a olan sevgisi içimizde olacak. Yani, içimizde olacak olan Oğul sevgisi, Baba'nın Oğul'a olan sevgisi olacaktır. Oğul'u sadece

⁶ Bu gerçeğin tam savunması ve açıklaması için şu bölüme bakınız: “The Pleasure of God in His Son”. A.g.e., 25-46.

değersiz sevme kabiliyetimizle sevmeyeceğiz. Ama Oğul'la olan sevgimiz, Baba ile Oğul arasındaki ilahi sevgiyle aşılacak. Bu nedenle, Yuhanna 17:26'dan şunu anlamalıyız; İsa, Tanrı'nın Oğul'dan duyduğu zevkin bizde de olması ve böylece bunun Mesih'teki zevkimiz olması için bize Tanrı'yı bildirdi.

Sonsuz bir enerji ve tutkuyla sonsuz keyif alabileceğiniz bir şeyi hayal edin. Bu, bizim şu anda deneyimleyebileceğimiz bir şey değil. Bu dünyada, eksiksiz tatminimiz önünde üç şey duruyor. Birincisi, buradaki hiçbir şeyin yüreklerimizin en derin özlemlerini karşılayacak kadar kişisel bir değeri olmamasıdır. İkincisi ise, en iyi hazinelerin nihai değerini tadacak gücümüzün olmamasıdır. Ve eksiksiz tatminimizin önündeki üçüncü engel, buradaki sevinçlerimizin sona ereceğidir. Hiçbir şey sonsuza dek kalmaz.

Fakat Müjde'nin amacı (Yuhanna 17:26'daki İsa'nın amacı ve 1. Timoteos 1:11 ve 2. Korintliler 4:4-6'daki Pavlus'un amacı) gerçekleşirse, tüm bunlar değişecek. Tanrı'nın Oğul'dan duyduğu zevk bizim zevkimiz hâline gelirse, o zaman zevkimizin nesnesi olan İsa, kişisel değer açısından sonsuz olacak. O asla sıkıcı, hayal kırıklığı yaratan veya sinir bozucu olmayacak. Tanrı'nın Oğlu'ndan daha büyük bir hazine düşünülemez. Üstelik, bu sonsuz hazineyi tatma kabiliyetimiz, insani zayıflıklarımızla sınırlı kalmayacak. Tanrı'nın Oğlu'nun, her şeye gücü yeten ve mutlu olan Babası'nın tattığı gibi tadacağız. Tanrı'nın, Oğlu'ndaki zevki bizde olacak ve bu bizim olacaktır. Ve bu asla bitmeyecek, çünkü ne Baba ne de Oğul asla bitmez. Birbirlerine olan sevgileri bizim Onlara olan sevgimiz olacak ve bu nedenle Onlara olan sevgimiz asla ölmeyecek.

Müjde'nin iyi haber olmasının nihai nedeni budur. Eğer bu, Mesih'in halkı için gerçekleşmezse, iyi haber diye bir şey yok-

tur. Bu nedenle iyi haberi duyurmak, insanları buna yönlendirmeye çalışmak olmalıdır. İnsanlara şunu açıkça belirtmeliyiz ki, eğer umutları Tanrı'nın Mesih'teki yüceliğini görmeye ve tatmaya yetersiz kalıyorsa, yüreklerini Mesih'in başarmak için öldüğü asıl ve en iyi şeye, yani Mesih'in yüzündeki Tanrı'nın yüceliğini sonsuz ve sürekli artan bir mutlulukla görmeye ve tatmaya bağlamıyorlardır.

Tanrı'nın isteğiyle çekilen acı, kişiyi kurtuluşla sonuçlanan ve pişmanlık doğurmayan tövbeye götürür.

Dünyanın acılarıysa ölüm getirir.

2 . K O R İ N T L İ L E R 7 : 1 0

Tanrı'nın kurtuluş için günahı gerekli kılması derin bir keder olsa da, günah doğası gereği sevinci ima eder. Günahtan tövbe etmek, Tanrı'nın üstünlüğünü ve merhametini görmekten kaynaklanan bir üzüntüdür, ancak üstünlüğün veya merhametin idrakı, mutlaka ve kaçınılmaz olarak gören kişinin zihninde sevinç uyandırmalıdır... Ne kadar paradoks gibi görünse de, tövbenin tatlı bir keder olduğu doğrudur, bu yüzden bu keder ne kadar varsa, o kadar da sevinç vardır.

J O N A T H A N E D W A R D S

MÜJDE—MESİH'İ YÜCELTEN PİŞMANLIĞIN TEMELİ OLAN MESİH'İN YÜCELİĞİ

MESİH'İN YÜCELİĞİNİN YANKISI OLARAK MÜJDE'YLE UYANDIRILMIŞ
TÖVBE

Tanrı'nın Müjde olduğunu görmenin şaşırtıcı bir yolu, Müjde ile uyandırılmış pişmanlığın ruha nüfuz etmesidir. Müjde'ye bağlı olarak kendi günahlarıyla derinlemesine boğuşanlar, bağışlanma iyi haberinin hem pişmanlık acısını hem de kurtuluş sevincini uyandırdığı paradoksunu bilirler. Sadece yapay bir sevinç, bağışlanmanın heyecanına giden yolda günahın üzüntüsünden geçmez.

Birçok Hristiyan'ın Müjde aracılığıyla bağışlanma konusunda heyecan duymamalarının nedenlerinden birisi, günahlarından dolayı yüreklerinin kırılmamış olmasıdır. Umutsuzluğa kapılmamışlardır. Kendilerinden tikslenmeyle mücadele etmemişlerdir. Ahlaki tiksinti nedeniyle değil, sadece suçluluk duygusu ve cehennem tehdidinden dolayı günahlarından keder duymuşlardır. Bu bölümde bizim için asıl soru şudur: Müjde'nin uyandırdığı pişmanlık, Mesih'in yüceliğini görme-

nin ve tatmanın, Müjde’nin nihai ve her şeyden üstün iyiliği olduğu gerçeğini nasıl gösterir?

JONATHAN EDWARDS BANA YİNE YARDIMCI OLUYOR

Burada yine Jonathan Edwards’tan büyük yardım aldım. Edwards’tan öğrendiğim en büyük ders, Tanrı’nın en güzel ve en değerli görüldüğü zamanın, halkı O’nu Müjde’de açıkça gördüğü ve her şeyden önce O’nda zevk duyduğu zaman olduğudur. Başka bir deyişle, Biz Tanrı’da en çok ne zaman tatmin bulursak, Tanrı bizde en çok o zaman yüceltilmiş olur.¹

¹ Bunu en açık hâle getiren Edwards’ın şu yazısıdır:

Tanrı kendisini, yarattıklarına karşı... iki yolla yüceltir: 1. Anlayışlarına... gözükerek. 2. Kendisini yüreklerine göstererek, sevinçlerinde mutluluklarında göstererek, zevklerinde göstererek, kendisini gösterdiği belirtilerle gösterecek... *Tanrı yalnızca yüceliğinin görünmesiyle değil, aynı zamanda yüceliğinde sevinç bulunmasıyla da yüceltilir.* Yüceliği görenler bunda sevinç bulurlarsa, Tanrı bunu sadece görmelerinden daha da çok yüceltilmiş olur. Böyle olursa O’nun yüceliği tüm ruh ile alınmış olur; hem anlayışla hem de yürekle. Tanrı, dünyayı yarattı ve bunu yaratıklarıyla iletişim kurmak için ve onların da yüceliğini alması için yaptı; ve yüceliğin hem akılla hem de yürekle alınmasını sağladı. Tanrı’nın sadece yüceliği fikrine tanıklık eden kişi, bunu aldığına ve bundan duyduğu sevince tanıklık eden kişi kadar Tanrı’yı yüceltmemiştir. Jonathan Edwards, *The “Miscellanies,” The Works of Jonathan Edwards*, vol. 13, ed. Thomas Schafer (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1994), 495. Miscellany #448; ayrıca bkz. #87 (s. 251-252); #332 (s. 410); #679 (New Haven cildinde yoktur). Vurgu eklenmiştir.

Westminster İlmihali’nin ilk sorusu üzerine Benjamin Warfield’in yorumlarına da bakınız. Cevap: “İnsanın varlığının en baş amacı, Tanrı’yı yüceltmek ve sonsuza dek O’ndan zevk almaktır.” Buna şu yorumu eklemiştir: “Elbette, Tanrı’yı yüceltmeden O’ndan zevk alınmaz, çünkü yüceliği özünde kendisine ait olan O’ndan, yüceltilmeden nasıl zevk alınır? Ama aynı şekilde, kesinlikle O’ndan zevk almadan Tanrı yüceltilemez; çünkü O’ndan zevk alınmazsa, yüceliği mükemmelliği olan O, nasıl yüceltilebilir?” Benjamin Warfield, “The First Question of the Westminster Shorter Catechism,” *The Westminster Assembly and Its Work, in The Works of Benjamin Warfield*, vol. 6 (Grand Rapids, Mich.: Baker, 2003), 400.

Bu demek oluyor ki asla en büyük sevincinizle Tanrı'nın en büyük yüceliği arasında seçim yapmak zorunda kalmayacaksınız.

Buradaki soru şudur: Bu, Hristiyan yaşamının gerekli kederleriyle, özellikle de Müjde'nin uyandırdığı pişmanlığın kederiyle nasıl ilişkilidir? Tanrı'nın Mesih'in yüzündeki yüceliğinin Müjdesi (2.Ko. 4:6), pişmanlığın getirdiği kederle nasıl ilişkilidir? Ya da soruyu daha da belirginleştirirsek, Müjde'de Tanrı'nın yüceliğini tatmak, Müjde'nin günaha karşı uyandırdığı pişmanlığın kederiyle nasıl ilişkilidir? Eğer Müjde'nin en büyük iyiliği, Müjde'de Tanrı'nın yüceliğini tatmaksa, bu nasıl aynı zamanda keder de üretebilir? Bu soruyu sorarak önceden vardığımız sonuçlarımızı test ediyoruz. Eğer Tanrı ve Müjde hakkında doğru yoldaysak, sonuç bunu onaylamalıdır.

KEDER, HER ŞEYİ TATMIN EDEN YÜCELIĞİ GÖRMEKTEN DOĞAR

1723 yılındaki "Dinin Hoşluğu" isimli bir vaazda,² Edwards şu soruyu ele almıştır: Müjde'de Tanrı'nın yüceliğini tatmanın merkeziyeti, Müjde'nin uyandırdığı pişmanlığın verdiği acı ile nasıl ilişkilidir? İşte anahtar anlayış:

Günahtan tövbe etme vardır: Tanrı'nın kurtuluşu gerekli duyması günahtan dolayı derin bir kedere sebep olsa da, bu doğası gereği sevinci ima eder. *Günahtan tövbe etme, Tanrı'nın üstünlüğünün ve merhametinin görülmesinden kaynaklanan bir kederdir, ancak üstünlüğün*

² Jonathan Edwards, "The Pleasantness of Religion," *The Sermons of Jonathan Edwards: A Reader* (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1999), 15. Bu vaazdaki davası şudur: "Sadece hoşluğu için olsaydı, dindar olmak zaman ayırmaya değerdi," Süleyman'ın Özdeyişleri 24:13-14'e dayalı olarak.

veya merhametin idraki, mutlaka ve kaçınılmaz olarak gören kişinin zihninde sevinç uyandırmalıdır. Bir kimsenin kendisine üstün görünen bir şeyi görüp de onu zevkle görmemesi mümkün değildir ve Tanrı’nın merhameti ve sevgisinden, ve O’nun bize karşı merhametli olmak ve bizi sevmek istemesinden etkilendikten sonra, bunu düşünüp hoşnut olmamak imkânsızdır; ama bu gerçek tövbeyi doğuran sevginin ta kendisidir. Ne kadar paradoks gibi görünse de, tövbenin tatlı bir keder olduğu doğrudur, bu yüzden bu keder ne kadar varsa, o kadar da sevinç vardır.³

Bu şaşırtıcı ve doğrudur. Edwards’ın demeye çalıştığı şey, insanları tövbe ve pişmanlıktan kaynaklanan kedere çekmek için önce onları, Tanrı’nın yüceliğini hazineleri ve zevkleri olarak görmeye getirmelisiniz. Müjde’de olan da budur. Müjde, “Tanrı’nın görünümü olan Mesih’in yüceliğinin” (2.Ko. 4:4) açığa çıkışıdır. Günaha karşı gerçek üzüntünün, gerçekte ne olduğu Müjde tarafından gösterilir; bu “İsa Mesih’in yüzündeki Tanrı’nın yüceliğini” (2.Ko. 4:6) tatmamaktan gelir. Gerçek pişmanlığa ait keder, her şeyi tatmin eden hazinemiz olarak Tanrı’ya sahip olamamanın üzüntüsüdür. Ama Tanrı’yı tatmamızdan dolayı kederlenmeyi aşmak için, Tanrı’yı hazinemiz, tatlılığımız olarak görmeliyiz. Tanrı’dan zevk alamadığımız için yas tutmayı aşmak için, O bizim için bir zevk haline gelmiş olmalıdır.

³ A.g.e., 18-19. Vurgu eklenmiştir. Edwards, başka bir yerde de benzer bir şey söyler, “Gerçek ahlaki iyilikten zevk alan aynı tat, ahlaki kötülüğün acılığını da tadar.” *Religious Affections, The Works of Jonathan Edwards*, vol. 2, ed. John Smith (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1959), 301.

SEVINÇ TOHUMU KEDER MEYVESİNİ TAŞIR

Bu nasıl oldu? Tanrı nasıl her şeyi tatmin eden hazinemiz oldu? Bu, Müjde aracılığıyla oldu. Müjde, Tanrı'nın Mesih'teki yüceliğini açığa çıkardı. Bunu gördük. O'nun güzelliğine ve değerine uyandık. Sevinç tohumları ekildi ve ürettikleri meyve kederdi; bunca zamandır O'nun yüceliğini tadamadığımızın kederi. Paradoksal olarak bu, Müjde'ye dayalı gerçek tövbe ve pişmanlıktan önce, Tanrı'ya karşı bir zevkin uyanması anlamına gelir. Hazineniz olarak Tanrı'ya sahip olmadığınız için ağlamak, O'nun sizin için ne kadar değerli olduğunu gösterir. Müjde, Tanrı için bir tat uyandırarak, günaha karşı bir üzüntü uyandırır.

DAVID BRAINERD NASIL KIZILDERİLİLERİN YÜREĞİNİ KIRARAK ONLARI MUTLU ETTİ

Jonathan Edwards, "Dinin Hoşluğu" konulu vaazını duyurduktan yirmi altı yıl sonra, 1747 yılında, Amerikan Kızılderililerine müjdeleme yapan ve yirmi dokuz yaşında ölen David Brainerd'in anı defterini yayınladı. Bu fırsatı, Müjde'nin yüceliği ile pişmanlığın kederi arasındaki ilişki hakkında öğrettiklerini gerçek hayattan örneklendirmek için kullandı.

9 Ağustos 1745'te Brainerd, New Jersey Crossweeksung'daki Kızılderililere vaaz verdi ve şu gözlemlerde bulundu:

Ben herkese açık bir konuşma yaparken aralarında çok gözyaşı gördüm... Bazıları, kendilerine güçlü bir şekilde söylenen birkaç sözden çok etkilendi ve bu da onların acı ile feryat etmesine neden oldu. *Ben tek kelime bile korkunç bir şeyden bahsetmedim, tam tersine, Mesih'in erdemlerinin tamlığını ve yeterliliğini ve O'na gelen her-*

kesi kurtarmaya istekliliğini önlerine koydum; böylece çok gecikmeden gelmelerini istedim.⁴

Yine aynı yıl içinde 30 Kasım'da, Luka 16:19-26'daki zengin adam ve Lazar ile ilgili bir vaaz verdi.

Tanrı'nın Sözü, özellikle Lazar'ın "İbrahim'in yanında" kutsanmışlığından [Luka 16:22] bahsederken, topluluktaki birçok kişi üzerinde güçlü etkiler bıraktı. Bunun onları, zengin adamın acısından ve eziyetlerinden bahsettiğimden çok daha fazla etkilediğini görebiliyordum. Çünkü bu genellikle onlarla olmuştur... *Bu kişiler neredeyse her zaman, Tanrı'nın Sözü'nün teselli edici olan gerçeklerinden, korkunç gerçeklerine göre çok daha fazla etkilenmiş göründüler. Ve inançlarında birçoğunu üzen şey, Tanrı'nın mutluluğunu aradıklarını ve elde edemediklerini fark etmeleriydi.*⁵⁸⁶

Edwards'ın yirmi iki yıl önce vaazla duyurduğu şey de tam olarak buydu. İlk başta çok garip görünüyor. Bir kişi, bu mutluluğun daha fazlasına sahip olamadığı üzerine gerçekten kederlenmeden önce, Müjde'de Tanrı'yı görmenin ve O'nu tatmanın mutluluğunu tatmalıdır. Günah için kederlenmenin gerekliliği ile Tanrı'nın Müjde'deki yüceliğini görmenin ve tatmanın gerekliliği arasında bir çelişki yoktur. Müjde'de Tanrı'yı görmenin tatlılığı, bu tatlılığı bu kadar uzun süre hor görmenin getirdiği tanrısal kederin bir ön koşuludur.

⁴ Jonathan Edwards, *The Life of David Brainerd, The Works of Jonathan Edwards*, vol. 7, ed. Norman Pettit (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1985), 310. Vurgu eklenmiştir.

⁵ A.g.e., 342. Vurgu eklenmiştir.

YALNIZCA SEVİNCE DAYALI KEDER TANRI'YI ONURLANDIRIR

Bu gerçeğin Müjde'yi duyurmakla ilgili olan anlamı, Tanrı'nın kendisinin Müjde'nin nihai iyi haberi olarak gösterilmesi gerektirir. Eğer insanlar Tanrı'nın değeri ve Mesih'in yüzündeki yüceliğinin güzelliğine uyanmazlarsa, pişmanlıklarının kederi, Tanrı'yı tadıp O'nun yüceliğine değer vermedeki başarısızlıklarından kaynaklanmayacaktır. Cehennem korkusundan ya da eski davranışlarının akılsızlığından ya da hayatlarının boşa gitmesinden kaynaklanacaktır. Ancak bu pişmanlık nedenlerinin hiçbiri, tek başlarına Tanrı'yı onurlandırmaz.

ÇIKARSIZ SEVGİ NEDİR?

TANRI'NIN KENDİSİNDEN ZEVK ALMAK

Jonathan Edwards hakkında biraz bilgisi olan birisi, buraya itiraz edebilir. Şöyle diyebilir, "Müjde hakkında konuşma tarzınız Edwards'ın konuşma tarzına sadık görünmüyor. Müjde'de Tanrı'ya değer vermekten, O'nu tatmaktan ve takdir etmekten bahsediyorsunuz. Bu sözler, Tanrı'da zevk veya mutluluk bulmak için güçlü bir arzuyu gösteriyor. Ancak Edwards, Tanrı'ya karşı 'çıkarsız' bir sevgiden bahsetmiştir. Müjde'ye yanıt verme şeklinden söz ederken Edwards'a ve elçi Pavlus'a gerçekten sadık mısınız?"

Bu güzel soruya cevap olarak şunu diyorum. Edwards'ın Tanrı hakkında "çıkarsız sevgi" terimini kullandığı doğrudur.

Bunu herkesin kendi başına düşünmesine bırakmalıyım... insanlığa gelince, Tanrı'ya olan bu çıkarsız sevgiden, bu saf kutsal sevgiden, dünyada ne kadar az vardır.⁶

⁶ Jonathan Edwards, *Original Sin, The Works of Jonathan Edwards*, vol. 3, ed. Clyde A. Holbrook (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1970), 144.

Bencil bir prensibin çok daha üzerinde, Hristiyan sevgisi kadar başka bir sevgi yoktur; bu kadar özgür ve çıkarsız bir sevgi yoktur. Tanrı yalnızca kendisi için sevilir.⁷

Ancak, söylemek istediğini anlamanın anahtar noktası bu son alıntıdadır. Tanrı'ya olan çıkarsız sevgi, Tanrı'yı "kendisi için" sevmektir. Başka bir deyişle, Edwards "çıkarsız sevgi" terimini, Tanrı'nın kendi yüceliği ve güzelliğinden dolayı Tanrı'dan hoşnut olan sevgiyi belirtmek ve O'nu yalnızca armağanlarından hoşnut olan sevgiden ayırmak için kullanmıştır. Karşılıksız sevgi, zevksiz bir sevgi değildir. Zevki bizzat Tanrı'da olan bir sevgidir.

ÇIKARSIZ TATLI EĞLENCE

Hatta Edwards, Tanrı'dan zevk almayan hiçbir Tanrı sevgisi olmadığını söylemiştir. Ve eğer Tanrı'ya karşı çıkarsız bir sevgi varsa, Tanrı'ya karşı çıkarsız bir sevinç de vardır. Edwards, tam olarak böyle düşünüyor. Örneğin, diyor ki:

Kutsalların sevgisinde olduğu gibi, sevinçlerinde, ruhsal zevklerinde ve memnuniyetlerinde de bu böyledir: bunun ilk temeli, kutsal şeylere olan *ilgilerinin* herhangisi bir değerlendirmesi veya anlayışı değildir; ama esas olarak, kendi içlerinde oldukları gibi, bu şeylere olan ilahi ve kutsal güzelliklerine olan... görüşlerinde zihinlerinin gördüğü *tatlı eğlenceden* oluşur.⁸

⁷ Jonathan Edwards, *Charity and Its Fruits, Ethical Writings, The Works of Jonathan Edwards*, vol. 8, ed. Paul Ramsey (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1989), 264.

⁸ Edwards, *Religious Affections*, 249. Vurgu eklenmiştir.

Başka bir deyişle, onların “ruhsal zevklerinin” temelini, “kutsal şeylere olan ilgilerinde” olmadığını söyler. Bunun anlamı şudur: Tanrı’da olan sevinçleri, Tanrı’nın onlara kendisinin dışında verdiği armağanlarına dayanmaz. “Çıkar-sız” demek budur. Bu nedenle, Tanrı’da duydukları sevinç “çıkar-sızdır”. Yine de bu, zihinlerinin “tatlı eğlencesinden” ibaret-tir. Bu nedenle, Tanrı’ya olan “çıkar-sız” sevgi, buradaki “tatlı eğlencedir”, yani Tanrı’nın kendisini tanımanın sevincidir.⁹

Müjde, “Tanrı’nın görünümü olan Mesih’in yüceliğiyle ilgili Müjde’nin ışığını” ortaya çıkardığında bunu sunar. (2.Ko. 4:4). Bu, paradoksal olarak, önceden gelmesi ve Mesih’i yücelten pişmanlığın üzüntüsünü yaratması gereken şeydir.

HAYALPERESTLİKTEN UZAK OLMAK:

KEDERLİ AMA HER ZAMAN SEVINÇ DOLU

Bu bölümde Hristiyan tövbesinin doğası ve temeli üzerinde durmamın nedenlerinden biri, hayalperestlikten uzak olma-ya dikkat çekmemi sağlamasıdır. Değer verme, sevinme, zevk alma ve Mesih’in yüzündeki Tanrı’nın yüceliğinde tatmin olma gibi bir dil kullandığımda, bazılarının tüm zayıflığın, ısıtırabın, acının ve kederin geride kalmış gibi gelebileceğinin farkındayım. Bu doğru değildir. Hristiyan bir kişi, kalıcı gü-

⁹ Norman Fiering, Tanrı’yı görmenin “tatlı eğlencesi” bile dahil olarak “karşılıksız” ifadesini hiçbir fayda almamak olarak düşünürseniz, şu alıntıda haklıdır: “Tanrı’ya karşı karşılıksız sevgi imkânsızdır, çünkü mutluluk arzusu tüm istek veya sevginin özündedir, ve Tanrı, mutluluk arayışının kaçınılmaz sonudur. Mantıksal olarak kimse, tüm ilgilerin kaynağı veya özü olana karşı karşılıksız olamaz.” *Jonathan Edwards’s Moral Thought in Its British Context* (Chapel Hill, N.C.: University of North Carolina Press, 1981), 161.

nahla olan savaşın ötesine asla geçemez.¹⁰ Hayat tamamen kedersiz, sevinç dolu değildir; hayat, üzüntünün içinde sevinç dolu olma savaşıdır.¹¹ Hayatımın ve bu kitabın üzerinde dalgalanan bayrak, Pavlus’un 2. Korintliler 6:10’daki paradoksal sözüdür: “kederli ama her zaman sevinç dolu.”

Jonathan Edwards Tanrı’nın Müjde’deki yüceliğini çoğumuzdan daha açık bir şekilde gördü ve Müjde aracılığıyla Tanrı’nın paydaşlığının etkisine kapılmayı deneyimledi.¹² Ama aynı zamanda bize, Tanrı’nın Müjde’deki yüceliğinin imanlı birisinin hayatında ne yaptığının en güzel tanımlarından birisini de bıraktı. Müjde’de Mesih’in Tanrı tarafından etkilenmiş görüşünün kişiyi küstahlaştırmadığını, tersine uysallaştırdığını gösterdi. Bu kırık kalpli bir sevinç yaratır.

¹⁰ Bu önemli konuda özellikle şu kaynak yardımcı olabilir: John Owen, *The Works of John Owen*, vol. 6, ed. William Goold (Edinburgh: Banner of Truth, 1967). Bu cilt, imanlıların hayatındaki kalıcı günahla olan savaş üzerine üç önemli bölüm içerir: *İmanlıların Günah Çilesi*; *Ayarıt: Doğası ve Gücü*; ve *İmanlılarda Bulunan Kalıcı Günahın Kalanların Niteliği, Gücü, Aldatıcılığı ve Yayınlığı*. Crossway Books bu üç kitabı bir cilt halinde yeni basım olarak yayınlamaya, Justin Taylor’ın düzenlemesiyle 2006 yılında başlayacak.

¹¹ İşte bu nedenle *When I Don’t Desire God* adlı kitabıma *How to Fight for Joy* (Sevinç İçin Nasıl Savaşılır) alt başlığını da ekledim. (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2004).

¹² “Bir keresinde, 1737’de sağlığım için ormana at sürerken, her zamanki gibi kutsal düşünceler ve dua için yürümek üzere attan indiğimde, benim için olağanüstü olan bir şeyi, Tanrı ile insan arasında Aracı olan Tanrı’nın Oğlu’nun yüceliğini, ve O’nun harika, büyük, dolu, pak, tatlı sevgisini, ve uysal, yumuşak lütfunu gördüm... ve bu da tahminimce bir saat kadar sürdü; ve bu da beni bu zamanın çoğunu ağlayarak ve gözyaşları içinde geçirmeme yol açtı.” Bu, Edwards’ın “Kişisel Anlatımından” alınmıştır, *Jonathan Edwards: Representative Selections*, ed. Clarence H. Faust and Thomas H. Johnson (New York: Hill and Wang, 1935), 69.

Mesih için hoş bir koku olan ve Hristiyan kişinin ruhunu göksel bir tatlılık ve kokuyla dolduran tüm lütuflukâr duygular, kırık kalpli duygulardır. Tanrı'ya veya insanlara karşı olan gerçek bir Hristiyan sevgisi, alçakgönüllü, kırık kalpli bir sevgidir. Kutsalların arzuları, ne kadar ciddi olursa olsun, alçakgönüllü arzulardır: umutları alçakgönüllü bir umuttur; ve sevinçleri, tarif edilemez ve yücelik dolu olsa bile, alçakgönüllü kırık kalpli bir sevinçtir ve bu Hristiyan kişiyi ruhen daha zayıf, ve küçük bir çocuk gibi, evrensel bir mütevazilik davranışına daha yatkın bırakır.¹³

ŞEYTAN'I HAYATTA BIRAKMAK: MESİH'İN DEĞERİNİ GÖSTERMENİN BEDELİ

Aslında Tanrı, Müjde'de çarmıha gerilmiş Mesih'in yüceliğini açığa çıkarmak ve Mesih'in kendisini boş kılan sevgisine uygun Hristiyanları ortaya çıkarmak konusunda o kadar kararlıdır ki (2.Ko. 3:18), sadece çarmıhı yüceliğini bu çağda açığa çıkaran merkezi yapmakla kalmaz, aynı zamanda uysallığının gücünü, bilgeliğini ve güzelliğini büyütme için Şeytan'ı dünyada bırakır.

Tanrı'nın neden Şeytan'ı ve cinlerini şu anda yok etmediğini hiç merak ettiniz mi?¹⁴ Tanrı'nın, en büyük düşmanı olan Şeytan üzerinde mutlak egemenliğe sahip olarak, bu kadar çok zarara yol açmasına izin vermesi tuhaftır. Tanrı'nın onu ateş gölüne atmaya hakkı ve gücü vardır. Tanrı bir gün Şeytan'ı tamamen ortadan kaldıracaktır (Vah. 20:3, 10). Bu Şey-

¹³ Jonathan Edwards, *Religious Affections*, 348-349.

¹⁴ Bu bölümün geri kalanında, *Life as a Vapor* adlı kitabımdan esinleniyorum ve alıntı yapıyorum. (Sisters, Ore.: Multnomah, 2004), 77-81.

tan’a haksızlık olmayacak. Tanrı’nın bunu bugün yapması da haksızlık olmaz. Öyleyse, Şeytan’ın neden olduğu bunca sefalet karşısında, bunu neden yapmıyor?

Şeytan’ın ve meleklerinin tövbe etme şansı olduğu için mi? Hayır. Onlar kurtarılamaz. İsa, “İblis’le melekleri için hazırlanmış sönmez ateşten” bahseder (Mat. 25:41). İsa’nın kardeşi Yahuda, düşmüş meleklerin “büyük yargı günü için çözülmez bağlarla karanlığa hapsedildiğini” söylemiştir (Yah. 6).

O zaman Tanrı neden Şeytan’a tahammül ediyor? Bunun cevabını, Şeytan’ın Müjde’den nefret ettiğini hatırlayarak görüyoruz. “Tanrı’nın görünümü olan Mesih’in yüceliğiyle ilgili Müjde’nin ışığı imansızların üzerine doğmasın diye, bu çağın ilahı [Şeytan] onların zihinlerini kör etmiştir” (2.Ko. 4:4). Tanrı’nın Şeytan’a bu kadar izin vermesinin bir ipucu burada görülür. Tanrı’nın hedefi, Mesih’in yüceliğini Müjde ile daha da yüceltmektir.

Başka bir deyişle Tanrı’nın amacı, yalnızca Mesih’in sade gücünü değil, aynı zamanda üstün güzelliğini, değerini ve çekiciliğini de yüceltecek şekilde Şeytan’ı yenmektir. Mesih isteseydi egemen gücüyle Şeytan’ı yok edebilirdi. Bu gerçekten de Mesih’in gücünü yüceltirdi. Fakat bu, İsa’nın Şeytan üzerindeki üstün değerini bu kadar açık bir şekilde göstermeyecekti. Mesih’in uysallığının, alçakgönüllülüğünün ve sevgisinin değiştirici güzelliğini ve gücünü göstermeyecekti. Müjde’nin amacı, çarmıha gerilmiş Mesih’in yüceliğini sergilemek ve “karanlıktan ışığa, Şeytan’ın hükümranlığından Tanrı’ya” (Elç. 26:18) dönen milyonlarca insan ile Şeytan’ı utandırmak ve Müjde’deki Mesih’in güzelliğini tercih etmek için Şeytan’ın yalanlarını yüzüstü bırakmaktır.¹⁵

¹⁵ Ve Şeytan, karanlığında kalmaya ikna ettiği milyonları olduğu için alay ederse, bu sadece Tanrı’nın mahkûmiyetteki adaletini ve kurtulanlar için Tanrı’nın merhametini yüceltmeye hizmet edecektir. Tanrı, her şeyin ayarını ve Mesih’in tüm niteliklerinden en iyisini nasıl yapacağını bilir.

Şeytan'ı bu şekilde yenmek, onu basitçe ortadan kaldırmaktan daha maliyetlidir. Mesih bu zafer için acı çekti ve dünya hâlâ acı çekmektedir. Ancak Tanrı'nın değerleri o kadar kolay sayılamaz. Eğer Mesih şimdi tüm cinleri yok etseydi (ki bunu isterse yapabilir), O'nun sade gücü yücelikle görülecekti, ancak üstün güzelliği ve değeri, Tanrı'nın halkının Şeytan'ın vaatlerinden vazgeçtiği ve Mesih'in kanına ve doğruluğuna güvendiği ve Müjde'de gösterilen İsa'nın daha üstün yüceliğinden zevk aldığı zamanki kadar parlak olmayacaktı.

TANRI MÜJDE OLDUĞUNDA ŞEYTAN'IN GÜCÜ TÜKENİR

Bu, bu kitabın amacının Tanrı için şaşırtıcı derecede önemli olduğu anlamına gelir. Tanrı, Müjde aracılığıyla yüceliğinin o kadar net bir şekilde görülmesini ve tadılmasını amaçlar ki, Şeytan'ın gücü kırılır ve çarmıha gerilmiş Mesih'in tatlılığının Şeytan'ın ayartılarından daha güçlü olduğu herkes için apaçık hâle gelir. Tanrı'yı, Müjde'nin en büyük armağanı olarak göstermemek küçük bir şey değildir. Bu, Şeytan'ın işine gelir ve Müjde aracılığıyla Mesih'in üstün güzelliğinin açığa çıkmasıyla Tanrı'nın Şeytan'ın gücünü kırma planıyla çelişir.

Öyleyse, Mesih'i göstermek için Müjde'yi duyuralım ve yaşayalım. Silahlarımızı kuşanalım ve Tanrı'nın Oğlu'nun üstün yüceliğinde cesur ve sevinç dolu olarak Şeytan'ı yeneelim! Bunun kolay olduğunu söylemiyorum. Bu çok maliyetlidir. Mesih'in çarmıhundan Mesih'in yüceliğine giden sevgi yolu, bir kurban yoludur. Mesih'in Şeytan ve günah üzerindeki üstün güzelliği, bunun için acı çekmeye hazır olduğumuzda en iyi şekilde görülür. Karanlığın gücüne en büyük darbelerden biri, Mesih uğruna acı çekenlerin kanından gelir. "Kardeşlerimiz Kuzu'nun kanıyla ve ettikleri tanıklık bildirisiyle onu

[Şeytan'ı] yendiler. Ölümü göze alacak kadar vazgeçmişlerdi can sevgisinden" (Vah. 12:11). Tanrı'yı Müjde olarak görmek böyle bir hayata yol açar.

Bizi önceden belirledi... öyle ki... yüce lütfu övülsün.

E F E S L İ L E R 1 : 5 - 6

*O'nun aracılığıyla hepimiz tek Ruh'ta Baba'nın huzuruna
çıkabiliriz.*

E F E S L İ L E R 2 : 1 8

*Bütün bunlar Rab'bin kendi kutsalları arasında yüceltmek ve
bütün imanlılarda hayranlık uyandırmak üzere geldiği gün olacak.*

2 . S E L A N İ K L İ L E R 1 : 1 0

*Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa
Mesih'i tanımalardır.*

Y U H A N N A 1 7 : 3

MÜJDE—TÜM KURTARAN VE ACI VEREN ARMAĞANLARI ARACILIĞIYLA VE ARMAĞANLARINDA TANRI'NİN KENDİSİNİ ARMAĞAN OLARAK VERMESİ

TANRI'YA DEĞER VEREN MİNNETTARLIK İLE ARMAĞANLARA DEĞER
VEREN PUTPERESTLİK ARASINDAKİ ÇİZGİ

Bu ve bir sonraki bölümde sorduğum soru şudur: Müjde'den bize akan tüm armağanlar, Müjde'nin nihai ve en önemli armağanı olan Tanrı'nın kendisi ile nasıl ilişkilidir? Bu iki bölümün zorluğu, Tanrı'nın armağanlarını küçümsemek ile Tanrı'nın armağanlarını putlaştırmak arasındaki ince çizgide yürümektir. Bu, Tanrı'ya değer veren minnettarlık ile armağanlara değer veren putperestlik arasındaki çizgidir. Açıklamaya çalışacağım gerçek şu ki, Tanrı'nın tüm armağanları, Tanrı'nın yüceliğini daha fazla ortaya çıkarmak uğruna verilmiştir, bundan dolayı armağanların doğru kullanımı, sevgimizi onlara değil, onlar aracılığıyla yalnızca Tanrı'ya dayandırmaktır.

Sevgimizi dayandırmaktan kastettiğim, yüreklerimizin arzularının son noktalarını—amaçlarını, dinlenme yerlerini—sadece Tanrı'da bulmalarını; her ne kadar bu arzular Tanrı'ya binlerce armağanın üstünde çıksalar bile. Augustinus şöyle demiştir, “Sen bizi kendin için yarattın, ve yüreğimiz sende huzur bulana dek huzursuzdur.”¹ Bu huzursuzluk, kendimizi Tanrı'nın armağanlarından birinin tadını çıkarırken bulduğumuzda iyi bir şeydir. Armağan ister kurtuluş (1.Pe. 1:4-5), isterse de yiyecek olsun (1.Ti. 4:3; 6:17), Tanrı'nın armağanlarından zevk alınmalıdır. Ama sevgimiz orada kalırsa, putpe-rest oluruz. Dolayısıyla bu ve bundan sonraki bölümün amacı, kanla satın alınan armağanların (Müjde'nin armağanları da denilebilir) nasıl kendilerine değil, Müjde'nin tek üstün armağanı olan Tanrı'nın kendisine işaret ettiğini Kutsal Yazılar'dan göstermektir.

MÜJDE'NİN ÖNCE DEN BELİRLENME ARMAĞANI

İlk olarak kurtuluşumuzun gerçekleşmesiyle Tanrı'nın bize verdiği armağanların çeşitliliğini düşünün. Bunlarla nasıl sevinmeliyiz? Önceden belirlenme, Müjde'nin ilk armağanlarından biridir; sonsuzluktaki Mesih'in ölümünden önce gelmiş olsa da. Günahlarımız için öldürülen, lekesiz kuzu olan İsa Mesih, dünyanın kuruluşundan önce biliniyordu (1.Pe. 1:20). Bu nedenle, Tanrı bize zamanın başlangıcından önce Mesih'te lütuf verdi (2.Ti. 1:9). Bundan dolayı Pavlus, “Kendi isteği ve iyi amacı uyarınca İsa Mesih aracılığıyla kendisine oğullar olalım diye bizi önceden belirledi” (Ef. 1:5) demiştir. Bu önceden belirlenme, Tanrı'nın, bizi evlat edinme ve O'nun önünde sevgide kutsal ve kusursuz kılma amacıydı.

¹ St. Augustine, *The Confessions of St. Augustine* (New York: Washington Square Press, 1962), 1.

O hâlde kanla satın alınan, bu harika önceden belirlenme armağanıyla nasıl sevinmeliyiz? Pavlus bunun yanıtını Efesliler 1:6'da vermiştir: “Öyle ki, sevgili Oğlu'nda bize bağışladığı yüce lütfu övülsün.” Tanrı'nın önceden belirlenmemizdeki amacı, lütfunun yüceliğine hayran kalmamız ve bu lütfu değer vermemizdir. Başka bir deyişle bizi önceden belirlenmemizin amacı, lütfun yücelikle sergilenmesidir ve sonuç olarak bu lütfu görmemiz, tatmamız ve övmemizdir. Lütfun yüceliği, lütufkâr olan Tanrı'nın yüceliğidir. Bu nedenle önceden belirlenmenin amacı, Tanrı'yı lütufkâr bir kurtaran işi olan önceden belirleme işinde görmemiz ve tatmamızdır. Önceden belirlenmenin ve bunu satın alan Müjde işlerinin amacı, Tanrı'nın lütfunu övmekten hoşnut olmamızdır.

MÜJDE'NİN BEDEN ALMA ARMAĞANINA NASIL SEVİNMEİYİZ?

Tanrı'nın önceden belirlenme armağanını satın alması için, Oğlu'nu bir insan olarak dünyaya göndermesi ve Oğul'un bizim yerimize ölmesi, Tanrı'nın gazabını üstüne alması ve gerçekleştiremediğimiz doğruluğu gerçekleştirmesi gerekiyordu. Tanrı'nın Oğlu'nun dünyaya bu şekilde gelişine *beden alma* denir. Bu, Tanrı'nın hak etmediğimiz büyük bir armağandır. Önceden belirlenme gibi bu da Mesih'in kefarete ödeyen ölümünün hem sonucu hem de koşuluydu. Bu, Tanrı'nın, kutsal fedakârlığının otuz üç yılında Oğlu'nun aşağılanması görünüşte haksız eylemini haklı çıkarmak için, Oğlu'nun ölümüyle Golgota'da ne yapacağını öngörmesinin sonucuydu. Mesih'in ölümü, Tanrı'nın Mesih'i göndererek ve O'nu sınırlılığa ve ıstıraba maruz bırakarak, doğruluğunu haklı çıkaracaktı. Kanla satın alınan bu haklı çıkarma, Tanrı'nın hem adil olmasını hem de kendisine iman eden günahkârları aklayan kişi olmasını mümkün kılmıştır (Rom. 3:24-26).

Öyleyse beden alma armağanına nasıl sevinmeliyiz? Pavlus bunun cevabını Romalılar 15:8-9'da vermiştir: "Mesih, Tanrı'nın güvenilir olduğunu göstermek için Yahudiler'in hizmetkârı oldu [yani Yahudi Mesih olarak beden aldı]. Öyle ki... öteki uluslar merhameti için Tanrı'yı yüceltsin." Burada anlatılmak istenen nokta, Mesih'in Rab'bin hizmetkârı olarak beden almasının güzel bir merhamet sergilenişi olduğudur. Bu merhamet, Tanrı'nın yüceliğinin zenginliğinin bir sergileniştir. Bu yüceliği açığa vuran merhamet sergilenişine verdiğimiz yanıt, yüreğimizin merhamet ışığını Tanrı'nın huzuruna çıkarmasına ve orada Tanrı'nın yüceliğini görüp tatmasına izin vermektedir. Sevincimizin ilgisi armağana takılı kalmalı, ama bu armağanı Tanrı'nın kendisine kadar çıkarmalıdır.

Pavlus Filipililer 2:6-11'de de aynı nokta üstünde durmuştur. Eğer buradaki cümleleri başlarından ve sonlarından alırsak, beden almanın en nihai sebebini açık bir şekilde görürüz. Böyle yaptığımızda ortaya çıkan şey şu oluyor: "Mesih... insan benzeyişinde doğarak... ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğdi... Öyle ki... her dil, Baba Tanrı'nın yüceltilmesi için İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylesin." Beden almanın nihai amacı, insanların Mesih aracılığıyla Mesih'in Rab oluşunu ve Tanrı'nın yüceliğini görmeleriydi. Mesih'in beden almış yaşamı, ölümü ve dirilişinin tüm hikâyesi, Tanrı'nın yüceliğinden şimdiye kadar parlayan en parlak yücelik ışığıydı. Bu Müjde hikâyesi doğru bir şekilde ilan edildiğinde, bu yücelik sergilenir. Eğer bu yücelik gösterilip görülmezse, Müjde'nin en büyük iyiliği görülmez ve kurtuluş olmaz.

BARIŞMA: TANRI'NIN VE SEVİNCİN GELİŞİ

3. bölümde (“Müjde—’İşte Tanrınız!”), iman ile aklanma ve günahların bağışlanması üzerinde zaten durduk. Bunların Tanrı ile aramızdaki engelleri kaldırmayı hedefleyen Müjde armağanları olduğundan bahsettik. Bu armağanlar kendilerince iyi haber değildir. Ama kutsal Tanrı ile günahkârlar arasındaki *barışı* mümkün kılarlar. Bu barış bizi eve, Tanrı’ya getirir. Barışmanın odak noktası, mahkûmiyet olmadan artık Tanrı'nın varlığından zevk alabilmemizdir.

Bu yüzden, Pavlus Romalılar 5:10-11’de “*barışmış olmamızdan*” bahsettikten sonra şunu demiştir, “Yalnız bu kadar da değil, bizi şimdi Tanrı’yla barıştırmış olan Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla, *Tanrı'nın kendisiyle de övünüyoruz.*” Bu barışın amacı güvenli ve kasvetli bir dayanışma değildir. Amaç “Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla, Tanrı'nın kendisiyle övünmemizdir.” Barışmanın odak noktası Tanrı’dır. Barışın sevinci, Tanrı’da sevinmektir. Bu nedenle barış Müjdesi’ni duyurduğumuzda, odak noktası yalnızca düşmanlığın kalkmış olması değil, Tanrı’da sevincin gelişi olmalıdır. Barışmış olduğumuz Tanrı’yı görmek ve O’nu tatmak, İsa Mesih’in iyi haberinin en üstün iyiliğidir.

MESİH BİZ TANRI’YA ULAŞALIM DİYE KAN DÖKTÜ

Mesih’in barıştırmaya veya gazabı yatıştırma veya cezanın ödenmesinin getirdiği tatmin veya kurtuluş veya aklanma veya günahların bağışlanması veya özgürlük işlerini tamamlaması düşünülünce, hepsinin amacı Tanrı'nın kendisinin nihai armağan olmasında özetlenir. 1. Petrus 3:18 bunu açıkça tanımlar: “Nitekim Mesih de *bizleri Tanrı’ya ulaştırmak amacıyla* doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu

olarak ilk ve son kez öldü." Bu gerçeğin bir sonraki tanımı da Efesliler 2:13-18'de görülür. "Ama bir zamanlar uzak olan sizler, şimdi Mesih İsa'da Mesih'in kanı sayesinde *yakın kıldınız... Amacı... çarmıh aracılığıyla bir bedende iki topluluğu Tanrı'yla barıştırmaktı... O'nun aracılığıyla hepimiz tek Ruh'ta Baba'nın huzuruna çıkabiliriz.*" Mesih'in kanının nihai amacı bizim Tanrı'ya "yakın kılınmamız" ve "tek Ruh'ta Baba'nın huzuruna çıkabilmemiz"dir.

TANRI'NIN EN İYİ ARMAĞANI:

TANRI'YA SONSUZLARCA HAYRAN OLMAK

Bunu görmek çok önemlidir. Birçok insan Tanrı'yı benimsemeyen iyi haberi benimsemektedir. Sırf cehennemden kaçmak istediğimizden dolayı yeni bir yüreğimizin olduğunun kanıtı yoktur. Çünkü bu tamamen doğal bir arzudur, doğaüstü değil. Bağışlanmanın psikolojik olarak rahatlatışını, Tanrı'nın gazabının ortadan kaldırılmasını ya da Tanrı'nın dünyasını miras almayı istemek yeni bir yürek gerektirmez. Bütün bunlar, herhangi bir ruhsal değişiklik olmadan da anlaşılabilir. Bunları istemek için yeniden doğuşa gerek yoktur. Kötü olanlar da bunları istiyor.

Bunları istemek yanlış değildir. Hatta istememek akılsızlık olur. Ama değiştiğimiz kanıtı, bu şeyleri, bizi Tanrı'da sevince getirdikleri için istememizdir. Bu, Mesih'in uğruna öldüğü en büyük şeydir. Bu, iyi haberdeki en büyük iyiliktir. Peki neden? Çünkü bizler, Tanrı'nın yüceliğini görüp tatmanın tam ve kalıcı mutluluğunu tatmak üzere yaratıldık. Eğer en büyük sevincimiz bundan daha az bir şeyden geliyorsa, putperestizdir ve Tanrı'yı lekeliyoruzdur. O bizi öyle bir şekilde yarattı ki, O'nun yüceliği bizim O'ndaki sevincimiz

aracılığıyla ortaya çıkmaktadır. Mesih'in Müjdesi, Tanrı'nın Oğlu'nun yaşamı pahasına, bizi sonsuza dek ve giderek artan biçimde mutlu edecek şeyle, yani kendisiyle büyülemek için gerekli her şeyi yaptığının iyi haberidir.

MÜJDE'NİN TAMAMLANMASI:

KUDRETLİ MESİH'E HAYRAN KALMAK

Mesih'in ikinci gelişiyile kurtuluşumuzun *tamamlanması*, Mesih'in kanı ile güvence altına alınmış ve Müjde'de duyurulmuştur. Mesih'in ölümü ve dirilişi, kendisine ait olan herkes adına ölüm üzerinde ona güç verdi. "Ölmüştüm, ama işte sonsuzluklar boyunca diriyim. Ölümün ve ölümler diyarının anahtarları bendedir" (Vah. 1:18). Mesih'in ölüm üzerine zaferi ile bizim ölüm üzerine olan zaferimiz arasında kuvvetli bir bağ vardır. "Mesih İsa'yı ölümden diriltten Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa, Mesih'i ölümden diriltten Tanrı, içinizde yaşayan Ruhu'yla ölümlü bedenlerinize de yaşam verecektir" (Rom. 8:11). "Rab'bi diriltten Tanrı, kudretiyle bizi de diriltecek" (1.Ko. 6:14; krş. 2.Ko. 4:14).

Ve Mesih bizi ölümden diriltmeye geldiğinde, "her şeyi kendine bağlı kılmaya yeten gücünün etkinliğiyle zavallı bedenlerimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer hâle getirecektir" (Flp. 3:21). Zafer borazanı çalacaktır: "Ölüm yok edildi, zafer kazanıldı.' Ey ölüm, zaferin nerede? Ey ölüm, dikenin nerede?' Ölümün dikenini günahtır. Günah ise gücünü Kutsal Yasa'dan alır. Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bizi zaferle ulaştıran Tanrı'ya şükürler olsun!" (1.Ko. 15:54-57).

Ancak bu büyük tamamlanmanın odak noktası ne olacak? 2. Selanikliler 1:7-10 buna açık bir cevap verir. Odak noktası Mesih'in yüceliğinde olacak ve biz bu yüceliğe hayran kalacağız.

Bütün bunlar Rab İsa alev alev yanan ateş içinde güçlü melekleriyle gökten gelip görüldüğü zaman olacak. Rabbimiz İsa, Tanrı'yı tanımayanları ve kendisiyle ilgili Müjde'ye uymayanları cezalandıracak. Böyleleri Rab'bin varlığından ve yüce gücünden uzak kalarak sonsuza dek mahvolma cezasına çarptırılacaklar. Bütün bunlar Rab'bin kendi kutsalları arasında yüceltilmek ve bütün imanlılarda hayranlık uyandırmak üzere geldiği gün olacak. Sizler ise iman edenlerdensiniz. Çünkü size ettiğimiz tanıklığa inandınız.

Gelişinin amacı ve Müjde vaadinin tamamlanışı, O'nun "kutsalların arasında yüceltilmesi" ve "bütün imanlılarda hayranlık uyandırması" olacak. Bu bizim büyük sevincimiz, O'nun büyük onuru olacak. Biz sevinç alacağız; O da yücelik alacak. Müjde'nin tamamlanmasının hedefi Mesih'in yüzünde olan Tanrı'nın yüceliğidir. Ve iyi haberdeki en büyük iyilik, sonsuzlukla yüceltmeye ve hayran duyulmaya layık olanı görmemiz ve tatmamızdır.

SONSUZ YAŞAM: TANRI'YI TANIMANIN ZEVKİNİN UZATILMASI VE MÜKEMMELLEŞMESİ

Elbette, bu yüce olay bir tamamlanma olduğu kadar da başlangıçtır. Bu, *sonsuz yaşamın* başlangıcıdır. Mesih'e olan imanımızla bize sonsuz yaşam armağanının zaten verildiği doğrudur. "Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır" (Yu. 3:36). Bu cümledeki geniş zamana dikkat edin. Sonsuz yaşamımız vardır, bunu *sonradan* almayacağız. Bu gerçek, değerli ve sonsuzdur. "Onlara sonsuz yaşam veririm; asla mahvolmayacaklar. Onları hiç kimse elimden kapamaz" (Yu. 10:28).

Ama sonsuz yaşamın doluluğunun dirilişte gerçekleşeceği doğrudur. İsa şöyle demiştir, "Size doğrusunu söyleyeyim,

Tanrı'nın Egemenliği uğruna evini, karısını, kardeşlerini, anesiyle babasını ya da çocuklarını bırakıp da bu çağda bunların kat kat fazlasına ve *gelecek çağda sonsuz yaşama* kavuşmayacak hiç kimse yoktur" (Lu. 18:29-30). Sonsuz yaşamın doluluğu gelecek çağda başlayacaktır. Bundan dolayı Pavlus, "*umut içinde sonsuz yaşamın mirasçıları*" olduğumuzu söylemiştir (Tit. 3:7). Sonsuz yaşam, umut ettiğimiz bir şeydir.

Sonsuz yaşam Müjde'nin en değerli armağanlarından biridir. Kökü, Müjde'nin en bilindik ve en sevilen vaadi olan Yuhanna 3:16'dadır, "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi *sonsuz yaşama* kavuşsun." Demek ki sonsuz yaşam vaadi, Tanrı'nın sevgisine ve Oğlu'nun armağanına bağlıdır. Peki Tanrı'nın sevgisinden ve Müjde'den akan bu armağan nedir?

İsa bunu bize Yuhanna 17'deki duasında söyler. Babası'na şöyle dua eder: "Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımlarıdır" (3. ayet). Başka bir deyişle, sonsuz yaşam denen Müjde armağanı, yalnızca her dünyasal zevkin uzatılması değildir. Tanrı'yı ve Oğlu İsa Mesih'i tanımanın getirdiği memnuniyetin uzatılması ve mükemmelleştirilmesidir. "Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımlarıdır." Diğer tüm tanrılar gitmelidir. Tanrı'da olmayan diğer tüm zevkler gitmelidir; iyi olan şeylerin elden alınması gerektiğinden değil, ama sonsuzlukta iyi olana, yani Tanrı'nın kendisine yer açmak için gereklidir. Sonsuz yaşam Müjde'nin büyük bir armağanıdır. Ve bu, tek gerçek Tanrı'yı ve Oğlu'nu sonsuza dek tanımayı ve bundan zevk almayı deneyimlediğimiz zaman, Müjde'nin *büyük armağanı* olur.

MÜJDE BİZİM İÇİN İYİ OLAN HER ŞEYİ SATIN ALDI

Bu armağanlara Müjde'nin kurtaran armağanları diyebiliriz: önceden belirlenme, beden alma, aklanma, barıştırılma, tamamlanma, sonsuz yaşam, vb. Ancak başka armağanlar da var. Müjde, Tanrı'nın her şeye gücü yeten merhametini açığa çıkardı, böylece Tanrı'nın Müjde kalbinden bize başka binlerce daha armağan akmakta. Bunu söylerken Romalılar 8:32 gibi ayetleri düşünüyorum: "Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı?" Bu demek oluyor ki Müjde'nin kalbi, yani Tanrı'nın öz Oğlu'nu esirgememesi, bize "her şeyin" bağışlanacağına garantisidir.

Her şey mi? Bu ne anlama geliyor peki? Romalılar 8:28'de yazan şeyle aynı anlama gelmektedir: "Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte *her durumda* iyilik için etkin olduğunu biliriz." Tanrı "her durumu" alıp, bunları iyiliğimize sunar. Bu, mükemmel olmayan yönetimimizin istediği her şeyi alacağımız anlamına gelmez. Bu, bizim için iyi olanı alacağımız anlamına gelir.

MÜJDE HER GERÇEK İHTİYACIMIZIN KARŞILANACAĞININ GÜVENCESİNİ VERİR

Bunu, Filipililer 4:19 ile karşılaştırın: "Tanrım da *her ihtiyacınızı* kendi zenginliğiyle Mesih İsa'da görkemli bir biçimde karşılayacaktır." Her ihtiyaç! Bu zor zamanlarımızın olmayacağı anlamına mı geliyor? Kuşkusuz hayır. Bundan yedi ayet öncesinde Pavlus şöyle der, "Yoksulluk çekmeyi de bilirim, bolluk içinde yaşamayı da. İster tok *ister aç*, ister bolluk *ister ihtiyaç* içinde olayım, her durumda, her koşulda yaşamamın sırrını öğrendim. Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabili-

rim" (12. ve 13. ayet). Bu harikadır. Tanrı "her ihtiyacımızı" karşılar (19. ayet). Dolayısıyla, "açlık" ve "ihtiyaç" içinde yaşamayı öğrendim (12. ayet). Beni güçlendirenin aracılığıyla "her şeyi" yapabilirim; açlık ve ihtiyaç dahil! Buradan çıkar-dığım sonuç, Hristiyanlar için her ihtiyacın (Tanrı'nın isteğini yapmak ve O'nu yüceltmek için) karşılanacağıdır. Romalılar 8:32'ye göre bu, Müjde tarafından güvence altına alınmıştır.

Bu, Romalılar 8:35-37'de daha açık bir şekilde ifade edilmiştir. Burada, bizi seven Mesih'in aracılığıyla her tür durumda galiplerden üstün olduğumuz belirtilir; öldürülsek bile. "Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı? Yazılmış olduğu gibi: 'Senin uğruna bütün gün öldürüyoruz, kasaplık koyun sayılıyor.' Ama bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hepsinde galiplerden üstünüz." Ne kadar hayret verici! Bütün gün öldürülsek de galiplerden üstünüz! Bizi Mesih'in sevgisinden hiçbir şey ayıramaz; Mesih'in sevgisinin bizi zarardan koruyor olmasından değil, Tanrı'nın sevgisinden mahrum kalmanın ve imansızlığın en büyük zararından korumasından dolayı. Tanrı'nın sevgisinin Müjde armağanı yaşamdan daha üstündür.

ÖLÜM DAHİL HER ŞEY SİZİNDİR

"Ne ölüm, ne de yaşam... bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir" (Rom. 8:38-39). Hatta, ölüm bizi yalnızca Tanrı'nın sevgisinden ayıramayan bir şey değildir, aynı zamanda tüm zorluklarıyla birlikte bir Müjde armağanıdır. Pavlus'un bunu 1. Korintliler 3:21-23'teki açıklamasına bakın, "Bu nedenle hiç kimse insanlarla övünmesin. Çünkü her şey sizindir. Pavlus, Apollos, Kefas, dünya, ya-

şam *ve ölüm*, şimdiki ve gelecek zaman, her şey sizindir. Siz Mesih'insiniz, Mesih de Tanrı'nındır." Ölüm dahil her şey sizindir! Müjde aracılığıyla Tanrı'dan bize verilen armağanlar hazinesinde ölüm de vardır. Öyleyse, Pavlus bir ayette ölüme karşı "galiplerden üstün" olduğumuzu söyler. Diğerinde ise ölüm dahil her şeyin bizim olduğunu söyler. Pavlus'un, Romalılar 8:28 ve 8:32'deki gerçeklerden yola çıkarak, Tanrı'nın ölüm dahil her sıkıntıyı alıp bize hizmete sunduğunu söylemesini anlıyorum. Ölüm "bizimdir"; yani hizmetkârımızdır. "Galiplerden üstün" olduğumuz gerçeği, ölümün savaş sonrasında yalnızca ayaklarımızın altında cansız yatmayacağını gösterir; ölüm tutsak olarak alınıp bize hizmet edecektir.

Peki ölüm bize nasıl hizmet eder? Ölümün kanla satın alınmış hizmeti, Tanrı'nın çocuklarını nasıl kutsar? Pavlus bunun cevabını veriyor: "Çünkü benim için, yaşamak Mesih'tir, ölmek kazançtır" (Flp. 1:21). Ölmek neden kazançtır? İki ayet sonra bunun da cevabını veriyor: "Dünyadan ayrılıp Mesih'le birlikte olmayı arzuluyorum; bu çok daha iyi." Ölümünden sonra Mesih'le olmak, bu dünyada kalmaktan "çok daha iyidir." İşte bu yüzden ölüm kazanmış gibi görünse de, biz galiplerden üstünüzdür. Ölüm, Mesih ile daha iyi bir paydaşlığa açılan kapı hâline gelir.

JOHN OWEN ÖLÜME NASIL HAZIRLANDI

İngiltere'nin en büyük din bilimcisi ve pastörü John Owen 1683 yılında ölümlerini, tüm odağı Mesih'in yüceliğindeydi. Son kitabı da şuydu *Meditations on the Glory of Christ (Mesih'in Yüceliği Üzerine Derin Düşünceler)*. Anladığına göre ölüme hazırlanmanın en iyi yolu, bu yücelik üzerine derinlemesine düşünmektir:

Gelecekteki kutsanmışlığımız O'nun olduğu yerde olmak ve O'nun yüceliğini görmekten ibaretse, bunun için Müjde'de açığa çıkarılan yüceliği sürekli olarak düşünmekten daha iyi bir hazırlık olamaz; bu amaçla, son ana kadar ona bakalım ki, aynı yüceliğe dönüştürülebilirim.³

Owen'ın Mesih'in yüceliği üzerine olan kitabının editörü William Payne, onu ölümüne yakın ziyaret ettiğinde, Owen'ın kendisine şunu söylediğini not almıştır, "Ah, Payne kardeş, uzun zamandır beklediğim gün sonunda geldi. Artık yüceliği bu dünyada şimdiye kadar göremediğim veya görebildiğimden farklı bir şekilde göreceğim."⁴

Pavlus, Mesih'le olmanın "çok daha iyi" olduğundan bahsederken bunu demek istemiştir. Mesih'in yüceliğini "farklı bir şekilde" göreceğiz. Tamamen daha üstün bir şekilde. Tanrı zaten ilk olarak bizi bundan dolayı kendisine çağırdı: "Sizleri Oğlu Rabbimiz İsa Mesih'le paydaşlığa çağıran Tanrı güvenilirirdir" (1.Ko. 1:9). Elçi Pavlus ve John Owen, ölümün bu paydaşlığı engellediğine değil, tersine derinleştirdiğine ikna olmuşlardı. Bu yüzden Pavlus şöyle demiştir: "Bedenden uzakta, Rab'bin yanında olmayı yeğleriz" (2.Ko. 5:8).

³ John Owen, *Meditations and Discourses on the Glory of Christ in His Person, Office, and Grace, The Works of John Owen*, vol. 1 (Edinburgh: Banner of Truth, 1965), 275.

⁴ Peter Toon, *God's Statesman: The Life and Work of John Owen* (1971; reprint, Eugene, Ore.: Wipf & Stock, 2005), 171.

MÜJDE'NİN DAHA ACI VERİCİ VE ARITICI ARMAĞANLARI

Bunların hepsi çok garip. Müjde sayesinde, Tanrı bize Mesih'te "her şeyi bağışlayacağını" vaat ediyor (Rom. 8:32). Buradaki "her şey" sadece güzel şeyleri değil, kötü şeyleri de içeriyor: sıkıntı, endişe, zulüm, yokluk, çaresizlik, tehlike, kılıç ve ölüm gibi. Bunların hepsi bizim için Mesih'in kanı ile satın alınan Müjde armağanlarıdır. Ölüm bir armağandır, çünkü bizi Müjde'nin nihai iyiliğine, yani Mesih'in yüzünde olan Tanrı'nın yüceliğini görmeye ve tatmaya daha hızlı götürür.

Peki bu diğer armağanlar; sıkıntı, endişe ve diğerleri? Bunlar nasıl Müjde tarafından satın alınan armağanlardır? Bunlar nasıl Romalılar 8:32 ve 28'de ve Filipililer 4:13'te geçen "her şey"e dahildir? Bunun cevabı şudur ki, kendi kanıyla güçlendirilen Mesih'in merhametli egemenliğinde, bu ıstıraplar Müjde'nin en büyük iyiliğini gerçekleştirir; yani Tanrı'nın Mesih'te daha pak, gerçek ve derinden tatmin edici bir şekilde görülmesi ve tadılması.

PAVLUS'UN VE BİZİM ACIMIZIN MÜJDE'DEKİ TASARISI

Pavlus bunu bize birkaç yerde gösterir. Örneğin 2. Korintliler 1:8-9'da, Asya İli'ndeki korkunç acılarındaki Tanrı'nın Müjde tasarısından bahseder: "Kardeşlerim, Asya İli'nde çektiğimiz sıkıntılardan habersiz kalmanızı istemiyoruz. Dayanabileceğimizden çok ağır bir yük altındaydık. Öyle ki, yaşamaktan bile umudumuzu kesmiştik. Ölümüne mahkûm olduğumuzu içimizde hissettik. *Ama bu, kendimize değil, ölüleri dirilten Tanrı'ya güvenmemiz için oldu.*" Bu Şeytan'ın tasarısı değildir. Tanrı'nın tasarısıdır. Pavlus'un yaşamını tehdit eden acısı, kendisini Tanrı'ya yakın tutmak için Tanrı tarafından tasarlanmıştı. Müjde'nin amacı kolay bir yaşam değildir. Müjde'nin amacı

Tanrı'yı daha derinden tanımak ve O'na daha derinden güvenmektir.

Aynı şekilde 2. Korintliler 12:7-10'da Pavlus, Mesih'in acısız varoluştan daha iyi bir amaç nedeniyle acısını nasıl ortadan kaldırmayı reddettiğini açıklamıştır.

Aldığım vahiylerin üstünlüğüyle gururlanmayayım diye bana bedende bir diken, beni yumruklamak için Şeytan'ın bir meleği verildi, gururlanmayayım diye. Bundan kurtulmak için Rab'be üç kez yalvardım. Ama O bana, "Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır" dedi. İşte, Mesih'in gücü içimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle sevinerek daha çok övüneceğim. Bu nedenle Mesih uğruna güçsüzlükleri, hakaretleri, zorlukları, zulümleri ve darlıkları sevinçle karşılıyorum. Çünkü ne zaman güçsüzsem, o zaman güçlüyüm.

Bu dikenli "Şeytan'ın meleği", Müjde'nin amaçlarını kutlamak için Şeytan'ın erişiminin ötesinde Tanrı tarafından tasarlanmıştı. Şeytan, dirilmiş Mesih'in hizmetçisi olmuştur. Pavlus'un acı çekmesinde Mesih'in amacı neydi? "Gücüm, güçsüzlükte tamamlanır." Bu, sevgiyi bizi acıdan hızlıca kurtarmak olarak görenler için anlaşılmaz. Ayrıca, kendi yüceliğini yüceltmek için Pavlus'un acı çekmesine izin veriyorsa, Mesih'in sevgi dolu olamayacağını söyleyenler için de anlaşılmazdır. Ama yaptığı şey de tam olarak budur. Müjde'deki Tanrı sevgisinin insanlara bu kadar saçma gelmesinin nedeni budur. Bu nasıl sevgi olabilir?

Pavlus bunun nedeninin, tepkisinin sıradan düşünceye tamamen aykırı olmasından dolayı olduğunu düşünüyor. Şunu diyor, "İşte" —yani Mesih güçsüzlüğümde yücelsin diye—

"Mesih'in gücü içimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle *sevinerek daha çok* övüneceğim." "Sevinerek daha çok" mu? Garip bir adam. Hayır. Bunun yerine, Müjde garip demeliyiz. Müjde'nin amacı benim şimdiki rahatım değil. Amacı Mesih'i öyle sevmem ve yüceliğine öyle tutkulu olmam ki, güçsüzlüğüm O'nu yüceltecekse, bunu "sevinerek" yükleneceğimdir.

Tanrı kendi Oğlu'nu esirgemedi. Bunun sayesinde her şey sizindir; "dünya, yaşam, ölüm (ve bedende diken ve yaşamı tehdit eden zulüm), her şey sizindir. Siz Mesih'insiniz, Mesih de Tanrı'nındır." Bunlar Müjde armağanlarıdır, çünkü Mesih'in kanı aracılığıyla Müjde'nin amacını getirmeye yardımcı olurlar. Bu amaç, bizim bu çağdaki rahatımız, zenginliğimiz veya güvencemiz değildir, ama Mesih'e olan güvencemiz ve yüceliğinde olan sevincimizdir.

İMAN, MESİH'İ YÜCELTİCİ ŞEYLERİ TADAR VE BUNLARI KUCAKLAR

Mesih'e dayanma ve yüceliğinden zevk alma olan Müjde amaçları arasındaki bağ nedir? Tanrı'nın, Pavlus'un (ve bizim) Asya İli'ndeki acısının tasarısının "*kendimize değil, ölüleri dirilten Tanrı'ya güvenmemiz için*" olduğunu gördük (2.Ko. 1:9). Ve Mesih'in merhametiyle "bedendeki diken" bırakmasının nedeninin, Pavlus'un bu güçsüzlüğünde "sevinerek" övünmesi için olduğunu da gördük. Başka bir deyişle, fiziksel rahatlıktan daha üstün bir rahatı Mesih'te buldu. Güvenme ve rahatlık arasındaki bağ nedir? Mesih'e olan imanın Mesih'teki zevkle olan ilişkisi nedir? Tanrı'ya güvenmek ve yüceliğini tatmak arasındaki bağ nedir?

Bunu yanıtlamak için şunu sormalıyız: İman neden Mesih'e güvenmelidir? Pornografiyi yayması için O'na güven-

mek yanlış olurdu. Bu iğrenç örneği sadece prensibi açıkça belirtmek için kullanıyorum. Eğer iman Mesih'e yanlış şeyler için güveniyorsa, bu kurtaran iman değildir. Bu yüzden O'na neden güvendiğimizizin bir dayanağı olmayan güven, Mesih'le olan kurtaran bir ilişkinin özü *değildir*. Mesih'i sadece kullanmaktan ziyade O'nu onurlandıran kurtaran bir iman olacağına, imanda başka bir şeyin olması gerekir. Kurtaran iman, Mesih'i yücelten şeyi tadan ve onu kucaklayan bir niteliğe sahip olmalıdır.

“BEN RUHUNUN TATMINİYİM” İFADESİNE NASIL GÜVENİLİR?

Mesih'e, O'na güvenmemizi istediği şeylerle güvenmeliyiz, yani armağanları ve vaatleriyle. Peki bunlar neler? Müjde tarafından satın alınan ve vaat edilen en büyük armağan, Mesih'te açığa çıkarılan ve bizim tatmamız için verilen Tanrı'nın kendisidir. “Bana iman eden hiçbir zaman susamaz” (Yu. 6:35) diyen birisine güvenmek ne demektir? Ya da farklı bir şekilde bakarsak, “Güzelliğim ve yüceliğim ruhunun en derin tatminidir” diyen birisine güvenmek ne demektir? Bu demektir ki güven, bu tatmini tatmalı ve kucaklamalıdır. Güvenin susamışlığı tatmin edilmelidir. “Senin *artık* ruhumun en derin tatmini olduğuna güveniyorum” diyerek bu tatmini tatmamak çelişkidir.

Emin olmak için, gelecek çağda gelecek olan bu tatminin *tamlığı* için Mesih'e güvenmeliyiz. Bu tamlığın tadını şu anda alamıyoruz. Ancak az da olsa tadına baktık. Pavlus'un şu sözleriyle kastettiği şey budur: “Gözle görülene değil, imana dayanarak yaşarız” (2.Ko. 5:7). Şu anda Tanrı'nın yüceliğinin tamlığını göremiyoruz ve tadamıyoruz. “Şimdi her şeyi aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz, ama o zaman yüz yüze

görüreceğiz. Şimdi bilgim sınırlıdır, ama o zaman bilindiğim gibi tam bileceğim" (1.Ko. 13:12). Bunu tam olarak görmek gelecek çağda gerçekleşecek olsa da, şimdi de ruhsal bir bakış vardır (2.Ko. 4:4; Ef. 1:18); ve şu anda ruhsal olarak gördüğümü yüceliğe iman, yüceliği şimdiden tatmayı da içerir.

Kendisini "neşe ve sevinç kaynağımız" olarak sunana güvenmek böyledir. "Tanrı'nın sunağına, neşe, sevinç kaynağım Tanrı'ya gideceğim" (Mez. 43:4). Yani iman, Mesih'te Tanrı'nın yüceliğini tattı ve buna öyle bir değer verdi ki, tamlığını beklemenin beklemeye ve acı çekmeye değdiğini gördü. İman, Mesih'in yüceliğinin bir parçası olan gerçeğin güvenilir olduğunu gördü. Bu nedenle iman, kendisini Mesih'in vaadine bağlayabilir ve yüceliğin ve sevincin tamlığının kesinlikle geleceğine güvenebilir.

MİLYONLARCA MÜJDE MERHAMETİ TANRI OLMADAN İYİ OLAMAZ

Bu ve bundan sonraki bölümün anlatmak istediği, Müjde'nin Mesih'in halkı üzerine milyonlarca merhamet sunduğu, fakat bunların hiçbirinin kendi başlarına iyi haber olmadığıdır. Hepsi, tek büyük iyiliği mümkün kıldıkları için iyidirler; yani Tanrı'nın kendisini tanımak ve O'ndan zevk almak. Bu yüzden Müjde, "İsa Mesih'in yüzünde parlayan Tanrı'nın yüceliğini tanımamızdan doğan ışık" (2.Ko. 4:6) olarak duyurulmalı, inanılmalı ve yaşanmalıdır. Tanrı Müjde'dir derken bunu demek istiyorum.

*Tomurcuklanmasa incir ağaçları,
Asmalar üzüm vermese,
Boşa gitse de zeytine verilen emek,
Tarlalar ürün vermese de,
Boşalsa da davar ağılları,
Sığır kalmasa da ahırlarda,
Ben yine RAB sayesinde sevineceğim,
Kurtuluşumun Tanrısı sayesinde sevinçten coşacağım.
H A B A K K U K 3 : 1 7 - 1 8*

MÜJDE—TÜM İYİ
ARMAĞANLARININ
ARACILIĞIYLA VE
ARMAĞANLARINDA TANRI'NIN
KENDİSİNİ ARMAĞAN OLARAK
VERMESİ

Mesih'in kanıyla satın alınmış olan binlerce Müjde armağanı vardır. Bunu bir önceki bölümde Romalılar 8:32'ye baktığımızda gördük. “Öz Oğlu’nu bile esirgemeyip O’nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O’nunla birlikte bize *her şeyi* bağışlamayacak mı?” Bu “her şeyin” ölümü, zulmü ve bedendeki dikenini de içerdiğini gördük. Ancak “her şeyin” içinde iyi şeyler de var. Bu bölümde bu iyi şeylere bakacağız. Ve aynı soru devam etmekte: Tanrı’nın iyi armağanlarının, Müjde’nin en büyük armağanı olan Tanrı’nın kendisiyle bağı nedir?

DUANIN TÜM YANITLARI, KANLA SATIN ALINMIŞ MÜJDE ARMAĞANLARIDIR

Müjde'nin Tanrısı'nı sırf Müjde armağanlarını almak için kullanmamaya yönelik en önemli Kutsal Kitap'a dayalı uyarılardan birisi duayla ilgilidir. Bu kitabı yazarken hayatımızda bazı sıkıntılı zamanlardan geçtiğimiz için, bu özellikle beni ve karımı ilgilendiriyordu. Tanrı'nın bunun hakkında bir şey yapmasını istiyorduk ve gözyaşlarıyla ve büyük bir ciddiyetle dua ediyorduk. Ancak bir noktada Tanrı'yı onurlandıracak şekilde dua etmediğimizi hissettim. Bu yüzden karıma, az önce bahsettiğim Kutsal Kitap uyarısının bir kısmını ifade eden bir not yazdım:

Erken uyandım ve tekrar uyuyamadım, ve içime güçlü bir his geldi; Rab kendisine güvenmemizi istiyor. Yalvarışlarımın iman dolu olmadığı konusunda beni uyarıyor gibiydi. Dırdır etmeye başlamıştım. Tanrı'ya dırdır iyi değil. Teslim olmadım ve yükümü O'na teslim etmedim. O'na bazen sana davrandığım gibi davrandım, yani bir şeyi öyle bir tonla istiyordum ki, onu almazsam mutsuz olacaktım gibi. Bu imansızlıktır, çünkü Tanrı'nın vermiş olduğu armağanını Tanrı'nın üstüne yükseltir. Bu nedenle, "yükümü Rab'be bırakıyorum" ve "bana destek olacağına ve doğru insanın sarsılmasına asla izin vermeyeceğini" düşünüyorum. Ve bize yol göstermesi için Mezmur 25:8'e bakıyorum: "RAB iyi ve doğrudur, onun için günahkârlara yol gösterir." Dualarıma emin olarak getirdiğim niteliklerden birisi de budur: Ben bir günahkârim.

Şimdi, bu deneyim ve armağanlarını almak için Tanrı'yı kullanmaya karşı Kutsal Yazılar'ın uyarısı, Müjde'nin en büyük armağanının ne olduğunu açıkça ortaya koyuyor mu? Duaya verilen merhametli yanıtlar, Müjde'nin kanla satın alınmış armağanlarıdır. İbraniler 4:16 bize şunu öğretir: "lütuf tahtına" cesaretle yaklaşalım ki "yardım gereksindiğimizde merhamet görelim ve lütuf bulalım," çünkü "büyük başkâhinimiz" (14. ayet) vardır. Büyük başkâhinimiz İsa Mesih'in duaya yanıtı mümkün kılmasının sebebi, O'nun Eski Antlaşma'daki başkâhinler gibi olmamasıdır: "O, öbür başkâhinler gibi her gün önce kendi günahları, sonra da halkın günahları için kurbanlar sunmak zorunda değildir. Çünkü kendini sunmakla bunu ilk ve son kez yaptı" (İbr. 7:27).

Bundan dolayı Tanrı'nın tüm vaatleri Mesih'te Evet olur ve bundan dolayı İsa'nın isminde dua ederiz. "Çünkü Tanrı'nın bütün vaatleri Mesih'te 'evet' tir. Bu nedenle Tanrı'nın yüceliği için Mesih aracılığıyla Tanrı'ya "Amin" deriz" (2.Ko. 1:20). Bu nedenle İsa şöyle dedi, "Gidip meyve veresiniz, meyveniz de kalıcı olsun diye sizi ben atadım. Öyle ki, benim adımla Baba'dan ne dilerseniz size versin" (Yu. 15:16).

Yanıt bulan dualar İsa'nın başkâhin olarak aracılığıyla gerçekleşir ve bu aracılık günahlarımızı silmek için döktüğü kandan gelir, böylece dua yanıtlayan lütuf salınmış olur. Dolayısıyla, duaya yanıt olarak aldığımız tüm bereketleri, ölmüş ve dirilmiş olan Mesih'in Müjdesi'ne borçluyuz. Bu bereketler kendi kendine oluşmamıştır. Bizim gibi günahkârlar için kanla satın alınmıştır.

DUA, TANRI'YI NASIL BOYNUZLAYABİLİR

Tanrı'nın kendisini değil de armağanlarını almak için edilen duaya karşı şimdi Yeni Antlaşma'daki en güçlü uyarıyı görüyoruz. Yakup 4:2-5'te uyarı yer almıştır:

Bir şey arzu ediyor, elde edemeyince adam öldürüyorsunuz. Kıskanıyorsunuz, isteğinize erişemeyince çekişip kavga ediyorsunuz. Elde edemiyorsunuz, çünkü Tanrı'dan dilemiyorsunuz. Dilediğiniz zaman da dileğinize kavuşamıyorsunuz. Çünkü kötü amaçla, tutkularınız uğruna kullanmak için diliyorsunuz. Ey vefasızlar [birebir çeviri: zina edenler!], dünyayla dostluğun Tanrı'ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz? Dünyayla dost olmak isteyen, kendini Tanrı'ya düşman eder. Sizce Kutsal Yazı boş yere mi şöyle diyor: "Tanrı içimize koyduğu ruhu kıskançlık derecesinde özler."

Dua etmemizden dolayı bize neden "zina edenler" diyor? Çünkü Tanrı'dan O'nun arzusu olmayan, kendi arzularımızı tatmin etmek için bazı şeyleri istiyoruz. Bu korkutucudur: Dinimizin en dindar davranışlarından biri olan duada bile Tanrı'yı boynuzlayabiliyoruz. *Boynuzlamak* kelimesi (Eski İngilizcede *Cuckold*), karısı tarafından aldatılan erkeğe denir. Bu yazıda gösterilmek istenen, Tanrı'nın sadık, cömert kocamız olduğudur. Mesela, O'na gidip, elli dolar istiyoruz ve bunu bize veriyor. Bu parayı aldıktan sonra O'ndan uzaklaşıp, koridorun sonundaki yasak aşkımızın olduğu odaya gidiyoruz. Tanrı, "Adın kutsal kılınsın" ifadesini her ricanın merkezi yapmayan duaya aynen böyle bakar.

Yakup bu yazının sonunda "Tanrı içimize koyduğu ruhu kıskançlık derecesinde özler" derken, şunu demek ister: Tanrı

dua ettiğinizde yüreğinizi de ister. Tanrı, kendisinden zevk almayanlara armağan dağıtma makinesi olmayacaktır.

Peki burada Müjde hakkında ne öğreniriz? Dualarımızın yanıtlarını ve sözünü satın alan Müjde'ydi. Burada öğrendiğimiz şey, Müjde'nin amacının bize armağan vermesi değil, Tanrı'nın kendisini vermesidir. O'nun tüm armağanları iyidir. Ancak bunları kullanarak varılması gereken şey, Tanrı'nın yüceliğini daha çok görmek ve Müjde'de gösterilen ahlaki mükemmelliklerini tatmaktır.

TANRI'YA MINNETARLIK, PUTPERESTLİK OLABİLİR Mİ?

Ya birisi şöyle deseydi, "Belki de kocasından 50\$ isteyen kadının problemi, kocasına yeterince minnettar olmadığıdır. Belki de Tanrı ve Müjde ile ilgili problemimiz yeterince minnettar olmadığımızdır." Yani, bu elbette problemin bir parçası. Ancak ana problem bu değil. Bu tanı problemin köküne gitmez, çünkü birisine, verdiği armağan için gerçekten minnettar olunabilir, ama kişi yine de sevilmebilir.

Jonathan Edwards, ilk Büyük Uyanış'ta insanların yüreklerini incelerken bu problemin köküne indi. Onun söyledikleri Müjde'nin ahlaki değeri olmayan bir minnettarlığı nasıl ortaya çıkarabileceğine dikkat etmemize yardımcı olmaktadır.¹

Bize gösterdiği iyilikten dolayı Tanrı'ya olan gerçek şükran ya da minnettarlık, daha önce atılmış bir temelden, Tanrı'nın sevgisinde kendisini armağan olarak vermesinden kaynaklanır; halbuki doğal bir minnet-

¹ Bu düşünceler şurada yazdıklarımaya dayalıdır: "How Not to Commit Idolatry in Giving Thanks," *A Godward Life, Book One* (Sisters, Ore.: Multnomah, 1997), 213-214.

tarlığın böyle bir öncül temeli yoktur. Alınan iyilik için Tanrı'ya olan minnettar sevginin lütufkâr kıpırtıları, her zaman zaten yürekte bulunan ve ilk adımda başka zeminlere, yani Tanrı'nın kendi üstünlüğü üzerine kurulmuş bir sevgi deposundandır.²

Başka bir deyişle, Tanrı'yı memnun eden minnettarlık, öncelikle Tanrı'nın sağladığı armağanlardan zevk alan minnettarlık değildir (bu elbette bir parçası olacaktır). Gerçek minnettarlık, önceden gelen başka bir şeye dayanmalıdır; yani, Tanrı'nın karakterinin güzelliğinden ve üstünlüğünden duyulan hoşnutluğa. Eğer minnettarlığımızın temeli bu değilse, o zaman Ruh'ta ve Mesih'teki yeni doğadan ayrı olarak, “doğal insanın” deneyimlediklerinin üstünde değildir. Böyle bir durumda Tanrı'ya olan “minnettarlık,” O'ndan zevk almayan imansızların diğer tüm duyguları kadar Tanrı için değersizdir.

Bana verdiğiniz hediyeler için size sık sık teşekkür etsem, ama bir insan olarak size derin bir saygı duymasam, onur duymazsınız. Hediyeleriniz için ne kadar teşekkür etsem de, böyle bir durumda hakarete uğramış hissedersiniz. Karakteriniz ve kişiliğiniz beni çekmiyorsa veya etrafınızda olmak bana keyif vermiyorsa, o zaman sevdiğim şeyleri üretmek için bir alet veya makine gibi, kullanılmış hissedeceksiniz. Bu Tanrı için de aynıdır. Eğer O'nun kişiliğinden ve karakterinden etkilenmezsek ve kurtaran işinde yer almazsak, o zaman O'na olan tüm şükranlarımız, para verdiği için kocasına teşekkür eden ve bu parayı başka bir adamla kullanan kadının şükranları gibidir.

² Jonathan Edwards, *Religious Affections, The Works of Jonathan Edwards*, vol. 2, ed. John Smith (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1959), 247.

ÇARMIHA MİNNETARLIK, PUTPERESTLİK OLABİLİR Mİ?

Mesih'i kendileri için ölmeye gönderen Tanrı'ya şükreden insanlar için bile aynı putperestliğin geçerli olması şaşırtıcıdır. Belki de insanların, Tanrı'nın bize Mesih'in ölümü ile ne kadar değer verdiğini göstermesinden dolayı, O'na minnettar olmamız gerektiğini söylediklerini duymuşsunuzdur. Başka bir deyişle, bu insanlar değerimizin bir yankısı olarak çarmıha minnettarlar. Bu minnettarlığın temeli nedir?

Jonathan Edwards buna ikiyüzlülerin minnettarlığı demiştir. Neden mi? Çünkü "ilk önce seviniyorlar ve Tanrı tarafından ne kadar değer gördükleri üzerine kendilerini yüceltiyorlar; sonra bunun temelinde, Tanrı onlara sevecen geliyor... Tanrı'nın ve Mesih'in onlara ne kadar değer verdiğini duymaya seviniyorlar. Bu nedenle sevinçleri kendilerinde olan sevinçleridir, Tanrı'da olan değil."³ Günümüzde çarmıhın (yani çarmıhın bizim değerimizi ne kadar övdüğünün) en yaygın tanımlarından birisinin ruhsal değeri olmayan, doğal bir benlik-sevgisi tanımı olmasını öğrenmek şok edicidir.

Burada hepimiz Jonathan Edwards'ın bilgeliğini dinlemeliyiz. Her şeyi (şükran sunmak dahil) Tanrı'nın yüceliği için yapmanın ne anlama geldiğini bize söylüyor (1.Ko. 10:31). Bize Müjde'nin ne için olduğunu gösteriyor. Ve Müjde'ye olan minnettarlığımızın temeli, armağanları Veren'de değil de, armağanların kendisindeyse, Tanrı yüceltilmez. Eğer Müjde'ye olan minnettarlık, Tanrı'nın armağanlarının temelinde yatan Tanrı'nın yüceliğine dayanmıyorsa, bu gizli putperestliktir. Tanrı bize Müjde'de Mesih'in yüzünde olan Tanrı'nın yüceliğinin ışığını gören yürekler versin. O'nda, olduğu gibi sevinmemizi sağlasın, böylece armağanlarına olan minnettarlığımız, bunları Veren'in üstünlüğüne olan sevincimizin yankısı olsun!

³ A.g.e., 250-251.

TANRI NEDEN MATERYAL BİR DÜNYA YARATTI

Bu, Tanrı'nın yarattığı ve verdiği iyi şeyler hakkında yüzlerce soruya olan yanıttır. Beş duyumuz ile beraber bedenlerimiz de dahil olmak üzere, materyal dünyanın yaratılması Tanrı'nın fikriydi. Bunu esas olarak putperestliğe bir ayartı olsun diye değil, yüceliğinin bir göstergesi olarak yaptı. "Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta" (Mez. 19:1). Bu milyonlarca hayvan ve bitki türünün ve milyonlarca galaksinin amacıdır. "Oysa Tanrı'nın yarattığı her şey iyidir, hiçbir şey reddedilmeli; yeter ki, şükranla kabul edilsin" (1.Ti. 4:4). Eğer şükran, tüm armağanlarından da öte olarak bunları Veren'in yüceliğini görmede köklenmişse ve armağanlarında da sevinç duyulan *O ise*, evet.

Yüceliğine aracı olan ve Yaratıcı'ya tapınan yaratılış hakkında daha fazla konuşmak isterdim. Ama bu konuya *When I Don't Desire God: How to Fight for Joy*⁴ (Tanrı'yı Arzulamadığım Zaman: Sevinç İçin Nasıl Savaşılır) adlı kitabımın "Sevinç İçin Olan Savaşınızda Dünyayı Nasıl Ustalıkla Kullanırsınız" isimli bölümünde değindim. Eğer bu konunun daha derinine girmek istiyorsanız, umarım buraya da bakarsınız,

Şu kadarını söyleyebilirim ki Tanrı, Tanrı olmayanı da yarattı. Bundan dolayı Tanrı olmayanın varlığı iyidir. Tanrı'nın Tanrı olmayanı yaratmasının sebebi, Tanrı'nın kendisinin dışındaki varlıklara yüceliğini göstermesinin en iyi yolunun bu olmasıydı. Bunu yapmasındaki sebebi hem onlara olan *sevgisinin* hem de yüceliğinin *göstergesinin* eş zamanlı olmasıydı. "Eş zamanlı" dememin sebebi, bu iki şeyin aynı anda oluyor olmasıdır. Tanrı açığa çıkar ve biz de seviliriz. Sevgi bize, bizim için en iyisini verir ve bizim için en iyi olan Tanrı'yı tanı-

⁴ John Piper, *When I Don't Desire God: How to Fight for Joy* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2004), 175-206.

mak ve O'ndan zevk almaktır. Tanrı, bizim zevkimiz için yüceliğinin doluluğunun en iyi nasıl gösterileceğini biliyor. Bu, materyal yaratılış olmadan olamazdı. Tanrı, materyal dünyayı yaratarak bize olan sevgisini ve kendisini gösterdi. Bu, tüm yaratılış "Tanrı'nın yüceliğini ilan ettiğini" görsün diye Tanrı bize gören gözler verdikçe gerçekleşmeye devam etmektedir.

TANRI'NIN MÜJDE'DEKİ YÜCELİĞİ, DOĞADAKİ TÜM YÜCELİĞİNİ AŞAR

Ayrıca Tanrı, düşüşten *sonra* materyal dünyada kurtaran işini yaparak, doğada ve insanda görünen yüceliğinin ortaya çıkışının ötesine geçmiştir. Bu, yalnızca insanlar için Tanrı'nın kaybolmuş görüşünü görmek için değil, aynı zamanda Müjde'de, düşüş ve kurtuluş tarihi olmadan görülecek olandan çok daha fazla bir şekilde yüceliğini ortaya çıkarmak içindi.

John Owen, Müjde'de Tanrı'nın yüceliğinin eşsiz bir şekilde ortaya çıkışı hakkında yoğun bir kavrayışa sahipti. Ölme ve Mesih'le yüz yüze görüşmeye hazırlanırken dikkatini buraya dikti.

Kutsanmış Müjde'de Mesih'in açığa çıkarılışı, tüm yaratılışın ve onun adil kavrayışının, eğer ulaşılabiliirse, kapsayabileceğinden veya karşılayabileceğinden çok daha mükemmel, yüce ve kutsal bilgelik ve iyilik ışınlarıyla doludur. Bunun kavrayışı olmadan, insan zihni, ne kadar diğer icatlar ve keşiflerle gurur duysa da, karanlılık ve karışıklık içindedir.⁵

⁵ John Owen, *Meditations and Discourses on the Glory of Christ in His Person, Office, and Grace, The Works of John Owen*, vol. 1 (Edinburgh: Banner of Truth, 1965), 275.

Dolayısıyla Müjde'de, yaratılıştaki olduğu gibi (yalnızca yaratılıştan daha çok olarak) Tanrı'nın bize olan sevgisi ve kendisini açığa çıkarması aynı işle gerçekleşir. En büyük sevgi eylemi, en iyi armağanı, gerekirse en büyük bedelle, en az hak edene bile vermektir. Tanrı'nın yaptığı budur. Tanrı, Oğlu'nun yaşamı pahasına, kesinlikle hak etmeyenlere en iyi armağanı verdi: Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğinin sergilenmesi. Bunların hiçbiri, yaratılmış materyal dünya olmadan mümkün olmazdı.

DÜNYAYI ZİYAFET VE ORUÇ İÇİN KULLANIRIZ

Bundan dolayı materyal dünyaya kötü şekilde bakmamalıyız. Burası, bu çağda ayartılarla doludur. Ancak bunun çözümü dünyadan tamamen çekilmek değildir. Bu zaten imkânsızdır. Günahkâr yüreğimiz hep bizimlidir. Cennete giden, savaş durumunda olan yol, Kutsal Kitap'a dayalı olarak dengeli bir şekilde, Tanrı'nın yarattığı dünyaya hem evet hem de hayırdır. Hristiyan disiplini olan oruç ve Hristiyan ayrıcalığı olan ziyafet, bu yola giden yolu işaret eder. *A Hunger for God (Tanrı'ya Acıkmak)* adlı kitabımda, materyal dünyanın zevklerini ve tehlikelerini şu şekilde yakalamaya çalıştım.

Tanrı neden ekmeği yarattı ve insanı ömür boyu ona ihtiyaç duyacak şekilde tasarladı? O, yiyeceğe ihtiyacı olmayan bir yaşam da yaratabilirdi. O Tanrı'dır. Bunu istediği şekilde yapabiliirdi. Neden ekmek? Ve neden açlık ve susuzluk? Cevabım çok basit: Tanrı'nın Oğlu'nun "yaşam ekmeği Ben'im" (Yu. 6:35) dediği zaman, O'nun nasıl biri olduğu hakkında bir fikir sahibi olmamız için ekmeği yarattı. İsa, "Bana iman eden hiçbir zaman susamaz" (Yu. 6:35) dediğinde Mesih'e imanının nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikir sahibi olmamız için

susuzluk ve tatminlik ritmini yarattı. Tanrı, yemek ve suya ihtiyaç duyan ve hoş tatları algılama kabiliyeti olan varlıkları yaratmak zorunda değildi.

Ancak evrenin merkezi insan değil, Tanrı'dır. Ve Pavlus'un dediği gibi her şey, "O'nun aracılığıyla ve O'nun için var oldu" (Rom. 11:36). "O'nun için" demek, her şeyin dikkati O'na çekmesi ve O'na hayranlık duyması için var olduğudur. Koloseliler 1:16'da, Pavlus daha belirgin bir şekilde "Her şey O'nun [Mesih'in] aracılığıyla ve O'nun [Mesih] için yaratıldı" demiştir. Bu nedenle ekme Mesih'in yüceliği için yaratılmıştır. Açlık ve susuzluk Mesih'in yüceliği için yaratılmıştır. Oruç da Mesih'in yüceliği için yaratılmıştır.

Bu, ekmeğin Mesih'i iki şekilde yücelttiği anlamına gelir: O'nun iyiliği için şükranla yenilerek ve Tanrı'nın kendisine olan açlık nedeniyle yenmeyerek. Yemek yediğimiz zaman, göksel yemeğimizin simgesi olan Yaşam Ekmeği'nin tadına bakmış oluruz. Ve oruç tuttuğumuzda, "Ben simgenin üstünde olan Hakikati seviyorum" deriz. Kutsal kişinin yüreğinde hem yemek yemek hem de oruç tutmak bir tapınmadır. Her ikisi de Mesih'i yüceltir. Her ikisi de yüreği—minnet ve özlemle—Veren'e gönderir. Her ikisinin de belirlenmiş yeri ve her ikisinin de tehlikesi vardır. Yemek yemenin tehlikesi, bu armağana aşık olmamızdır; orucun tehlikesi ise irade gücümüzle armağanı ve yüceliği küçümsememizdir.⁶

TANRI'DA VE ARMAĞANLARINDA KESİNTİSİZ SEVİNÇ

Fakat İsa Mesih'in Müjdesi bizi her şeyin üstünde Tanrı'nın yüceliğini görmemiz ve tatmamız için özgür bıraktığında,

⁶ Önceki iki paragraf şuradan alıntıdır: John Piper, *A Hunger for God: Desiring God Through Prayer and Fasting* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 1997), 21.

Tanrı'da ve armağanlarında kesintisiz sevinci deneyimlememiz için bize yol açılır. Her armağanı, Tanrı'nın yüceliğinin güneşinden bir ışık hüzmeleri olarak görebiliriz. Bu hüzmelerdeki her sevinç, ışık pınarına kadar gider ve orada biter. Yaratılmış hiçbir şey Tanrı'nın rakibi olmaz, sadece açığa çıkarılışı olur. Bu nedenle, Müjde ile kurtulmuş zihin için, yaratılmış şeylerdeki tüm sevincin Tanrı'daki sevinçle kesintisiz olduğunu söyleyebiliriz.

Bunu, imanlı olanla aynı şeylerden zevk alan bir imansız için söyleyemeyiz. İmanlıya şunu söyleyebiliriz: çocuğundan aldığın doğru şekilde deneyimlenen zevk, Tanrı'da olan zevktir. Yeniden doğmuş olan kişi bunu duyunca ne demek istediğini anlayacak ve bu deneyimde sevinç bulacak ve derinleştirecektir. Ancak yeniden doğmamış olan kişinin neden bahsettiğini hakkında hiçbir fikri olmayacaktır. Bir çocukta olan sevinç, Tanrı'da değil, bir çocukta olan sevinçtir. Bu büyük bir trajedidir ve Müjde'yi duyurmamız ve *Tanrı Müjde'dir* derken ne demek istediğimizi açıklamamız için bir neden dahadır.

RUHSAL GÜCÜN VAADI VE TEHLİKESİ

Düşmüş bir materyal dünyada, denemelerin ve ayartıların bolluğu kaçınılmazdır. Müjde, kurtuluş için büyük bir güç gelir; bizi her şeyin üstünde Tanrı'yı görmekten ve O'nu tatmaktan alıkoyan her şeyden özgür kılmak için gelir. Bu nedenle güç, iyi bir Müjde armağanıdır. Ancak güç bile aldatıcı olabilir ve Tanrı, ruhsal gücü kendisinden daha fazla sevmemizi kıskanır.

Tanrı, kendisini mi yoksa güç armağanını mı sevdiğimizi sınamak için bilinmeyen ruhsal güç bile kullanacaktır. Yasa'nın Tekrarı 13:1-3'teki şu şartı sınamayı düşünün.

Aranızdan bir peygamber ya da düş gören biri çıkarsa, bir belirtiyi ya da şaşılasi bir olayı önceden bildirirse, "Bilmediğiniz başka ilahlara yönelip tapalım" derse, söz ettiği belirti, şaşılasi olay gerçekleşse bile, o peygamberi ya da düş göreni dinlememelisiniz. Tanrımız RAB kendisini bütün yüreğinizle, bütün canınızla sevip sevmediğinizi anlamak için sizi sınamaktadır.

Başka bir deyişle, bizi armağanı, bunu verenden daha çok sevmeye teşvik eden yalnızca materyal dünya değildir. Ruh-sal dünya da aynı tehlikelere sahiptir. Belirtiler ve harikalara duyulan sevgi, tıpkı herhangi bir materyal şey gibi, Tanrı sevgisinin yerini alabilir.

Bu, insanları Mesih'e yönlendirmede mucizelere yapılan yanlış vurgu konusunda bizi uyarmalıdır. Büyücü Simun'un yaptığı hatayı yapmak mümkündür. O, Petrus'un doğüstü güçleriyle büyülenmişti ve aynısını istemişti, ama o "kin dolu, kötülüğe tutsak birisiydi" (Elç. 8:23). Mucizelerin, günümüzde bile, olmayacağını söylemiyorum. Luka bunu Elçilerin İşleri 14:3'te açıkça ifade etmiştir, "Rab de onlara belirtiler ve harikalar yapma gücü vererek kendi lütfunu açıklayan bildiriye doğruladı." Tanrı'nın tüm armağanlarının, belirtilerinin ve harikalarının, Tanrı'nın doğasına ve karakterine, özellikle de lütfuna tanıklık ettiği gibi. Ancak, materyal armağanlarda olduğu gibi, mucizevi armağanlar da yüreklerimizi Tanrı'ya değil kendilerine çekebilir. İşte bu nedenle, Tanrı'nın Müjde olduğunu vurgulamaya devam etmeliyiz.

RUHSAL GÜÇ VE FİZİKSEL ZEVK ARASINDAKİ ÖLÜMCÜL BAĞLANTI

İsa materyal zevklerin, gücün ruhsal belirtileriyle ne kadar yakından bağlantılı olduğunu gösterdi. İsa, beş bin kişiyi beş arpa ekmeği ve iki balıkla besledikten sonra, kalabalık İsa'yı aramaya geldi. Fakat İsa onların yüreklerinde, gerçek öğrenciliği görmedi. Şöyle dedi, "Size doğrusunu söyleyeyim, doğüstü belirtiler gördüğünüz için değil, ekmeklerden yiyip doyduğunuz için beni arıyorsunuz" (Yu. 6:26). Başka bir deyişle, mucizenin amacını anlamadılar. Amaç, Mesih'in yüceliğini görmelerine ve O'na tapınmalarına yardımcı olmaktı. Ama gördükleri sadece bir mucizeydi. Ve gerçekten de bu mucizeye inandılar. Ancak bu tür bir inanç Mesih için bir onur değildir. Şeytan da mucizeye inandı ve titredi. İnsanlar inandılar ve bunu sadece doğal amaçları için kullanmak istediler. Müjde, doğal yaşama bir eklenti sunmaz. Mesih'in yüzündeki Tanrı'nın her şeyi tatmin eden yüceliğini sunar.

Tanrı'ya götüren ama Tanrı olmayan tüm cazibeler değerli ve risklidir. Bizi Tanrı'ya götürebilir veya kendilerine çekebilirler. Bunlar yemek, evlilik, kilise ya da mucizeler olabilir. Bütün bu nimetler, Tanrı'dan gelen aşk mektuplarıdır. Ancak, Müjde'nin Tanrı'nın kendisi olduğunu sürekli vurgulamazsak, insanlar postacıya aşık olacaklar; adı günahların bağışlanması, sonsuz yaşam, cennet, hizmet, mucize, aile ve yemek olsa da.

DÜĞÜNÜMÜZDE YERE KAZIK ÇAKTIK:

HER ŞEYİN ÜSTÜNDE TANRI

Kutsal Kitap'ta bizi bu hatadan koruyan bazı çarpıcı ifadeler vardır. En sevdiğilerimden birisi, kısmen 1968 yılındaki düğünümüzde okunduğu için, Habakkuk 3:17-18'dir. "Tomur-

cuklanmasa incir ağaçları, asmalar üzüm vermese, boşa gitse de zeytine verilen emek, tarlalar ürün vermese de, boşalsa da davar ağılları, sığır kalmasa da ahırlarda, ben yine RAB sayesinde sevineceğim, kurtuluşumun Tanrısı sayesinde sevinçten coşacağım." Burada Tanrı'nın kendisinin yaşamdan ve yaşamın verdiği tüm dünyevi iyiliklerden daha değerli olduğundan daha açık ne olabilir? Bu kitabın amacı, Müjde aracılığıyla satın alınan ve vaat edilen en büyük iyiliğin, Tanrı'yı İsa Mesih'te bu şekilde tanıma ve O'ndan zevk alma deneyimi olduğunu göstermektir.

YAŞAMI DEVAM ETTİREN TANRI'NIN SEVGİSİ,
YAŞAMDAN DAHA İYİDİR

Davut da aynı şeyi Mezmurlar 63:1-3'te söyledi.

Ey Tanrı, sensin benim Tanrım, Seni çok özliyorum, canım sana susamış, kurak, yorucu, susuz bir diyarda, bütün varlığımla seni arıyorum. Kutsal yerde baktım sana, gücünü, görkemini görmek için. Senin sevgin yaşamdan iyidir, Bu yüzden dudaklarım seni yüceltir.

Buradaki en dikkat çekici şey, "Senin sevgin yaşamdan iyidir" demesi. Bunun bu kadar dikkat çekici olmasının sebebi, bu "sevginin" Mezmurlar'ın her yerinde kutlanıyor oluşudur, çünkü bu kurtarıyor, koruyor, esirgiyor ve düşmanı yeniyor. Bu, yüzlerce dünyevi nimetin köküdür. Ancak Davut, Tanrı'nın sarsılmaz sevgisinin tüm dünyevi armağanları üzerinde düşündüğünde, sevginin kendisinin "yaşamdan daha iyi" olduğunu söyler; tüm bu dünyevi armağanların tadının çıkarıldığı yaşam. Burdan, onu seven Tanrı'nın, sevgisinin tüm armağanlarından daha iyi olduğu anlamını çıkarıyorum.

“İSTEMEM SENDEN BAŞKASINI”

Bu, Tanrı'yı yücelten bu sözleri yazarken Asaf'ın düşünce yapısıydı: “Öğütlerinle yol gösterir, beni sonunda yüceliğe ulaştırirsin. Senden başka kimim var göklerde? İstemem senden başkasını yeryüzünde. Bedenim ve yüreğim tükenebilir, ama Tanrı yüreğimde güç, bana düşen paydır sonsuza dek” (Mez. 73:24-26). İstemem senden başkasını göklerde ve yeryüzünde, ey Tanrım. Bu her şeyden önce, diğer tüm iyi şeyler gitse de, Asaf'ın yine de Tanrı'da sevineceği anlamına gelir. İkinci olarak bu, yeryüzündeki ve gökteki diğer tüm iyi şeyler aracılığıyla ve bu iyi şeylerde, Asaf'ın Tanrı'yı gördüğü ve O'nu sevdiği anlamına gelir. Her şey, Tanrı'yı gösterdiği şey için arzu edilir. Augustinus bunu şöyle ifade etmiştir: “Senin uğruna sevmediği bir şeyi Seninle aynı derecede seven, Seni çok az sever.”⁷

İsa bunu şöyle ifade eder: “Annesini ya da babasını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir. Oğlunu ya da kızını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir” (Mat. 10:37). Eğer biz İsa'nın gerçek öğrencileriysek, İsa hayatımızın en büyük hazinesi olmalıdır. İsa, her şeyin üstünde sonsuz bir sevinçle O'nu görmemizi ve tatmamızı mümkün kılmak üzere, bizim için öldü ve yeniden dirildi. Müjde'nin gerçekleş-tirmeyi amaçladığı büyük iyilik budur.

Bu nedenle, Müjde'nin en derinine nüfuz etmiş olanlar, elçi Pavlus gibi konuşurlar: “Ama benim için kazanç olan her şeyi Mesih uğruna zarar saydım. Dahası var, uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih'i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum” (Flp. 3:7-8).

⁷ Aziz Augustinus'tan alıntıdır, *The Confessions of St. Augustine* (X, 40), *Documents of the Christian Church*, ed. Henry Bettenson (London: Oxford University Press, 1967), 54.

TANRI, DİĞER HER ŞEYDE VE BU ŞEYLERİN ÜZERİNDE,
MÜJDE'NİN EN BÜYÜK ARMAĞANIDIR

Bu ve önceki bölümlerde göstermeye çalıştığım şey, Müjde'nin en ruhsal olandan en materyal olanına kadar birçok iyi armağanı satın alıp vaat etmesine rağmen, yine de Tanrı'nın kendisinin Müjde'de vaat edilen en nihai iyilik olduğudur. Eğer tüm diğer şeylerin *üzerinde* ve *içinde* bu en büyük iyiliği görmüyor ve tatmıyorsa, iyi haberin neden gerçekten iyi olduğunu henüz bilmiyoruzdur. Jonathan Edwards, Tanrı'nın kendisinin bizim en büyük sevincimiz olduğu ve O'nun, diğer tüm sevinçlerdeki gerçek ve kalıcı sevinç de olduğu gerçeğini çok güçlü bir şekilde dile getirmiştir.

Kurtarılanların tüm kazancı Tanrı'dadır. Kurtuluş sayesinde sahip oldukları ve zevkine vardıkları yüce kazanç Tanrı'nın kendisidir. O en yüce kazançtır ve Mesih'in satın aldığı kazançların toplamıdır. Tanrı kutsalların mirasıdır; O onların ruhlarına düşen paydır. Tanrı onların serveti ve hazinesidir, onların yiyeceğidir, onların yaşamıdır, onların ikamet yeridir, onların süsü ve tacıdır ve onların sonsuz onuru ve yüceliğidir. Cennette Tanrı'dan başka hiçbir şeyleri yoktur; Tanrı kurtarılanların ölümden aldıkları ve dünyanın sonunda dirilişte bulacakları yüce kazançtır. Rab Tanrı, O'dur göksel Yeruşalim'in ışığı; O'dur akan "yaşam suyu ırmağı" ve "Tanrı'nın cennetinde" büyüyen yaşam ağacı. Tanrı'nın görkemli sıfatları ve güzelliği kutsalların zihinlerini sonsuza dek oyalayacak ve Tanrı'nın sevgisi onların sonsuz ziyafeti olacaktır. Kurtarılanlar başka şeylerden de zevk alacaklardır; meleklerden

zevk alacak ve birbirlerinden zevk alacaklardır. Ancak meleklerde, birbirlerinde veya başka herhangi bir şeyde zevk alacakları şeyler, onlara neşe ve mutluluk verecek olan şeyler, onlarda Tanrı'ya dair görülen şeyler olacaktır.⁸

⁸ Jonathan Edwards, “God Glorified in the Work of Redemption, by the Greatness of Man’s Dependence upon Him, in the Whole of It (1731)” (1. Korintliler 1:29-31 üzerine vaaz), *The Sermons of Jonathan Edwards: A Reader*, ed. Wilson H. Kimnach, Kenneth P. Minkema, ve Douglas A. Sweeney (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1999), 74-75.

Baba, bana verdiklerinin de bulunduğum yerde benimle birlikte olmalarını ve benim yüceliğimi, bana verdiğin yüceliği görmelerini istiyorum. Çünkü dünyanın kuruluşundan önce sen beni sevdin. Adil Baba, dünya seni tanımıyor, ama ben seni tanıyorum. Bunlar da beni senin gönderdiğini biliyorlar. Bana beslediğin sevgi onlarda olsun, ben de onlarda olayım diye senin adını onlara bildirdim ve bildirmeye devam edeceğim.

Y U H A N N A 1 7 : 2 4 - 2 6

MÜJDE—BUNU İYİ YAPAN NEDİR: YÜCELİĞİ GÖRMEK Mİ YOKSA YÜCE OLMAK MI?

Hristiyan Müjdesi'nin en iyi haberi, evrenin en yüce Yaratıcısı'nın, O'nun sonsuz güzelliğini görerek ve tadarak sonsuz sevinci bulabilmemiz için, bizimle kendisi arasındaki her engeli ortadan kaldırmak üzere İsa Mesih'in ölümü ve dirilişinde harekete geçmiş olmasıdır. Tanrı'nın kurtaran sevgisi, yapılması gereken şeyin, kendisi için büyük bir bedele mal olsa da, bunu en az hak edenleri sonsuza dek mutlu edecek şeyle, yani kendisiyle hayran bırakmasıdır. Bu nedenle Tanrı'nın Müjdesi ve Tanrı'nın sevgisi, sonsuz zevkimiz için Tanrı'nın kendisini armağan olarak nihai ve tam bir şekilde vermesi olarak ifade edilir.¹ “Bol sevinç vardır senin huzurunda, sağ elinden mutluluk eksilmez” (Mez. 16:11).

¹ Westminster Kısa İlmihal'inin ilk sorusunun cevabının (“İnsanın varlığının en baş amacı, Tanrı'yı yüceltmek ve sonsuza dek O'ndan zevk almaktır”) iki kısmı arasındaki ilişki üzerine ciddi düşünceler için, bkz: Benjamin B. Warfield, “The First Question of the Westminster Shorter Catechism,” *The Westminster Assembly and Its Work, The Works of Benjamin B. Warfield*, vol. 6 (reprint, Grand Rapids, Michigan: Baker, 2003), 379-400.

MESİH, RUHU TATMİN EDEN PAYDIR

Tanrı'yı Mesih'in yüzünde en açık şekilde görmüş ve O'nu en eksiksiz şekilde tatmış olanlar, bize bunun nasıl bir şey olduğunu anlatırlar. Jonathan Edwards, şu sevinç dolu sözlerle kendi ruhuna ve Müjde'nin anlamı üzerine bir pencere açar:

Mesih'e sahip olanlar, ruhu tatmin eden bir paya sahiptir. En gerçek zevklere ve rahatlıklara sahiptirler. Ruhun gerçek mutluluğu burada bulunur. Kazalara ve değişikliklere en az maruz kalırlar... Anlayış için en iyi yer buradadır... Mesih'e sahip oldukları gibi, diğerlerinden daha iyi ve daha büyük zenginliklere sahiptirler... Daha iyi onur gibi... Şehvet düşkününü insanlardan çok daha iyi zevklere sahiptirler. Sevinçleri, bedensel zevke düşkün olanlardan daha fazla şekilde zevk verir. Mesih'in Ruhu'nun aydınlanması, Mesih'in güzelliğinin keşfi ve sevgisinin açığa çıkması gibi başka bir zevk yoktur.²

İsa işte bu yüzden yüreği temiz olanların ne kadar mutlu olduğundan bahsetmiştir; "Çünkü onlar Tanrı'yı görecekler" (Mat. 5:8). İşte bu yüzden Davut şunu demiştir: "RAB'den tek dileğim, tek isteğim şu: RAB'bin güzelliğini seyretmek, tapınagında O'na hayran olmak için ömrümün bütün günlerini O'nun evinde geçirmek" (Mez. 27:4). Tanrı'nın güzelliğini seyretmek, her zaman O'nu en iyi tanıyanların en büyük arzusu olmuştur.

² Jonathan Edwards, "Glorying in the Savior," *Sermons and Discourses 1723-1729, The Works of Jonathan Edwards*, vol. 14, ed. Kenneth P. Minkema (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1997), 467.

BEDEN İÇİN CİNSELLİK NE İSE, EGO İÇİN DE ÖVGÜ BUDUR

Bunu söylemenin sebebi, Tanrı sevgisinin ve Tanrı'nın Müjdesi'nin, temelinde Tanrı merkezli olduğudur. Tanrı, kendisinden zevk almamız için kendisini bize vererek bizi sever. Müjde iyi haberdir, çünkü Tanrı'nın sadece cennete sahip olmamız için değil, aynı zamanda Tanrı'ya sahip olmamız için Mesih'te harekete geçtiğini bize bildirir. "Mesih'in öğretisine bağlı kalmayan hiç kimsede *Tanrı yoktur*" (2.Yu. 9). Müjde'nin en büyük iyiliği, Tanrı'ya hazinemiz olarak sonsuza dek "sahip olmaktır."

Tanrı merkezli Tanrı sevgisi, düşmüş insanlara, özellikle de çoğumuz gibi onlarca yıldır öz-saygı doktrinlerine doymuş olanlara yabancıdır. *Bizi* merkez yapan bir sevgi tanımını özümstedik. Yani, biri bize çok değer verdiğinde sevildiğimizi hissederiz. Bu nedenle, sevginin doğal, insani tanımı birine çok değer vermektir. Bunun sevgi gibi hissettirmesinin ana nedeni, çok değer görmenin çok iyi hissettirmesidir. Sorun şu ki, bu tamamen doğal temellerde iyi hissettiriyor. Bunda ruhsal bir şey yok. Bu tür bir "sevgiyi" deneyimlemek için bizde hiçbir değişikliğe ihtiyaç yoktur. Bu sevgi tamamen doğaldır. Bu tür sevgi, düşmüş, günahkâr ve ruhsal olarak ölü ruhlarmızda zaten mevcut olan ilkelerle işler. İnsanların övgüsünü seviyoruz. Bu iyi hissettiriyor. Beden için cinsellik ne ise, ego için de övgü odur. Ruhsal olarak ölü olduğumuz sürece, bundan daha iyisi olamaz.

Doğal sevginin temelinde nihayetinde Tanrı değil ben varımdır. Eğer bana değer verirsiniz, sevildiğimi hissederim, çünkü mutluluğumun nihai temeli benim. Tanrı burada değil. Burada olmalı, ama değil. Mesih'e dönmek ve doğal olmak bu anlama gelir. Mutluluğumun en derin temeli benim.

MESİH'E DÖNMEYEN İNSANLAR DİNE SAHİP OLUNCA

Şaşırtıcı olan, bu durumdaki insanların Mesih'e dönmeden dindar olabilmeleridir. Yani, mutluluklarının temelinde hiçbir değişiklik olmadan kiliselere katılarak Kutsal Kitap okumaya ve dini şeyler yapmaya başlarlar. Mutluluklarının temeli hâlâ kendileridir. Sevinçlerinin temeli kendileridir. Çokça değer görmek, yanlarında kiliseye getirdikleri sevginin tanımıdır. Bu nedenle, değer görme isteğini besleyen şey, sevgi olarak hissedilir. Bazı kiliseler teolojilerinde o kadar yanlıgı içindedirler ki, aslında bu isteği beslerler ve buna sevgi derler. Kilisedeki tüm iyi duyguların Tanrı'nın lütfundan geldiğini düşünürler, oysa aslında bunların çoğu doğal ilkelerdir.

Diğer kiliseler, bu değer görme isteğini beslemeyebilirler, ancak Mesih'e dönmemiş olanlar yine de her şeyi bu mercekten yorumlayabilirler. Bu nedenle Tanrı'nın sevgisi duyurulduğunda, bunu basitçe Tanrı'nın bize çok değer verdiği anlamına geldiğini duyarlar. Hatta Tanrı'yı, kendi mutluluklarının temeli olmaktan duydukları zevkin onayı olarak gördükleri sürece, Tanrı'ya karşı güçlü bir sevgiye bile sahip olabilirler. Eğer Tanrı, kendilerini yüceltmelerini sağlayan birisi olarak görülebiliyorsa, onlar da Tanrı'yı yüceltmekten mutluluk duyacaklardır. Eğer Tanrı insan merkezliyse, onlar da bir anlamda Tanrı merkezli olmaya isteklidirler.

İKİYÜZLÜLER TANRI'DAN NASIL SEVINÇ DUYAR

Bunların hiçbiri ruhsal değildir. Tamamen doğaldır. Tanrı, insan bencilliğinin düşmüş kategorilerine uyacak şekilde yeneden yorumlanmıştır. Bunu fark etmek zordur, çünkü insan, övgünün parıltısı içindeyken birçok iyi iş yapabilir. Başka bir deyişle, Hristiyanlığın tüm taklit sistemleri, Tanrı sevgisinin

ve Tanrı'nın Müjdesi'nin çarpıtılmış görünüşleri üzerine inşa edilebilir. Jonathan Edwards, Büyük Uyanış'ın beklenmedik sonunda ikiyüzlülüğün değişimini incelerken, bunu kendi yürek acısıyla öğrendi. Bu anlayışa bir önceki bölümde kısaca değinmişim, ancak buraya daha uzun bir alıntı bırakıyorum:

Bu, ikiyüzlülerin sevinci ile gerçek kutsalların sevinci arasındaki farktır. İkiyüzlü, kendi içinde sevinç duyar; sevinçlerinin ilk temeli kendileridir: gerçek kutsal kişi, Tanrı'da sevinç duyar... Gerçek kutsalların zihinleri her şeyden önce, Tanrı'dan olan şeylerin yüce ve sevimli doğasının tatlı düşüncelerinden, ifade edilemez bir şekilde hoşnutturlar ve bunlardan zevk alırlar. Ve bu onların bütün sevinçlerinin pınarı ve bütün zevklerinin kremasıdır... Ama ikiyüzlülerin sevgilerinin bağımlılığı tam tersi bir düzendedir: *onlar önce Tanrı tarafından bu kadar değer gördüklerinden dolayı sevinç duyarlar; ve sonra bunun temelinde, Tanrı onlara sınırlar dahilinde sevimli görünür.*³

Demek ki bizler gerçek Hristiyanlar olmadığımızda bile, Tanrı'yı "sınırlar dahilinde, sevimli" olarak görebiliriz. Eğer O, kendimize olan sevgimizin hizmetkârı olarak görülebiliyorsa, o zaman O'nu sevimli olarak görebiliriz. Eğer bize değer veriyorsa, biz de bir noktaya kadar O'na değer vermeye istekli oluruz.

³ Jonathan Edwards, *Religious Affections, The Works of Jonathan Edwards*, vol. 2, ed. John Smith (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1959), 249-250. Vurgu eklenmiştir.

TANRI ASLINDA BİR ANLAMDA BİZE DEĞER VERİR

Bu bölümün ilerleyen kısımlarında, Tanrı'nın aslında bir anlamda halkına gerçekten değer verdiğini göreceğiz. Fakat fark şu ki, Mesih'e dönmemiş kişilerin sevinçlerinin *temeli*, kesinlikle Tanrı'nın onlara verdiği değerdedir. Mesele yalnızca Tanrı'nın halkını onaylayıp onaylamadığı veya övüp övmediği değildir (ki bunu yapar). Mesele şudur: Sevincimizin temeli nerede yatıyor? Mutluluğumuzun temelinde ne var? Kendimiz mi yoksa Tanrı mı?

MESİH'E DÖNME: DEĞERSİZ SEVİNCİN

MERHAMETLİ BİR ŞEKİLDE YOK EDİLİŞİ

Hristiyan olarak Mesih'e dönme, sevincimizin temeli olarak ruhlarımızın, Tanrı'nın yüceliğine ruhsal uyanışıdır. Mesih'e dönme, Tanrı tarafından sevilmenin, kendimizi yüceltme tutkumuzun kutsal onayı olmadığına ruhsal keşfidir. Hatta, Tanrı tarafından sevilme, bu tutkunun merhametli bir şekilde yok edilmesidir. Ve bu yok ediliş son değildir. Bu, Tanrı tarafından gerçekten sevilmenin doğüstü deneyimine yer açmaktır; yani, kendi içinde bir amaç olarak, O'nun tarafından Tanrı'nın yüceltilmesinden zevk almaya mümkün kılınmamızdır. Ruhsal olarak Tanrı'nın yüceltilmesi, kendini yüceltme zevkinin bir aracı değildir.

Tanrı tarafından sevilme, sevincimizin temeli olarak benliğin, harika bir şekilde değiştirilmesidir. Benliğin yerine Tanrı'nın yüceliği gelir. Çoğu insan, bu hayattaki en büyük sevinç deneyimlerinin (cennetteki kusursuz sevince olabilecek kadar yakın olan), kendini onaylama deneyimleri değil, görkemli bir şeyin varlığında kendini unutma deneyimleri olduğunu bilir. Bu hayatta bu tür anlar oldukça azdır. Çoğu

zaman, kendi dışımızdaki görkemli bir şeyden duyduğumuz sevinç, öz-farkındalığımız ve egomuzun bu görkemden pay alma arzusuyla kirlenir.

Ancak, Tanrı tarafından sevilmenin aslında ne anlama geldiğini anlamamıza yardımcı olacak kadar, bu şekilde kendimizi unutturmuş sevinçten tattık. Tanrı'nın en iyi armağanı, öz-saygı armağanı değildir. Tanrı'nın en iyi armağanı Tanrı'dır; bizim sonsuz ve sürekli artan sevincimiz için bu böyledir. Tanrı tarafından sevilme, bir zamanlar bize mutluluk getireceğini düşündüğümüz aynalı salondan canlandırıcı bir kurtuluştur. Mutluluk getiremediler çünkü o aynalarda gördüğüm şeyi beğenemiyorduk. Cennet bir aynalı salon değildir. Veya cennet, tüm yaratılmışların kendilerinin aynaya dönüştüğü ve hepsinin 45 derecelik bir açıyla eğik olduğu bir dünyadır demeliyiz. Böylece baktığımız her yerde—her yarıttık—Tanrı'nın yansımasını görüyoruz.

TANRI KUTSAL YAZILAR'I KULLANARAK PEÇEYİ KALDIRIR

Ama öyle görünüyor ki, ilahi sevginin insan merkezli tanımı o kadar derinlere inmiş ki, pek çok kişi bunu başka türlü görmüyor. Gerçekten de, Mesih peçeyi kaldırırsa kadar ve biz Tanrı'nın yüceliğini en büyük hazinemiz olarak görene kadar bunu görmek imkânsızdır. O zaman yalnızca sevgisinde kendisini armağanı olarak vermesi mantıklı olmakla kalmaz, bunu deneyimleriz.

Tanrı, peçeyi kaldırmak için birçok araç kullanır ve bu araçlardan birisi de Kutsal Yazılar'dır. Bu nedenle, Tanrı'nın yüceliğini Tanrı'nın sevgisinin en iyi armağanı olarak göstermeye özellikle uygun olan birkaç ayete dikkatimizi odaklamak faydalı olacaktır. Yuhanna'nın Müjdesi'ndeki birkaç metnin, Tan-

rının Tanrı merkezli sevgisinin üzerindeki peçeyi kaldırmaya yardımcı olduğunu gördüm. Bu metinlerden birisi de Lazar'ın hastalık ve ölüm hikâyesidir.

Meryem ile kızkardeşi Marta'nın köyü olan Beytanya'dan Lazar adında bir adam hastalanmıştı. Meryem, Rab'be güzel kokulu yağ sürüp saçlarıyla O'nun ayaklarını silen kadındı. Hasta Lazar ise Meryem'in kardeşiydi. İki kızkardeş İsa'ya, "Rab, sevdiğin kişi hasta" diye haber gönderdiler. İsa bunu işitince, "Bu hastalık ölümle sonuçlanmayacak; Tanrı'nın yüceliğine, Tanrı Oğlu'nun yüceltilmesine hizmet edecek" dedi. İsa Marta'yı, kızkardeşini ve Lazar'ı severdi. Bu nedenle, Lazar'ın hasta olduğunu duyunca bulunduğu yerde iki gün daha kaldıktan sonra öğrencilere, "Yahudiye'ye dönelim" dedi. (Yu. 11:1-6)

MESİH'İN SEVGİSİNİN İLGİNÇ ZAMANLAMASI

Bu metindeki şaşılasi şeylerden biri, İsa'nın Lazar'ı zamanında iyileştirmek için aceleyle yola çıkmamış olmasıdır. "Bu nedenle, Lazar'ın hasta olduğunu duyunca bulunduğu yerde iki gün daha kaldı..." (6. ayet). Başka bir deyişle, bilerek bu zamanı erteledi ve Lazar'ın ölmesine izin verdi. Buradaki ikinci şaşılasi şey, bu gecikmenin İsa'nın arkadaşlarına olan sevgisinin sonucu olarak tanımlanmasıdır. 6. ayetin başındaki "bu nedenle"⁴ ifadesine dikkat edin: "İsa Marta'yı, kız kardeşini

⁴ Kutsal Kitap'ın İngilizce'deki NIV çevirisi, oğv kelimesinin evrensel tanımı olan "bu nedenle" veya "bu yüzden" anlamını göz ardı etmiştir. Ve ayetin bu kısmını bir sonuç niteliğinde çevirmektense, karşıt fikir belirten "yine de" kelimesiyle çevirmiştir: "Yine de, Lazar'ın hasta olduğunu duyunca..." D. A. Carson bunu şöyle gözlemlemiştir, "NIV versiyonunun 6. ayeti bu şekilde açısında dil-

ve Lazar'ı severdi. *Bu nedenle... iki gün daha kaldı...*" İsa Lazar'ı ölüme bıraktı, çünkü onu ve kardeşlerini seviyordu.

Bu ne anlama gelmektedir? İsa, Lazar'ın neden hasta olduğuyula ilgili öğrencilerine 4. ayette bunun cevabını vermiştir: "Bu hastalık ölümlle sonuçlanmayacak; *Tanrı'nın yüceliğine, Tanrı Oğlu'nun yüceltilmesine hizmet edecek.*" İsa'nın bir planı vardı. Lazar'ın ölmesine izin verdi, öyle ki onu ölümden diriltilebilirsin. Bu maliyetli bir plandı. Lazar, ölümün acısından geçmek zorundaydı ve ailesi de dört gün boyunca onun ölümünden dolayı yasta kalmak zorundaydı.

Ama İsa bu maliyetin buna değer olduğunu düşünmüştür. Açıklamasının iki kısmı var. Birincisi, Lazar'ı ölümden diriltmek üzere ölmesine izin vermesindeki amacı, Baba Tanrı'nın ve Oğul Tanrı'nın yüceliğini göstermektir. İkincisi, yüceliğinin bu maliyetli açığa çıkışıyla bu aileye sevgisini gösterecekti. Bundan, İsa'nın bu aileyi sevmesinin birincil yolunun, onlara kendi yüceliğini güçlü bir şekilde göstermek için yapması gerekeni yapmak olduğu sonucuna varıyorum.

MESİH'İN ANLAŞILMAZ SEVGİSİ

Günümüzde birçok kişi, Lazar'ın ölmesine izin verdiği için İsa'yı duygusuz ve sevgisiz olarak nitelendirirdi. Ve üstüne şu eleştiriyi de eklerlerdi: kendi yüceliğini sergileme arzusuyla motive olmuşsa, kendini beğenmiş ve kibirlidir. Bunun gösterdiği şey, çoğu insanın acısız yaşama verdiği değeri, Tanrı'nın yüceliğinden ne kadar üstte tuttuğudur. Çoğu insan için sevgi, insan değerini ve insan refahını en üst noktaya koyan

bilimsel bir savunma yoktur... Buradaki iki günlük gecikme, İsa'nın Marta'ya, Meryem'e ve Lazar'a olan sevgisinin sonucuydu." *The Gospel of John* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1991), 407.

şeydir. Bu yüzden İsa'nın yaptığına sevgi dolu demek, onlar için anlaşılmaz bir şeydir.

Ama sevginin ve gerçek refahımızın ne olduğunu İsa'dan öğrenelim. *Sevgi, insanların sonsuza dek Mesih'teki Tanrı'nın yüceliğini görmelerine ve tatmalarına yardımcı olmak için yapmanız gereken her şeyi yapmaktır.* Sevgi Tanrı'yı merkezde tutar. Bu konuda İsa'yı örnek almak, *kendi yüceliğimizi göstermeye çalışarak sevdiğimiz anlamına gelmez.* Buradan almamız gereken örnek, *O'nun yüceliğini sergilemeye çalışmamız anlamına gelir.* İsa, kendisinin ve Babası'nın yüceliğini aradı. Biz de İsa'nın ve Babası'nın yüceliğini aramalıyız. Tüm evrende, kendini yüceltmenin en yüksek erdem ve en sevgi dolu eylem olduğu tek varlık İsa'dır. O Tanrı'dır. Bu nedenle verebileceği en iyi armağan, kendisini açığa çıkarmaktır. Biz Tanrı değiliz. Bu nedenle, insanları sevinçlerinin temeli olarak kendimize yönlendirmek bizim için sevgi dolu bir eylem değildir. Bu sevgisiz ve dikkat dağıtıcı bir şey olurdu. Sevgi, insanların sonsuza dek Mesih'i görmesine ve tatmasına yardım etmek demektir.

MESİH BİZİ NASIL MESİH'İ YÜCELTEN DUAYLA SEVER

İsa, Yuhanna 17'de, Tanrı'nın O'nu yücelteceği ve bizim bu yüceliği göreceğimiz üzerine bizim için ettiği duasıyla bu konudaki düşüncelerimizi doğrular. Sanıyorum ki, İsa bizim için dua ettiğinde, ki bunu yapar ("bana iman edenler için de istekte bulunuyorum" 20. ayet), bizi sevmektedir. O'nun duası bir sevgi eylemidir. Bu yüzden, Yuhanna 11'de gördüklerimizle uyum içinde olarak şöyle dua eder: "Baba... Oğlun'u yücelt ki, Oğul da seni yüceltsin... Baba, dünya var olmadan önce ben senin yanındayken sahip olduğum yücelikle şimdi beni yanında yücelt" (1. ve 5. ayet).

Garip görünse de bize olan sevgisi, kendisinin yüceltilmesi için ettiği duada gözüküyor. Ama insan merkezli olma peçesi kalkmış olanlar için bu garip değildir. Bu, yaratılmış olduğumuz yüceliğin ta kendisidir. Tanrı'nın yüceliğini Mesih'te görmek, sahip olabileceğimiz en büyük armağan ve en büyük zevktir. İşte sevgi, bize bunun verilmesidir.

İsa, 17:24'te yüceliğini görmemiz için kendi yüceliği üzerine dua ettiğini açıkça belirtmiştir. "Baba, bana verdiklerinin de bulunduğum yerde benimle birlikte olmalarını ve benim yüceliğimi, *bana verdiğin yüceliği görmelerini* istiyorum." 1. ayette kendi yüceliği için dua etmesinin sebebi, sonradan 24. ayette bizim bunu görmemiz için dua etmesiydi. İsa'nın sevgisi, bizim için dua etmesine ve sonra bizim için ölmesine yol açar; bu *bizim* değerimiz merkezde olsun diye değil, *kendi yüceliği* merkezde olsun diyedir, öyle ki sonsuzluk boyunca bunu görebilelim ve tadabilelim. Bu, Müjde'deki iyi haberin en büyük iyiliğidir. "Baba... benimle birlikte olmalarını ve *benim yüceliğimi... görmelerini* istiyorum." İsa'nın bize olan sevgisi budur. İlahi sevgi acı çekerek bizi sonsuz tatminle, yani Mesih'teki Tanrı ile hayran bırakır.⁵

ADİL OLMAYAN İKILEM

Müjde'yi yüceltirken ve Tanrı'nın sevgisinden keyif alırken kendimize sormamız gereken soru şudur: Tanrı bize çok değer verdiği için mi, yoksa Tanrı kendisine büyük bir bedel ödeyerek, O'na sonsuza kadar değer vermekten zevk alabilmemiz için İsa Mesih aracılığıyla yapılması gereken şeyi yap-

⁵ Yuhanna 11 ve 17 üzerine olan bu düşünceler, aslen şurada yayınlanmıştır: "How Strange and Wonderful Is the Love of Christ," John Piper, *Pierced by the Word* (Sisters, Ore.: Multnomah, 2003), 13-15.

tığı için mi Tanrı tarafından sevildiğimizi hissediyoruz? Bu etkileyici bir soru.

Ama aynı zamanda bu soru, bu bölümde anlatılanların ruhuna uygun olarak değil de katı bir şekilde ele alınırsa biraz adil olmayan bir sorudur. Adil olmayan şey, birbirinden aslında ayrı olmayan iki seçenek arasında bizi ikileme sokmasıdır.⁶ Her ikisi de doğru olabilir. Bunu daha önce de söylemiştim. Tanrı'nın bize aslında çok *değer verdiği*ne dair bir doğruluk var. Bu tartışmaya açık bir konu değildir. Anlatmaya çalıştığım şey, bu gerçeğin sevincimizin nihai temeli olmadığıdır. Eğer değilse, Müjde'nin iyi haberine bu nasıl yansır? Bu soruyu yanıtlamak, bizi yüceltilmenin anlamına ve Mesih gibi *olmanın* veya Mesih'in yüceliğini *görmenin* iyi haberin nihai iyiliği olup olmadığı konusundaki son düşüncelerimize götürecektir.

TANRI BIZE NASIL DEĞER VERDİ?

Tanrı'nın bize değer verme şekli, bizi kendi benzerliğinde yaratması ve bu yaratılışı "iyi" olarak adlandırmasıdır. Ardından, düşüşten sonra, düşmüş olanları yenileme peşine düşmesidir. Ancak O, yenilemenin ötesinde yeni bir değişime, yani Tanrı'nın beden almış Oğlu'na benzerliğine dönüşmeye geçer. "Bizler topraktan olana nasıl benzediysek, göksel olana da benzeyeceğiz" (1.Ko. 15:49). Mesih'in benzerliğine olan dönüşümümüz, bu yaşamda aşamalı olarak ilerler ve dirilişte tamamlanır. Bu şekilde elde ettiğimiz Tanrı'nın yüceliği, Tanrı'dan övgü almamızla sonuçlanır.

⁶ Yirmi beş yıldan fazla süredir arkadaşım ve meslektaşım olan Tom Steller, bu konuyu bana getirdiği ve bu bölümün geri kalanını yazmama yardımcı olduğu için çok minnettarım. Yazdıklarım, Tom'un yardımcı fikirleri olmasaydı, Kutsal Kitap'a yeterince dayalı olmayacaktı.

Günahkâr olmamıza rağmen Tanrı'nın bize özgürce ve lütufkâr bir şekilde bağışladığı bu olağanüstü değerle ilgili, Kutsal Kitap'a dayalı açık işaretler vardır. "Tanrı insanı kendi suretinde yarattı, onu Tanrı'nın suretinde yarattı. Onları erkek ve dişi olarak yarattı... Tanrı yarattıklarına baktı ve her şeyin çok iyi olduğunu gördü" (Yar. 1:27, 31). Sonra Mesih'e olan dönüşümümüzde, Tanrı sanki yaratılışa yeniden başlamıştır: "Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır" (2.Ko. 5:17). "Çünkü biz Tanrı'nın yapıtıyız, O'nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldık" (Ef. 2:10). "[Sizler] eksiksiz bilgiye erişmek için Yaraticısı'na benzer olmak üzere yenilenen yeni yaratılışı giyindiniz" (Kol. 3:10).

Tanrı'nın, halkında yaptığı yaratılış işinin amacı, bizi Mesih'in benzerliğine dönüştürmektir. "Çünkü Tanrı önceden bildiği kişileri Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi" (Rom. 8:29). "Ve biz hepimiz peçesiz yüzle Rab'bin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor" (2.Ko. 3:18).

Mesih'e olan bu dönüşüm, Tanrı'nın yüceliğini, hem ruhsal hem de fiziksel olarak, paylaştığımız anlamına gelir. Bu, bedenlerimizi de içerir. Mesih tekrar geldiğinde, "zavallı bedenlerimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer hâle getirecektir" (Flp. 3:21). Pavlus, bu olacılara "yüceltilme" demiştir: "Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını *yüceltti*" (Rom. 8:30). Bu yücelik dayanılmaz derecede parlak olacak ve birbirimize büyük bir zevkle bakabilmemiz için yeni gözlere ihtiyacımız olacak, çünkü "doğru kişiler o zaman Babaları'nın egemenliğinde güneş gibi parlayacaklar" (Mat. 13:43).

Kusursuz kocasını bekleyen gelin gibi olacağız: "Mesih kiliseyi suyla yıkayıp tanrısal sözle temizleyerek kutsal kılmak

için kendini feda etti. Öyle ki, kiliseyi üzerinde leke, buruşukluk ya da buna benzer bir şey olmadan, görkemli biçimde kendine sunabilsin. Amacı kilisenin kutsal ve kusursuz olmasıdır" (Ef. 5:25-27). Mesih'in gelininin (Tanrı'nın çocuklarının) bu yüceltilişi, yeni yaratılışın öylesine merkez noktası olacak ki, Pavlus yaratılışın geri kalanının dönüşümünü bizden alacağını söylemiştir: "Çünkü yaratılışın, yozlaşmaya köle olmaktan kurtarılıp Tanrı çocuklarının yüce özgürlüğüne kavuşturulması umudu vardı" (Rom. 8:21).

Bu mükemmel dönüşümün sonucunda, Tanrı'nın kendisi bize övgüyle ve sevinçle bakacak. "Tanrın RAB, o güçlü Kurtarıcı seninle. Alabildiğine sevinecek senin için, sevgisiyle seni yenileyecek, ezgilerle coşacak" (Sef. 3:17). Petrus imanluların, içtenliği kanıtlanan imanını "İsa Mesih görüldüğünde size övgü, yücelik, onur kazandıracak" demiştir (1.Pe. 1:7). Ve Pavlus gerçek Hristiyan olan kişi "insanların değil, Tanrı'nın övgüsünü kazanır" (Rom. 2:29), ve yargı gününde "o zaman herkes Tanrı'dan payına düşen övgüyü alacaktır" (1.Ko. 4:5) demiştir. Bunu bilerek Pavlus bize şunu söylemiştir: "Sürekli iyilik ederek yücelik, saygınlık, ölümsüzlük arayanlar... [olmalıyız]" (Rom. 2:7). Ve Pavlus Selaniklilere, Tanrı'nın hizmetleriyle yaşamlarında yaptıklarından dolayı, onların "umut" ve "sevinç" ve "Rabbimiz İsa geldiğinde O'nun önünde övüneceğimiz zafer tacı" olacaklarını söylemiştir (1.Se. 2:19).

YÜCELİĞİ GÖRECEĞİZ VE YÜCE OLACAĞIZ

O zaman bu anlamda, Tanrı'nın bize değer verdiğinden bahsedebiliriz. Tanrı'nın güzelliğini göreceğiz ve Tanrı'nın güzelliğini yansıtacağız. Yüceliği göreceğiz ve yüce olacağız. Jonathan Edwards bunu şöyle ifade etmiştir:

Tüm bu şeylerde sonsuz bir ilerlemenin olduğu sevgi ne kadar da mutludur: içinde sürekli *yeni güzelliklerin* ve giderek daha fazla sevginin *keşfedildiği* ve *güzellikte sonsuza dek artacağı* bu sevgi, ne kadar da mutludur. Bulmaya ve vermeye yetkin hâle geldiğimizde ve sonsuza kadar giden daha fazla sevgi dolu ifadeler aldığımızda, birlikteliğimiz daha yakın ve paylaşımımız daha samimi hâle gelecektir.⁷

Hem görmek hem de olmak sonsuza dek artacaktır: Tanrı'da “yeni güzellikler giderek daha fazla keşfedilecek” ve “güzellikte sonsuza dek artacağız.” Sonsuz olmayan bir akıl, sonsuz akılı tamamen anlayamaz. Zevklere karşı sınırlı olan kapasitemiz, sonsuz pınardan elde edilebilecek tüm sevinci tam olarak bilemez. Bu nedenle gelecek olan çağda, öğrenmenin ve sevmenin sonsuz bir artışı olacaktır.⁸ Bu demek oluyor ki 2. Korintliler 3:18'deki gerçek hiçbir zaman değişmez: “Rab’bin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O’na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz.” O’nu ne kadar iyi görürsek, O’nu, sonsuza dek, o kadar iyi yansıtırız.

YÜCELİĞİNİN DOLULUĞUNU GÖRMEK İÇİN

MESİH GİBİ OLMALIYIZ

⁷ Jonathan Edwards, *The “Miscellanies,” in The Works of Jonathan Edwards*, vol. 13, ed. Thomas A. Schaefer (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1994), 336-337 (Miscellany #198).

⁸ “Herhangi bir değişiklik olursa, bu onun artışından olacaktır; Tanrı’nın ve kutsal şeylerin daha iyi akılsal algısı ve bilgisi nedeniyle olacaktır; Mesih’teki Tanrı ile sürekli ve giderek artan, sevinç dolu bir birliktelik nedeniyle olacaktır; Mesih’in yüceliğini görme kapasitesinin artması nedeniyle olacaktır ve ruhsal ulusun Rab’be tapınmasında ve hizmetinde, daha da yüceltilmesi nedeniyle olacaktır.” James Petigru Boyce, *Abstract of Systematic Theology* (1887; reprint, Escondido, Calif.: Dulk Christian Foundation, n.d.), 475-476.

O hâlde son soru şudur: Müjde'de satın alınan ve vaat edilen en büyük iyilik, yüce Mesih gibi mi olmak, yoksa Mesih'in yüceliğini mi görmek? Yani, Romalılar 8:29 ("Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi") ile Yuhanna 17:24 ("Baba, bana verdiklerinin de bulunduğum yerde benimle birlikte olmalarını ve benim yüceliğimi, bana verdiğin yüceliği görmelerini istiyorum") arasındaki ilişki nedir?

Romalılar 8:29'un Koloseliler 1:18 ile olan bağında bunun bir ipucu var. Pavlus şöyle demiştir, "Tanrı önceden bildiği kişileri Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi" (Rom. 8:29). Pavlus'un "Öyle ki, Oğul birçok kardeş arasında ilk doğan olsun" demesindeki önemli nokta nedir? Buradaki "ilk doğan" kelimesi (πρωτότοκον) önemlidir. Bu, Koloseliler 1:18'de yeniden kullanılmıştır, "*Her şeyde ilk yeri alsın diye* başlangıç olan ve ölümler arasından *ilk doğan* [πρωτότοκος] O'dur." Bunun en nihai anlamında, Mesih birçok kardeşin ilk doğanı olarak öldü ve ölümden dirildi, böylece ilk yeri alan, üstün, yüce bir şekilde büyük olarak görülecek ve tadılacak.

Başka bir deyişle, Mesih gibi olmak için önceden belirlenmemiz, nihai olarak, üstünlüğünün yüceliğini görmeye ve tatmaya hazır ve yetkin olmamızla ilgilidir. O'nu gerektiği gibi tanımak, görmek, sevmek ve hayran olmak için, O'nun karakterine ve benzerliğine sahip olmalıyız. Pavlus "birçok kardeş arasında *ilk doğan* olsun" sözlerini ekleyerek, Mesih'in kardeşleri arasında her zaman üstün olduğunu açıkça gösterir. O'nu yalnızca kardeşleri olmak için değil (ki bu doğru ve harikadır), ama asıl olarak O'nun "her şeyde ilk yeri alan" (Kol. 1:18) olarak, O'na tamamıyla hayran kalacak bir doğamız olması için seviyoruz.

Romalılar 8:29 ve Koloseliler 1:18'in sonundaki kelimeler olmasaydı, kim bilir ne kadar çabuk bir şekilde insan dönüşümünün insan merkezliliğine odaklanacaktık. Büyük ihtimalle Mesih'e benzerliğimizi Müjde'nin nihai hedefi hâline getirme eğiliminde olurduk. Bu bir hedeftir. Muhteşem bir hedeftir. Ama nihai hedef değildir. Mesih'in üstünlüğünü görmek, tatmak ve göstermek, nihai hedeftir.

YÜREKLERİMİZDE NİHAİ OLARAK NELER OLDUĞU ÜZERİNE KİŞİSEL BİR TEST

Bazı sorularla kendimizi sınamalıyız. Mesih'e benzerliğin peşinden gitmek doğrudur. Ama soru şudur, neden? Nedenimizin kaynağı nedir? Mesih'in, peşinden gidebileceğimiz bazı özelliklerini düşünün ve kendinize şu soruları sorun:

- Mesih gibi *güçlü* olmayı, güçlü biri olarak takdir edilmek için mi istiyorum, yoksa beni evrendeki en güçlü kişilik olan Mesih'e hayran olmaktan daha az bir zevke razı etmeye ikna edecek her düşmanı yenebilmek için mi Mesih gibi güçlü olmak istiyorum?
- Mesih gibi *bilge* olmayı, bilge ve akıllı biri olarak takdir edilmek için mi, yoksa gerçekten en bilge Olan'ı ayırt edip O'na hayran olmak için mi istiyorum?
- Mesih gibi *kutsal* olmayı, kutsal biri olarak beğenilmek için mi, yoksa beni Mesih'in kutsallığını görmekten ve tatmaktan alıkoyan tüm kutsal olmayan kısıtlamalardan kurtulmak için mi istiyorum?
- Mesih gibi *sevgi dolu* olmayı, sevgi dolu biri olarak takdir edilmek için mi, yoksa ıstırapta bile olsa, Mesih'in her şeyi tatmin eden sevgisini başkalarına yaymaktan sevinç duymak için mi istiyorum?

Soru, Mesih'in tüm bu yüce benzerliğine sahip olup olmayacağıdır değil. Zaten olacaktır. Soru şudur: Ne amaçla? Romalılar 8:29-30'daki her şey (Tanrı'nın tüm işleri, bizi seçmesi, bizi önceden belirlemesi, bizi çağırması, bizi aklamayı, bizi nihai yüceliğe getirmesi) Tanrı tarafından, *nihai olarak* bize değer vermek için değil, özgür olmamız ve Mesih'i sonsuza dek görmekten ve O'na değer vermekten zevk almamızı sağlamak için tasarlanmıştır.

NIHAI OLARAK OLMAK VE GÖRMEK DEĞİL, SEVINÇ DUYMAK VE GÖSTERMEK

Belki de bu soruyu en iyi şekilde sormadık. Tanrı'yı *görmenin* mi yoksa Tanrı gibi *olmanın* mı Müjde'nin en nihai iyiliği olduğunu sorarken, *görmenin* ve *olmanın* ne için olduğunu gözden kaçırmış olabiliriz. Belki de hiçbiri nihai değildir. Müjde'nin diğer tüm kısımlarını iyi haber yapan nihai iyiliğinin, ne olmak ne de görmek değil de, *zevk almak* ve *göstermek* olduğunu söylemek daha doğru olmaz mı? Yani, "İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi [Tanrı'nın] yüceliğini" (2.Ko. 4:6) göstermek ve bunda sevinç duymak. Yani başka bir deyişle, *görerek* ve *olarak* (2.Ko. 3:18; 1.Yu. 3:2), ve *olarak* ve *görerek* (Mat. 5:8; 2.Ko. 4:6), Tanrı'dan *zevk almak* ve Tanrı'yı *göstermek* nihai amacımız değil mi? Olmak ve görmek, zevk almaya ve göstermeye götüren araçlardır.

İsa, Yuhanna 17'deki duasını bitirme şekliyle buna işaret eder. 24. ayette, bulunduğu yerde O'nunla olmamızı ve yüceliğini görmemizi istiyor. Buradaki vurgu, ilahi yüceliği görmek olan Müjde armağanında yatar. Ama İsa'nın duasının 26. ayetteki son ifadesinin vaadi, yüceliği görünce duyacağımız zevke dikkat çeker: "*Bana beslediğin sevgi onlarda olsun, ben de*

onlarda olayım diye senin adını onlara bildirdim ve bildirmeye devam edeceğim.”

Ne kadar da güzel bir vaat. Sadece yüceliğini görmekle kalacağımızı değil, aynı zamanda O’nu gördüğümüzde, O’nu Baba’nın Oğul’u sevdiği gibi seveceğimizden bahsediyor; “*Bana beslediğin sevgi onlarda olsun.*” Bu üstün zevkten oluşan bir sevgidir. Baba’nın, Oğlu’nun yüceliğinde sonsuz sevinci var. Bize bu sevinci paylaşacağımızın sözü verilmiştir. Bu, görmenin ve olmanın kendi başlarına Müjde’nin nihai iyiliği olmadığı anlamına gelir. Görmek, *tatmaya* yol açar, açmıyorsa iyi haber değildir.

TANRI’NIN YÜCELİĞİNİ GÖSTERMEK RUHSAL VE FİZİKSEL OLACAKTIR

Ve Tanrı’nın yüceliğinden bu şekilde tatmaktan ya da zevk almaktan sonra, *gösterme* gelir. Bu içsel ve dışsal olarak gerçekleşir. İçsel olarak, zevkten doğan sevginin kendisi, yüce hazinemiz olarak Tanrı’nın değerini yüceltir. Biz O’nda tatmin bulduğumuzda, Tanrı bizde yüceltilmiş olur. Dışsal olarak, Mesih’i yücelten *işler*, Mesih’e olan bu sevinçten kaynaklanır. Materyal dünyanın önemi ile ilgili bir önceki bölümde söylediğimiz her şey, bu noktada önem kazanmaktadır. Tüm yaratılış, ama özellikle de kurtarılmış halk, gözle görülür ve fiziksel bir şekilde Tanrı’nın yüceliğini yansıtacak ve gösterecektir. Bu ruhsal ve fiziksel olacaktır. Hem yüreğimizin Mesih’i yücelten sevinci hem de dirilmiş olan bedenlerimizin Mesih’i yücelten işleri, Tanrı’nın yüceliğini bildirecektir.⁹

⁹ Jonathan Edwards, dirilmiş olan bedenlerimize sahip olduğumuzda, sonraki çağda, bir yanda sevinç veren fiziksel algılar ile diğer yanda Tanrı’daki ruhsal zevkler arasındaki ilişkiyi şöyle tanımlamıştır: “Dışsal algıdan gelen bu sevinç,

Öyleyse, eğer Müjde'nin nihai iyiliği değillerse, gelecekteki *oluşumuz* ve *görüşümüz* hakkında nasıl konuşmalıyız? "Tanrısal özyapıya ortak olmaktan" (2.Pe. 1:4) nasıl bahsetmeliyiz? "Oğlu'nun benzerliğine dönüştürülmekten" (Rom. 8:29) nasıl bahsetmeliyiz? Yüceliğini görmekten (Yu. 17:24) nasıl bahsetmeliyiz? Son olarak da Tanrı'dan değer gördüğümüzle ilgili nasıl konuşmalıyız?

İLAHİ YÜCELİĞİN ARTARAK ORTAYA ÇIKIŞININ SONSUZ BİR DALGASI

Varlığımızdan ya da varoluşumuzdan, Tanrı'dan bağımsız olarak konuşursak yazıklar olsun bize. Bize varoluşu veren Tanrı'dır. Bu, hayranlık uyandıran ve titreten büyük bir mucizedir. O'nunla, O'nun aracılığıyla ve O'nun için varız (Rom. 11:36). Müjde'nin nihai ve en büyük iyiliği, kendine hayranlık ya da kendini yüceltme değil, Tanrı'nın yüceliğini tamamen *görebilmek* ve Baba Tanrı'nın kendi Oğlu'na duyduğu zevkle Mesih'in yüceliğinde zevk *duyabilmek* ve bu zevkten kaynaklanan, Mesih'i yücelten görünür işler *yapabilmektir*. Dolayısıyla, Tanrı gibi *olmak*, Tanrı'yı olduğu gibi *görmenin* temelidir ve

bir anlamda Tanrı'yı merkezi olarak alacaktır; ve bu Mesih'in dışsal yüceliğinin bir bakışla olacaktır; ve derecesinde ve koşullarında, bu ilahi ruhsal yüceliğin, ruhsal bir görünümüne tam ve kesin olarak boyun eğecektir; ve ebedi temsili olarak bunun bir sureti olacaktır, ve kutsalların üstün ruhsal sevinçlerine boyun eğecektir. Bu, her bakımdan ruhsal bir beden olacaktır, ve ruhun mutluluğuna tabi olacaktır, ve herhangi bir kuralsızlık veya baskınlık eğilimi veya tehlikesi olmayacaktır. Bu görünür yücelik, ruhsal bir yücelik duygusunun hizmetinde olacaktır; Tanrı'nın övgülerinin müziğinin, aklın kutsal duygusuna ve zevkine göre olduğu gibi. Ve dahası, bedensel gözle görülecek şey Tanrı'nın yüceliği olacak, ama o müzik o kadar çabuk Tanrı'nın uyumu olmayacak." *The "Miscellanies," The Works of Jonathan Edwards*, vol. 18, ed. Ava Chamberlain (New Haven, Conn.: Yale University Press, 2000), 351.

bu görme, Tanrı'nın yüceliğini *tatmanın ve bundan zevk almanın* temelidir, ve bu da, daha sonra Tanrı'nın yüceliğinin *görünür bir şekilde sergilenmesiyle* dolup taşar.

Bu şekilde, Tanrı'nın Müjdesi, yalnızca bireysel olarak değil, evrensel ve toplu bir gerçeklik içinde nihai hedefine ulaşır. Kutsallardaki ve yaratılıştaki ilahi yüceliğin bir açığa çıkış dalgası, sonsuza kadar devam eden ve büyüyen bir harekete geçmiştir. Her birimiz Ruh'un aracılığıyla ve Baba'nın sevinciyle Mesih'i gördüğümüzde ve Mesih'ten zevk aldığımızda, yeni yeryüzünde sevgi ve yaratıcılığın görünür eylemleriyle dolup taşacağız. Bu şekilde, birbirimizin yaşamlarında Tanrı'nın yüceliğinin açığa çıkışını yeni şekillerde göreceğiz. Tanrı'nın Mesih'teki yüceliğinin zenginliklerinin yeni boyutları, yeni sevinçlerimizden ve yeni işlerimizden her gün parlayacaktır. Ve bunlar da, yeni sevinçler ve yeni işler ortaya çıkarmaya sebep olacak olan Mesih'i göstermenin ve görmenin yeni yolları olacaktır. Ve böylece, Tanrı'nın yüceliğinin zenginliklerinin ortaya çıkışının sürekli büyüyen dalgası sonsuza dek devam edecektir. Ve Müjde'nin en büyük ve nihai iyiliğinin Tanrı olduğu açıklığa kavuşturulacaktır.¹⁰

¹⁰ Bu son düşünceler, biraz farklı bir formda şu kitapta da yer alacaktır: *Contending for Our All* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2006). Aziz Atanasys'a bu düşünceleri uyandırdığı için borçluyum, ve bu borcu şu bölümde ödeyeceğim: "Contending for Christ Contra Mundum: Exile and Incarnation in the Life of Athanasius."

*Uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih'i tanımanın üstün
değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum.*

F İ L İ P İ L İ L E R 3 : 8

*Canım senin avlularını özlüyor, İçim çekiyor,
Yüreğim, bütün varlığım sana, yaşayan Tanrı'ya sevinçle haykırı-
yor.*

M E Z M U R L A R 84 : 2

*Görüşüm Sen ol, ey yüreğimin Rab'bi;
Senden başka her şey, bana boştur;
Sen benim en iyi Düşüncemsin, hem gece hem gündüz,
Uyurken veya uyanırken, ışığım Sen'sin.*

D A L L A N F O R G A I L L

SONUÇ:

TANRI MÜJDEDİR—GELİN FEDAKÂRLIKTA BULUNUP ŞARKI SÖYLEYELİM

TANRI'YI VERMİYORSA SEVGİ DEĞİLDİR

Tanrı, başka hiçbir varlığın sevemeyeceği kadar sever. Evrendeki başka hiç kimse bize kendisini armağan olarak vererek sevemez veya sevmemelidir. Bir insanın başkaları için canını feda edemeyeceğini ve buna sevgi diyemeyeceğini söylemiyorum. Demek istediğim, *başkaları ona değer verebilsin* ve buna sevgi desin diye hiçbir insan canını başkaları için feda edemez. Bu sevgi olmazdı. Bu, odağı başka yere çevirirdi; ve Tanrı için de ihanet olurdu.

Ben her şeyi tatmin eden bir hazine değilim. Bu nedenle, *beni* hazineniz olarak alabilesiniz diye yaşar veya ölürsem, sizi aldatmış olurum ve yüreğinizi Tanrı'dan, sonsuz sevinçinizden saptırmış olurum. Sizi seveceksem, İsa'nın yaptığını yapmam gerekir. Size Tanrı'yı vermek için yaşamam ve ölmem gerekir. İsa'nın yaptığı buydu. Tanrı'nın yaptığı budur. Tanrı'nın en nihai sevgi eylemi, kendisini bize sevmemiz için vermesidir.

Başka bir deyişle, sevgi emek verir ve gerekirse, bizi en üstün ve ebediyen tatmin edici olan Tanrı ile büyülemek için acı çeker. Bu, Mesih'in sevgisi için geçerlidir ve bizim sevgimiz için de geçerlidir. Mesih, Tanrı'yı bize vermek için acı çekerek sever. Bizler de Tanrı'yı başkalarına vermek için acı çekerek severiz. Tanrı'yı vermeden kendimizi vermek, dünyaya sevgi dolu görünür. Ama bu doğru değildir. Biz Tanrı'nın yerine geçemeyiz. Yürekllerimiz ölümümüzün onları Tanrı'ya götürmesine özlem duymuyorsa, onlar için ölümümüz bizi daha asil birisi yapmaz. Bu kitabın esas noktalarından biri, eğer Mesih gibi seveceksek, Mesih'in yüceliğinin görülmesi için ne kadar acı çekeceksek çekelim, buna katlanacağımızdır. Sevginin amacı (ister Müjde sözüyle, ister hayatımızdan vazgeçerek olsun), sevilen kişiyi Mesih'in yüzündeki Tanrı'nın yüceliğiyle sonsuza dek hayran bırakmaktır.

MÜJDE'NİN VAZGEÇİLMEZ, TAM, GERÇEK, TARİHİ MERKEZİ

Böylece, Müjde'yi iyi haber yapan en yüksek, en iyi ve nihai iyiliğin, Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliği olduğunu gördük (2.Ko. 4:4). Bunu (herhangi bir günah olmadan ve Ruh'un güçlü yardımıyla) görmek, tatmak ve göstermek, Müjde'de vaat edilen nihai sevinçtir. Müjde'deki başka hiçbir şey buna, yani Mesih'teki Tanrı'nın yüceliğinden zevk almaya yönlendirmediği iyi haber değildir. Günahlarımız için İsa Mesih'in ölümü ve dirilişi, Müjde'nin vazgeçilmez, ilk ve son kez olan ve tarihsel işleridir (1.Ko. 15:3-4). Bunların tam, gerçek, tarihsel gerçekliği olmadan Müjde diye bir şey yoktur.

Ancak bu olaylar, getirdikleri şeylerden dolayı iyi haberlerdir. Etkisiz bir hâlde tarihte tek başlarına dursalar, bırakın iyi haber olmayı, hiç haber bile olmayacaklardı. Bunlar iyi haber-

lerdir, çünkü Mesih'in ölümü ve dirilişiyile, Tanrı'nın gazabının yatıştırılması, günahlarımızın bağışlanması ve Mesih'in doğruluğunun bize aktarılması, yalnızca imanla bize ait olur. Tanrı'nın öfkesi O'nun üzerinden kalkmıştır, bizim suçumuz bizim üzerimizden kalkmıştır, Mesih'in itaati bizim itaatimiz sayılmıştır; bu, Mesih'in bizim yerimize çarmıha gerilmesinin ve ölümden dirilmesinin etkisidir.

Pek çok Hristiyan, Müjde nedir sorusunun yanıtında burada durur. Pek çok kişi, yalnızca Tanrı'nın gazabının ortadan kalktığını, suçun kaldırıldığını ve doğruluğun bize aktarıldığını söylediğinde, iyi haberi iyi yapan şeyi söylediklerini düşünüyor. Peki ama neden gazabı yatıştırma, bağışlama ve doğruluğun aktarılması iyi haberdir? Bunları iyi haber yapan nedir? Bu sorunun cevabı ve bunun sevinçle verilip verilmediği, büyük bir fark yaratıyor.

İYİ HABERİ İYİ YAPAN NİHAİ İYİLİK TANRI'DIR

Cehennemden kaçmayı ve cennete girmeyi sağladığı için bu gerçeklerin iyi haber olduğu söylene bile, bu cevaptan ne öğrenmiş oluyoruz? Bu cevaptan belirleyici şeyin ne olduğunu öğrenmedik. Bir insanın neden cennete gitmek istediğini öğrenmedik. Ah, kim bilir cennetin sadece acının yokluğunu ve sonsuz mutluluğun varlığını temsil ettiği kaç kişi var! Ama şimdi kesinlikle belirleyici soru geliyor: Bu mutluluk Tanrı'nın kendisinde mi yoksa cennet armağanlarında mı yatıyor?

Bu kitabın amacı, Hristiyan Müjdesi'nin yalnızca İsa'nın ölüp yeniden dirilmesi olmadığını; yalnızca bu olayların Tanrı'nın gazabını yatıştırması, günahı bağışlaması ve günahkârları aklamaması olmadığını; yalnızca bu kurtuluşun bizi cehennemden kurtarıp cennete götürmekle kalmadığını; ama tüm

bunların bizi, en üstün, her şeyi tatmin eden, sonsuz hazinemiz olan İsa Mesih'in yüzündeki Tanrı'nın yüceliğine kavuşturduğunu göstermektedir. "Mesih de *bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla* doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü" (1.Pe. 3:18).

TANRI MÜJDE'DİR

Tanrı Müjde'dir başlığıyla demek istediğim işte budur. Ve herhangi bir yanlış anlaşılma olmasın diye, şu açık olsun: Tanrı'nın yüceliğinden gelen iyilik ve sevinç; cennet armağanı, aklanma, bağışlanma, yatıştırma, diriliş ve çarmıha gerilme aracılığıyla, Tanrı'nın yüceliğindeki Tanrı merkezli sevinçten geriye doğru akar. Ve bunun etkisi, artık bu merkezi Müjde olaylarının ve etkilerinin, onları gerçekten iyi haber yapan şeyle daha da parlak bir şekilde parlamasıdır; yani Tanrı'nın yüceliğinin Mesih'in yüzünde açığa çıkmasıdır.

Artık, İsa'nın ölümünü ve dirilişini iyi haber olarak müjdediğimizde, yalnızca Tanrı'nın eylemlerinden ya da Tanrı'nın armağanlarından övünmüyoruz. Bunlara *iyi* haber denmesinin nihai sevindirici nedenini gösteriyoruz. İsa'nın ölümünün ve dirilişinin, Tanrı'nın gazabını yatıştırmak, günahı bağışlamak ve doğruluğu aktarmak üzere bir zemin olduğunu ilan ettiğimizde, sadece suçu hafifletip korkuları gidermekle kalmıyoruz; Tanrı'nın yüceliğini sergiliyoruz. Biz sadece ilahi eylemleri ve kutsal armağanları tanıtıyoruz; Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in kendisinin gerçeğini, güzelliğini ve değerini bildiriyoruz. Tanrı'nın egemen, yaratıcı gücüyle, körlerin gözlerini açıyoruz (Elç. 26:17b-18; 2.Ko. 4:4, 6) ve "İsa Mesih'in yüzünde parlayan [Tanrı'nın] kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı" onlara Müjde'de gösteriyoruz. Müjde'deki en iyi,

en yüksek ve nihai iyiliğin görülmediği ve tadılmadığı yerde, Müjde aracılığıyla kurtuluş olmadığını açıkça ortaya koyuyoruz. Bu iyilik, gerçek Tanrı ve gerçek insan olan Mesih'in kendisinin yüceliği, değeri, güzelliği ve hazinesidir.

MESİH'İN MÜJDE'DEKİ YÜCELİĞİNİN DÖBÜŞTÜREN GÜCÜ

Şimdi kutsallaştırılmanın (kutsallık için olan ve günaha karşı olan savaşın) peşinden koştüğümüzde, belki de şimdiye kadar olandan farklı bir şekilde Müjde aracılığıyla savaşacağız. Kendi mücadelelerimizde, danışmanlığımızda ve (bazılarımız için) vaazlarımızda, Müjde'nin bizi kökten sevgi dolu insanlara dönüştürme gücünün, yalnızca bağışlanmamızda ve doğru sayılmamızda yatmadığını, ama aynı zamanda Müjde'de Mesih'in yüceliğini görmemizde ve tatmamızda yattığını anlayacağız.

2. Korintliler 3:18'i sevgi ve adalet arayışımızda son derece önemli bir yere yükselteceğiz. "Ve biz hepimiz peçesiz yüze Rab'bin [Müjde'deki] yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor." Başka bir deyişle, Mesih gibi olma mücadelesi, daha önce hiç olmadığı kadar, İsa Mesih'i görme ve tatma savaşı olacaktır. Örneğin, bir gencin pornografiyi yenmesine yardımcı olmaya çalıştığımızda, onun Mesih'in yüceliğini görmesine ve tatmasına yardım etmeye çalışacak ve dua edeceğiz. Yalnızca sorumluluk yapılarını ve filtrelerini ve insan mantığını kullanmayacağız. Her şeyi tatmin eden Mesih'in büyüleyici görüşüyle onun aklını ve yüreğini doyurmaya çalışacağız. Bunun kolay olduğunu varsaymayacağız. Bu çağın ilahının, Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığını görmememiz için zihinlerimizi kör etmek istediğini

unutmayacağız (2.Ko. 4:4). Ama artık savaşın esas olarak nerede savaşılabileceğini biliyoruz. Bu savaş, ruhsal görüş düzeyinde savaşıdır. Bu, Müjde özgürlüğünün ve kökten olan Mesih'e benzer sevginin yoludur.¹

ŞİMDİ DUA EDİP FEDAKÂRLIKTA BULUNALIM VE ŞARKI SÖYLEYELİM

Artık kitabın sonuna geldik. Birbirimize nasıl veda edelim? Belki bir dua ve bir öğüt ile olabilir. Bundan böyle Müjde'de Mesih'in yüceliğini görmeyi hedefleyin. Zihninizin dikkati ve yüreğinizin sevgisi Tanrı'nın kendisinde kalana kadar, yüreğinizin gözlerini Müjde'de parlayan yücelik ışığına odaklamayı hedefleyin. Ve bu bakış açısıyla, bu dünyanın boş işlerinden kurtulduğunuzda, kendinizi dünyanın en büyük, en alçakgönüllü ve en mutlu çağrısına, yani Müjde sevgisinin ilanında ve sergilenmesinde olan Mesih'in yüceliğinin gösterilişine verin. Bu amaçla size dua sözümü veriyorum.

Belki de size verebileceğim son bir hizmet daha var. Bir gün yüz yüze tanık olacağımız şeyi şimdi silik aynada belli belirsiz görmemize rağmen, yine de ilahi söylememiz gerektiğini bilecek kadar gördük. Müjde'nin ilahi olarak söylenmemesi gereken hiçbir kısmı yoktur. Elmasın her yüzü, kilise uğruna kâğıda kaleme sarılmış tüm Hristiyan şairlerin ruhundaki ateşi tutuşturan bir kıvılcımdır. Ama bütün elmasın yüceliği tek bir parlaklıkla, yani Tanrı'nın sureti olan İsa Mesih'te parlar. Bu nedenle, bunu ilahi olarak söylemenize yardımcı olmak için, yüzyıllar boyunca Mesih'i en büyük hazinemiz olarak kutlamış olan bazı ilahileri burada topluyorum.

¹ Bkz: "The Fight for Joy Is a Fight to See," John Piper, *When I Don't Desire God: How to Fight for Joy* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2004), 57-69.

MESİH’İ TADAN ON DÖRT ASIRLIK ŞARKILAR

Orijinal olarak Eski İrlanda dilinde yazılmış olan “Görüşüm Sen Ol” ilahisinin sözleri, sekizinci yüzyılda yaşayan İrlandalı şair Dallan Forgaill’e atfedilir. Eğer bugün dünyanın her yerinde olan İsa Mesih’in kilisesi bu duayı kararlılıkla ve yürekten etseydi, Tanrı merkezliliğin Kopernik devrimi muhtemelen gerçekleşecekti!

*Görüşüm Sen ol, ey yüreğimin Rab’bi;
Senden başka her şey, bana boştur;
Sen benim en iyi Düşüncemsin, hem gece hem gündüz,
Uyurken veya uyanırken, ışığım Sen’sin.*

*Bilgeliğim Sen ol, doğru Sözüm Sen ol;
Seninle olayım, Sen de benimle ol, Rab;
Sen benim yüce Babam’sın, ben Senin gerçek oğlum;
Sen bendesin, ben de Seninleyim.*

*Savaş kalkanım Sen ol, savaş kılıcım Sen ol;
İtibarım Sen ol, Sen benim Zevkimsin;
Sen ruhumun Sığınağısın, Sen benim Kulemsin:
Beni göklere Sen kaldırırısın, ey gücümün Gücü.*

*Zenginlik istemem, ya da insanın boş övgüsünü,
Sen benim Mirasımsın, şimdi ve sonsuza dek:
Sen ve yalnızca Sen, yüreğimde hep ilksin,
Cennetin Kralı, Hazinem Sensin.*

*Cennetin Kralı, zaferimi kazandın,
Beni Cennetin sevincine ulaştır, ey Cennetin parlak Güneşi!
Yüreğimin Yüreği, ne olursa olsun,
Yine de Görüşüm ol, ey her şeyin Hükümdarı.*

Dört yüz yıl sonra, on ikinci yüzyılda, Fransız başkeşişi Bernard de Clairvaux, Latince'de "İsa, Seni Düşünmek Bile" ilahisini yazdı. Bunun gibi şarkıların nimetlerinden biri, zihnimizde bir sevinç kelime hazinesi oluşturmalarıdır; Ruhsal sevincin sevgisinin Mesih'in düşüncesiyle kalplerimizde uyanıtılması gibi.

*İsa, Seni düşünmek
Tatlılıkla doldurur göğsü;
Ama daha tatlıdır Senin yüzünü görmek,
Ve Senin huzurunda oturmak.*

*Ne ses söyleyebilir, ne de yürek dile getirebilir,
Ne de zihin bulabilir,
Senin kutsal Adından daha tatlı bir ses,
Ey insanlığın Kurtarıcısı!*

*Ey pişman yüreğin umudu,
Ey tüm uysalların sevinci,
Sen düşünlere ne kadar sevecensin!
Araışta olanlara ne kadar iyisin!*

*Ancak bulanlar ne görecek?
Bunu hiçbir dil, hiçbir kalem gösteremez;
Bu İsa'nın sevgisidir,
O'nun sevilenleri dışında kimse bilmez*

*İsa, sevincimiz Sensin,
Ödülümüz Sen olacaksın;
İsa, gel şimdi yüceliğimiz ol,
Ve sonsuzluklar boyunca.*

*Ey İsa, altta olanların ışığı,
Sen yaşayan ateşin kaynağısın,
Bildiğimiz tüm sevincin,
Ve tüm arzularımızın üstündesin.*

Her çağın Mesih'e doymuş kutsalları, dünyanın en iyi mutluluğunun, Mesih'in huzurundaki iman sevinciyle karşılaştırılmayacağını not etmişlerdir. İsa'yı tanımanın üstün sevinci, Bernard'ın "İsa, Sen Seven Yüreklerin Sevincisin" ilahisinin konusudur.

*İsa, Sen seven yüreklerin sevincisin,
Sen yaşamın pınarısın, Sen insanların Işığısın,
Dünyanın en büyük neşesinden bile,
Susamış şekilde Sana döneriz.*

*Senin doğruluğun asla değişmez;
Sen Sana yakaranları kurtarırsın;
Seni arayanlara Sen iyisin,
Seni bulan her şeyi bulmuştur.*

*Senin tadıyoruz, Ey yaşam Ekmeği,
Ve yine de Senin ziyafetine özlem duyuyoruz;
Senden içiyoruz, Yaşam Pınarı,
Ve ruhlarımız Sana susuyor.*

*Huzursuz ruhlarımız Seni özler,
Kararsızlığımızın olduğu yerde;
Senin lütufkâr gülümseyişini gördüğümüzde neşe duyarız,
İmanımız Sana sıkıca tutunduğunda mutlu oluruz.*

*Ey İsa, bizimle sonsuza dek kal,
Yaşamımızı sakinleştir ve parlak kıl;
Günahın karanlık gecesini uzaklaştır,
Yay dünyaya kutsal ışığını.*

İngilizce dilindeki en bilinen ilahilerden biri, on yedinci yüzyılda Almanca olarak bilinmeyen bir kişi tarafından *Schönster Herr Jesu* adıyla yazılmıştır. İlk kez 1677 yılında *Münster Gesangbuch'ta* yayınlandı ve 1873 yılında Joseph A. Seiss tarafından İngilizce'ye çevrildi. "En Güzel Rab İsa" ilahisi doğanın tüm güzelliklerini alır ve her fırsatta İsa'nın daha güzel olduğunu teyit eder. Dördüncü kıta genellikle ilahi kitaplarında yer almaz, ancak diğerlerinin ifade etmediği bir gerçeği ifade eder; yani, İsa'nın sadece doğanın tüm güzelliklerinden daha güzel değil, aynı zamanda tüm güzelliğin toplamı olduğunu. Doğada gördüğümüzü Mesih'te daha da yüce bir şekilde görüyoruz.

*En güzel Rab İsa, tüm doğanın Hükümdarı,
Ey Tanrı ve insan olan Oğul,
Sevinirim Senin isteğinde, Onurlandırırım Senin isteğini,
Sensin ruhumun görkemi, sevinci ve tacı.*

*Güzeldir çayırlar, ormanlar da öyle,
İlkbaharın açan kıyafetiyle giydirilmiştir;
İsa daha güzeldir, İsa daha paktır,
Kederli yüreğe şarkı söylettirir.*

*Güzeldir güneşin ışığı, daha da güzeli ay ışığı,
Hele tüm yıldızların parıltısı;
İsa daha parlaktır, İsa daha pak parlar
Cennetin övünebileceği tüm meleklerden.*

*Tüm güzellik, göklerdeki ve dünyadaki,
Harika bir şekilde, İsa, Sende bulunur;
Hiçbir şey daha yakın, daha güzel, daha kıymetli olamaz,
Senin, Kurtarıcım, bana olduğun gibi.*

*Güzel Kurtarıcı! Tüm ulusların Rab'bi!
Tanrı'nın Oğlu ve İnsanoğlu!
Yücelik ve onur, övgü, hayranlık,
Şimdi ve sonsuza dek Senin olsun.*

Bir öğretmen ve pastör olan Georg Michael Pfefferkorn da Almanca'da ilahi yazmıştır. 1667 yılında yayınlanan *Was frag' ich nach der Welt* adlı ilahisi, 1923'te August Crull tarafından İngilizce'ye "Dünya Bana Nedir?" olarak çevrildi. Pek bilin-

mesede, Mesih'in dünyanın sunabileceği her şeyi nasıl geride bıraktığı üzerine birçok yolu ifade eder.

*Dünya bana nedir,
Yere göğe sığdırılamayan zevkiyle
Sen, bir tek Sen,
Rab İsa, Hazinem olduğunda!
Bir tek Sen, kıymetli Rab,
Ruhumun Sevinci olursun;
Sen benim Barışsın, Rahatımsın—*

*Dünya bana nedir?
Dünya bir bulut gibidir
Ve geçici bir buhar gibidir,
Zayıflayan bir gölge gibi,
Sonuna doğru hızla gider.
Benim İsam kalacaktır,
Tüm şeyler solsa ve kaçsa da;
Ebedi Kayam—*

*Dünya bana nedir?
Dünya zenginliğin peşindedir
Ve paranın sunduğu şeylerin,
Yine de hiç memnun değil
Altınlarla dolu olsa bile.
Benim daha üstün bir iyiliğim var,
Ondan hoşnut olacağım:
İsam benim Zenginliğimdir—*

Dünya bana nedir?
Dünya feci şekilde kederlidir
Önemsenmediği zaman
Ya da içi boş şöhreti
Ve onuru çürütüldüğü zaman.
Mesih, azarlamana dayanıyorum
Seni hoşnut ettiği sürece;
Rabbim'den onur duyuyorum—

Dünya bana nedir?
Ahlâksız gururlu dünya
Günahkâr zevklerini yüceltir
Ve onlar için ahmakça
Göklerdeki Hazineyi bırakır.
Bırakın diğerleri dünyayı sevsin
Tüm boşluğuyla;
Ben Rab'bi, Tanrımı seviyorum—

Dünya bana nedir?
Dünya kalmayacaktır;
Bak, ışık gibi anında yok olacak;
Güzel olan tüm görkemiyle
Solgun ölümü sürgün edemeyecek;
Zenginlikleri geçecek,
Tüm sevinçleri kaçacak;
Ama İsa kalacak—
Dünya bana nedir?

*Dünya bana nedir?
 İsam benim Hazinemdir,
 Yaşamum, Sağlığım, Zenginliğim,
 Arkadaşım, Sevgim, Zevkim,
 Sevincim, Tacım, Her Şeyim,
 Sonsuz Mutluluğum.
 Bir kez daha, öyleyse, ilan ediyorum—
 Dünya bana nedir?*

Birisi böyle bir ilahiyi fark etmeden ileriye götürebilir ve Tanrı'nın tüm armağanlarını Mesih'i yücelten bir değeri olmadığı için küçümseyebilir. Bu bir hata olur. Bu şekilde ilahi söyleme riskini göze almalı mıyız? Evet, çünkü Mezmurlar 73:25 gibi daha radikal metinlerin bile Kutsal Kitap'ta örneği yer alır, "Senden başka kimim var göklerde? İstemem senden başkasını yeryüzünde." Ve 16:2, "RAB'be dedim ki, 'Efendim sensin. Senden öte mutluluk yok benim için.'" Ve Filipililer 3:8, "Uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih'i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum." Bazen yürek, Tanrı'nın üstün değerini, yaptığı her şeye öylesine sert bir karşıtlık olarak görür ki, bunu söylemenin en iyi yolu, Tanrı'nın her şey olduğunu ve gerisinin hiçbir şey olmadığıdır. Umarım 10. Bölümde bizi Kutsal Kitap'a aykırı bir dünya suçlamasından korumuşumdur.

Johann Franck, kendi yüzyılının Almanya'daki olağanüstü korosuna katılıyor ve en pak sevinç kaynağı olarak İsa'ya ilahiler söylüyor. "Jesu, meine Freude" 1653'te yayınlandı ve 1863'te Catherine Winkworth tarafından Almanca'dan İngilizce'ye "İsa, Paha Biçilemez Hazine" olarak çevrildi.

İsa, paha biçilemez Hazine, en pak sevinç kaynağı,
Bana en doğru arkadaş, kalbim uzun süredir atıyor,
Bu atış sönene kadar, Sana susayacağım.
Ben Seninim, ey lekesiz Kuzu,
Seni hiçbir şekilde saklamayacağım, Senin dışında hiçbir şey istemeyeceğim.

Kendimi Senin kollarına bırakıyorum; bana sataşan düşmanlarım
Burada bana yetişemez. Dünya sallansa da,
Her kalp sarsılrsa da, İsa korkumuzu yatıştırır.
Günah ve cehennem savaşta düştü,
En ağır fırtınalarıyla bizi kuşattı, İsa bizi başarısızlığa uğratmayacak.

Bu yüzden herkes üzgün! Çünkü hoşnutluk Rab'bi,
İsa, içeri girdi. Baba'yı sevenler,
Fırtınalar kuşatsa da, huzurdadırlar;
Evet, burada neyi yüklensek de,
Yine de Sende, İsa, en pak sevinç,
paha biçilemez hazine!

Charles A. Tindley 1851'de doğdu. Amerikalı bir kölenin oğlu olarak kendi kendine okumayı öğrendi ve teoloji derecesini mektuplaşarak kazandı. "1902'de, daha önce bakıcısı olduğu, Pennsylvania Philadelphia'daki Calvary Metodist Episkopal Kilisesi'nin pastörü oldu. Tindley'in ölümü sırasında kilisesinin 12,500 üyesi vardı... Tindley tarafından yazılan 'Bir Gün Üstesinden Geleceğim', Amerikan sivil hakları marşı 'Üstesinden Geleceğiz' için temel oluşturdu."² "Ruhum

² Alıntıdır. http://www.cyberhymnal.org/bio/t/i/tindley_ca.htm, erişim tarihi: 5-4-05.

ve Kurtarıcı Arasına Hiçbir Şey" ilahisi 1905'te yazılmıştır. Müjde türünde, Mesih'i seven birisinin, ruh ve Kurtarıcı arasına rekabet eden herhangi bir zevkin girmesine asla izin vermemeye tutkusunu temsil eder.

*Yoktur Ruhum ve Kurtarıcı arasına hiçbir şey,
Bu dünyanın yanaltıcı hayalinden hiçbir şey;
Tüm günahkâr zevklerden vazgeçtim;
İsa benimdir, araya hiçbir şey giremez.*

*Yoktur arada hiçbir şey, dünyasal zevkler gibi;
Hayatın alışkanlıkları, zararsız görünse de;
Yüreğim asla O'ndan kopmamalı;
O benim her şeyimdir, araya hiçbir şey giremez.*

*Yoktur arada hiçbir şey, gurur ve konum;
Benlik veya arkadaş, araya giremez;
Bana büyük sıkıntı verse de,
Azimliyim, araya hiçbir şey giremez.
Yoktur arada hiçbir şey, zorluklar dahil,
Tüm dünya bana karşı gelse de;
Dua ile ve feragatle izliyorum,
Eninde sonunda kazanacağım, araya hiçbir şey giremez.*

Yirminci yüzyılda popüler tapınma müziğinde bir patlama yaşandı. Şaşırtıcı bir şekilde, bunların çoğu Mesih'e ve O'nun kurtarıcı işine bağlanmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde dememin sebebi, bu şarkıların sözleri, o günlerin Tanrı merkezli vaazını geride bırakarak yüce Mesih'e sevgi gösterdi. Graham Kendri-

ck'in "Seni Tanımak"³ isimli şarkısı, Filipililer 3:7-12'nin yeniden anlatımıdır. Şarkı, özellikle de nakarat kısmı, İsa'nın kendisinin değerliliğini, Mesih'in atfedilen doğruluğunun büyük Müjde gerçeğiyle birleştirir.

*Sevdiğim her şeyi, yaşam kaynağımı
Dünyanın verdiği ve aldığı
Kazanç saydığımı, kayıp saydım ben
Değersiz artık, bundan sonra*

*Tanımak seni, İsa, daha güzel şey yok.
Benimsin, her şeyim,
Sevincim doğruluğum,
Seni severim.*

*Artık isteğim, seni bilmek Rab,
Sende kök salmak, senin olmak,
İmanla kuşanıp dünyanın vermediği,
Doğruluğu senden alacağım.*

*Diri yaşamın gücünü bilmek,
Ve seni bilmek, eleminde,
Sana benzemek, ölümünde Rab,
Seninle yaşamak, sonsuzlarca.*

Yirmi birinci yüzyılın başında, en azından bazı gruplarda, Mesih'in çarşıdaki işine artan bir odaklanma olmuştur.

³ Graham Kendrick , "Knowing You," Copyright © 1993 Make Way Music, P.O. Box 263, Croydon, Surrey. CR9 5AP, U.K.

Tanrı Müjde'dir kitabının anlatmaya çalıştığı şeyin en iyi müzikal ifadelerinden biri Steve ve Vikki Cook'un "Kurtarıcımda Zafer Bulacağım"⁴ ilahisidir. Müjde olaylarını etkileriyle birlikte anlatımı gerçekten güçlüdür: Mesih'in kanı fidyemi ödedi—Doğruluğum olan kuzu—günahın ve ölümün gücünü ezdi—hayatımı satın aldı—beni kartalların kanatlarında taşıyan—beni altın kapılarda bekleyen.

Yine de, "Kurtarıcımda Zafer Bulacağım" ifadesinin altı kez tekrarı, hiçbir şüpheye yer bırakmaz: tüm Müjde olaylarının ve Müjde etkilerinin amacı, bizi Mesih'in kendisiyle hayran bırakmaktır. Hem şimdi hem de son günde Mesih her şeydir. "Bir başkasına hasret duymuyorum / Bir tek O'ndan memnunum." Ölüm saati gelecek: "Ve beni çağırdığında, cennet olacak / O'nun yüzünü ebediyen görmek."

Mesih'in yüzünü sonsuza dek görmek neden cennet olacaktır? Çünkü Müjde budur; "İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı" görmek ve tatmak (2.Ko. 4:6). Tanrı, sonsuz ve artan sevincimiz için İsa'nın yüzünde parlayarak, iyi haberi iyi yapan en üstün ve en nihai iyilik olur.

*Kurtarıcımda zafer bulacağım
Paha biçilemez kanıyla fidyemi ödeyende
Çiviye sokan benim günahımdı
Ve o yargı ağacına O'nu asan
Kurtarıcımda zafer bulacağım
Günahın ve ölümün gücünü ezen
Kutsal Yargıç'ın önündeki tek Kurtarıcı*

⁴ Müzik ve söz: Steve & Vikki Cook. © 2001 PDI Worship (ASCAP). Sovereign Grace Music, a division of Sovereign Grace Ministries. *Upward: The Bob Kauflin Hymns Project.*

Doğruluğum olan Kuzu

Doğruluğum olan Kuzu

Kurtarıcımda zafer bulacağım

Yaşamımı O satın aldı, sevgimin sahibi O'dur

Bir başkasına hasret duymuyorum

Bir tek O'ndan memnunum

Kurtarıcımda zafer bulacağım

O'nun sadakati durduğum yerdir

Düşmanlar güçlü şekilde bana gelse de

Ayaklarım O'nun lütfuyla sabit

Ayaklarım O'nun lütfuyla sabit

Kurtarıcımda zafer bulacağım

Beni kartalların kanatlarında taşıyan

Yaşamımı sevgi dolu şefkatle doldurur

O'nun zafer şarkısını sonsuza dek söyleyeceğim

Kurtarıcımda zafer bulacağım

Beni altın kapılarda bekleyen

Ve beni çağırdığında cennet olacak

O'nun yüzünü ebediyen görmek

O'nun yüzünü ebediyen görmek

Ve bu ilahinin sözlerine Amin diyorum.

Herkes mutlu olmak ister. Web sitemiz mutluluk için oluşturuldu ve geliştirildi. Bizler dünyanın her yerindeki insanların şu gerçeği anlamasını ve benimsemesini istiyoruz: Biz ne zaman en çok Tanrı'da tatmin bulursak, O da bizde en çok o zaman yüceltilir. John Piper'ın otuz yılı aşkın süredir vaaz ettiği ve yazdığı tüm materyalleri derleyip bir araya getirdik ve bunların arasında kırktan fazla dile tercüme edilmiş kaynaklar da bulunuyor. Ek olarak da gerçeği, amacı ve asla son bulmayan tatmini bulmanıza yardımcı olmak için, her gün yeni yazılı, sesli ve görüntülü kaynaklar sağlamaktayız. Üstelik hizmetimizden bereket alan kişilerin cömertliği sayesinde, bunların hepsi ücretsiz.

Eğer gerçek mutluluğa dair daha fazla kaynak bulmak ya da Desiring God ekibi olarak yaptıklarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, sizi desiringGod.org adlı web sitemize davet ediyoruz.

www.desiringGod.org

TANRI'NIN, İSA'NIN YÜZÜNDEKİ YÜCELİĞİ

Tüm açıklığı ve doluluğuyla İsa'nın ölümünde ve dirilişinde açığa çıkarılan Tanrı'nın kendisi, Müjde'nin son ve en büyük armağanı olarak görülmeli ve O'ndan zevk alınmalıdır. Bu kitabın çağrısı budur.

İsa'nın Müjdesi ve pek çok değerli kutsaması nihayetinde iyi haberi iyi yapan şeyler değildir; bunlar Kurtarıcı'nın kendisini tatmak ve görmek için araçlardır. Bağışlanma iyidir çünkü Tanrı'nın kendisinden zevk almaya giden yolu açar. Aklanma iyidir çünkü Tanrı'nın kendi varlığına ve zevkine erişim sağlar. Sonsuz yaşam iyidir çünkü bu sonsuz yaşam İsa'dan sonsuzlarca zevk almak olur.

Tanrı'nın tüm iyi armağanları, bizi Tanrı'nın kendisine yönelttikleri ölçüde sevgi doludur. Tanrı'nın sevgisi budur: O gereken her şeyi, en acılı şekliyle kendi Oğlu'nun ölümünde yapar; öyle ki, bizi en derin ve kalıcı tatminle, yani Kendisi'yle büyülesin.

JOHN PIPER, desiringGod.org adlı hizmetin kurucusu ve öğretmenidir. Aynı zamanda Minneapolis, Minnesota'daki Bethlehem College & Seminary okulunun da rektörüdür. 33 yıl boyunca Bethlehem Baptist Kilisesi'nde pastör ve öğretmen olarak hizmet etmiştir. *Nihayet Yaşıyorum*, *Beş Nokta* ve *Şaşırtan Tanrı* da dahil olmak üzere 50'yi aşkın kitabın yazarıdır.

**KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI**

ISBN 978-605-72785-4-8

9 786057 278548